

ภาพบุรุษ สุดท้าย

จินณะ

ความสุขเล็กๆ ที่เรียกว่ารัก

|

สุภาพบุรุษ สุดที่ร้าย

ฉันทนะ

|

"ที่ผมพูดไปทั้งหมดนี้เพราะผมเชื่อ...ว่าผมปกป้องคุณได้แน่นอน คุณจะไม่เชื่อใจ
ใครสักคนบนโลกนี้ก็ได้ แต่ผมขอแค่ครั้งนี้ให้คุณเชื่อใจผมนะทอย"

คำนำ

สวัสดิ์คະนักอ่านทุกท่าน หากได้มาพบกันในหน้านี้ ก็แสดงว่า With Love มีเรื่องราวสนุกๆ มาเสิร์ฟทุกคนอีกครั้งแล้วละ

'สุภาพบุรุษ สุดที่ร้าย' ในมือของนักอ่านทุกท่านเป็นนิยายเรื่องใหม่จากนักเขียนใหม่ของสำนักพิมพ์ With Love อย่าง 'จิณณะ' แม้ว่าจะเป็นนักเขียนหน้าใหม่ แต่ฝีมือในการสร้างสรรค์เรื่องราวนั้นสนุกสนานไม่แพ้ใครแน่นอนค่ะ

'จิณณะ' ได้เปิดตัวในฐานะนักเขียนของเราด้วยการพา 'กวิณ' กรรมการบริหารรูปหล่อ กับสาวสวยใบหน้าเฉียวคมอย่าง 'ทยาตา' มาให้นักอ่านทุกท่านได้ร่วมลุ้นไปกับความสัมพันธ์ที่เริ่มต้นมาจากการเห็นสิ่งเหนือธรรมชาติของพระเอกหนุ่มสุดหล่อแต่ปากคมราวกับกรรไกรคนนี้นักันค่ะ

เพราะกวิณเห็นวิญญานตามติดทยาตา ด้วยความถูกใจเธอตั้งแต่แรกเห็นเลยซัดคำสั่งของครอบครัวที่บอกว่าให้ทำเป็นเมินเฉยไปเสียเข้าไปบอกกับทยาตาตรงๆ เพราะอยากจะช่วยให้วิญญานตนนั้นเลิกตามติดเธอเสียที แต่ใครจะรู้ว่านอกจากทยาตาจะไม่เชื่อแล้วยังตำหนิว่าเป็นไอ้โรคจิตอีกด้วย

เรื่องราวของหนึ่งคนเห็นผี กับอีกหนึ่งคนที่ปฏิเสธจะเชื่อ (เพราะกลัวผีขึ้นสมอง) จะเป็นอย่างไร แล้วความสัมพันธ์ของพวกเขาคือจะตะกุกตะกักตั้งแต่เริ่มต้นจะลงเอยกันแบบไหน เรามาตามลุ้นไปพร้อมๆ กันเลยละ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัติ

นักเขียน

สวัสดิ์นักอ่านที่มีหนังสือ หรือ E-Book เล่มนี้อยู่ในครอบครองนะคะ ขออนุญาตแนะนำตัวว่าชื่อเมย์ค่ะ ชื่อที่โหลที่สุดอันดับหนึ่งของประเทศไทยทุกสมัยหลายปีซ้อน เป็นคนกรุงเทพฯ แต่กำเนิด จบระดับชั้นมัธยมจากโรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี และสอบติดคณะสัตวแพทยศาสตร์มหาวิทยาลัยเอกราชแห่งหนึ่ง แต่ด้วยปัญหาสุขภาพ ทำให้ต้องพักการเรียนเอาไว้แค่ปีที่ 4 และพักยาวๆ เป็นคนว่างงานไปโดยปริยาย อันเนื่องมาจากโรคที่ทำให้สารเคมีและฮอร์โมนในสมองสั่งการผิดปกติไปจากคนอื่น หรือที่รู้จักกันในสมัยนี้ว่าโรคซึมเศร้า นั่นเองค่ะ

แต่มีสิ่งหนึ่งที่ชื่นชอบ และช่วยฮีลจิตใจมาตั้งแต่ชั้นมัธยมต้นคือการอ่านหนังสือนิยาย เล่มแรกเป็นการอ่านต่อจากเพื่อน ซึ่งก็เป็นนิยายของแจ่มใส เสียด้วย สมัยนั้นมักจะมี JamPOP ON TOUR ตามโรงเรียนมัธยม (ใช้ไหมนะ จำไม่ค่อยได้ ปาไปหลักสามแล้วก็แบบนี้แหละ) ก็ไปมุงกับเพื่อนลิสะ หารกันซื้อเวียนกันอ่าน ฉะนั้นการเดินทางในเส้นทางนักเขียนนิยายของเมย์จึงเริ่มตั้งแต่ออนมัธยมเลยทีเดียว เขียน ลบ ดอง วนเป็นลูบไปจนถึงวันที่ตัดสินใจเอาลงเว็บ ผลตอบรับเป็นยังไงจำไม่ได้แล้ว เพราะนานมาก ทว่าดันเข้าตาสำนักพิมพ์เล็กๆ แห่งหนึ่งจนติดต่อมาขอทำงานด้วย แต่เนื่องจากเพิ่งเป็นสาวสิบห้าอ่อนประสบการณ์ก็ยังไม่ค่อยมั่นใจว่าใช่หรือแกล...แล้วพลาดโอกาสนั้นไปอย่างน่าเสียดาย

พอหลังจากออกจากมหาวิทยาลัยก็กลายเป็นคนว่างงานเต็มรูปแบบจึงกลับมานึกถึงความสุขในการเขียนนิยายสมัยมัธยมอีกครั้งและเริ่มต้นเขียนต่างๆ ที่โรคยังรุมเร้าอยู่ สุดท้ายก็ได้ออกมาเป็นนิยายเล่มที่ทำงานกำลังถืออยู่นี้ นี่คือนี่สิ่งที่บ่งบอกความสำเร็จในการตั้งใจเข้ารับการรักษาโรคของตัวเองเองค่ะ แม้มันจะกินเวลานานมากกว่าจะได้เรื่องนี้มา แต่ก็ทำได้แล้วนะคะ

เพราะฉะนั้นขอฝากนามปากกา 'จิณณะ' ให้แก่นักอ่านทุกท่านได้คอยติดตามผลงาน จะติหรือชมไม่ว่ากัน แต่ทุกท่านที่อ่านงานของนามปากกานี้ เมย์เองก็มีความสุขและกล้าที่จะแนะนำตัวเองว่าเป็นนักเขียนนิยายได้อย่างสุขใจแล้วค่ะ รักนะคะ...

จิณณะ

แนะนำ ตัวละคร

- กวิน (วิน) ลูกชายคนโตของตระกูลนักธุรกิจผู้เกิดมาพร้อมความสามารถพิเศษอย่างการมองเห็นวิญญูณ ชัยหนุ่มคิดอาจหาญไปเป็นเจ้าของหุ้นส่วนร้านอาหารไทยในออสเตรเลีย ทว่าสุดท้ายก็ต้องกลับมารับบทเป็นกรรมการบริหารบริษัทนำเข้าสินค้าของบิดาอยู่ดี ภายนอกเขาอาจจะดูสุขุม เป็นสุภาพบุรุษ แต่แท้จริงแล้วเขาทั้งปากร้าย และช่างจิกกัดเป็นที่สุด
- ทยาดา (ทอย) หัวหน้าที่ทีมเซลส์แมนโหด โหมตจริงจังฆ่าได้ฆ่า ลูกน้องหรือหัวหน้า ถ้าทำผิดอย่าได้มาเหย้ม แต่โหมตทั่วไปก็แค่สาวธรรมดาใกล้สามสิบที่ใช้ชีวิตด้วยตัวคนเดียวอย่างเด็ดเดี่ยวพร้อมกับแมวอีกสองตัว เธอเป็นรักแรกพบของกวิน ที่เจ้าตัว...ไม่อยากจะเป็นอย่างเธอเสียเลย
- สพล (พล) หนุ่มหล่อหน้าใสทำมาไกลจากเกาหลี ขวัญใจมหาชนโดยเฉพาะพนักงานและลูกค้าสาวทั่วทุกภาคส่วน ลูกชายนักการเมืองท้องถิ่นในต่างจังหวัด ความผิดหวังในอดีตทำให้เขาเปลี่ยนแปลงตัวเองจนเป็นคนที่มีนิสัยอยากได้อะไร...ต้องได้
- จันทร์ตน์ (ลูกจัน) สาวสวยเฟื่องจบมหาวิทยาลัย ว่าที่เซลส์อนาคตไกลโดยฝีมือการปลุกปั้นจากทยาดา เรียบร้อย อ่อนหวาน และเป็นมิตรกับทุกคน แต่ใครเลยจะรู้ว่าลึกๆ แล้ว กว่าจะมาเป็นเธอ ต้องเจอกับอะไรมาบ้าง...

บทนำ

"อย่าไปบอกใคร รู้กันอยู่แค่กลุ่มเรานะ"

หลังจากสิ้นสุดคำกล่าวกำชับของหัวหน้าทีม (เม้าท์) ประจำแผนก ลูกทีมชั้นดีต่างรีบชูนิ้วเป็นสัญลักษณ์โอเค ก่อนจะเริ่มเปิดบทสนทนาที่ สุดแสนจะมีอรรถรสประจำวันเปรียบดั่งข่าวเด็ดต้นชั่วโมง สายตาของ หัวหน้าทีม (เม้าท์) เหล่มองหัวหน้าทีมประจำแผนกตัวจริงเสียงจริงอย่าง ระแวดระวังก่อนจะกลับมามองเหล่าลูกทีมตัวจ้อยที่รอคอยข่าวเด็ดอย่าง ใจจดใจจ่อ

"เขาวากันว่าเจ็ทอยได้ทอยสมชื่่อวะ" สาวหัวโจกช่างเจรจาทั้งเรื่องจริง และไม่จริงจนได้รับตำแหน่งหัวหน้าทีมเอ่ย โดยมีลูกทีมหมายเลขหนึ่ง รีบแทรกขึ้นทันทีด้วยความใคร่รู้ชั้นสุด

"ยังไง เล่าเร็วๆ สิเจ๊ อย่ามาทำก๊าก"

เจ้าหล่อนต้นเรื่องทำท่าเอียงคอแล้วยักไหล่พรางมองไปยังเหล่าสมุน ผู้คลั่งไคล้ข่าวก๊อสมชิปประจำบริษัทด้วยสายตาประหนึ่งผู้เหนือกว่าใน จุดสูงสุดของพีระมิต ก่อนจะค่อยๆ ทำเป็นกระมิดกระเมี้ยนตอบอย่าง เสียไม่ได้

"ก็ที่สพลหัวหน้าที่มีเซลล์อีกสาขานั้นไง ได้กันกับเจ้ทอยแล้วจ้า
 เม้าทำให้แสบตไปทั้งสาขานั้นแล้ว นี่พวกเราซ้ามากรู้ปะ" ลีนสุดประโยคแซ่บ
 จากหัวหน้าทีม ทั้งทีมเม้าที่ต่างทำตาโตลุกวาว บางคนหันไปมองคนในข่าว
 ด้วยอาการกึ่งริษยา กึ่งหมั่นไส้ อย่างอัตโนมัติ

"โหพี่ แบบนี้ไม่เม้าที่ไหวเหรอ ตัวที่อปสาขาภาคกลางเลยนะคะคุณ"

"ใจคอนางจะกวาดตัวที่อปของทุกสาขาเลยปะ เป็นข่าวกับผู้ชายรายเดือน
 ขนาดนี้ หนนี้ก็เป็นของเล่นพี่สพลเขาอีกละสิ"

"คอยดูกันต่อไปจ้าวว่าจะคงกันกี่วัน แฮ้ยแยๆ เจ้เดินมางุ่นแล้ว"

ยังไม่ทันที่คนถูกกล่าวหาจะเดินมาถึง แผนกช่างเม้าที่ก็กระจายตัว
 กลับเข้าที่เรียบริ้อยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นด้วยความเร็วเสมือนถูกฝึก
 หลบกระสุนหลังบังเกอร์ในหน่วยคอมมานโดมาอย่างเชี่ยวชาญ

แต่นั้นแหละ โคตรจะพิรุณเลยสำหรับทยาดา

หญิงสาวลอกตาเหลือบมองผ้าเปตานของบริษัทย่างแข็งในอารมณ์
 จะมีสักวันไหมที่เธอไม่ถูกนิทาเป็นเป้าสายตาอยู่แบบนี้

ตั้งแต่ทำงานที่บริษัทอินฟินิตี้โปรดักส์ในตำแหน่งพนักงานขายฝึกหัด
 ตัวกระจ๋อยจนทุกวันนี้เป็นหัวหน้าทีมเซลล์สำนักงานใหญ่ ทยาดาก็หนีไม่พ้น
 เป็นคนในประเด็นทุกทีโดยเฉพาะเรื่องคาวๆ เรื่องหวานๆ กับเขาไม่เคย
 จะมีห rokok!

เอาแค่ปัดมาศาร่าหนางอนกว่าปกติก็โดนเม้าที่ว่าช่างอ่อยไปประมาณ
 สามคืน ทำผมผิตตรงจากเดิมก็โดนแซวว่าไปหาเหยื่ออีกประมาณเจ็ดเดือน
 ลีอกันไม่ถงไม่ถามเธอสักคำ แต่ตอนนี้ใช้หางตามองก็พอจะรู้ว่ามิใครแอบ
 เบะปากใส่เธออยู่ อย่างน้อยๆ ก็สองคนแล้วละเท่าที่เห็น ซึ่งตัวหญิงสาวเอง
 ก็ยังไม่รู้ว่าเรื่องอะไรที่เป็นประเด็นเด็ดเจ็ดชั่วโคตรในยามเช้านี้

ไม่นานนักห rokok เตียวก็ได้รู้ เพราะสัจจะไม่มีในหมู่โจรฉฉินใด รู้แล้ว
 เงียบไว้ก็ไม่มีในกลุ่มช่างเม้าที่ฉฉินนั้น

แล้วก็เป็นอย่างจริงตามเคย...

"ไอ้คนเลวมันคายหมาออกจากปากหรือยัง ถึงได้กล้าเออะอะไรแบบนี้ ออกมาได้" นิสราวางแก้วน้ำกระแทกลงบนโต๊ะอาหารเต็มเหนียวทันทีที่ได้ฟังวลีนี้เล่าสิ่งที่ลอยเกะกะเข้ามาตั้งแต่ก่อนพักเที่ยง

"ทอย แกจะเจตต๋อไปอีกหรือ ฉันว่าเมื่อกี้กันหนักขึ้นทุกวันเลยนะ" นิสราถามเพื่อนร่วมงานที่ซู้กันที่สุดแล้วเท่าที่เคยทำงานมา

ทยาตาสายหน้าเป็นคำตอบพลางตักอาหารกลางวันเข้าปากเคี้ยวตุ้ยๆ รวากับไม่สนใจ

"แม่พระจริงเว้ย บวชซีเมื่อไหร่จะไปถวายภัตตาหารเข้าเียนเลยให้ตาย" นลินีบ่น

"ก็แค่หมามันเห่า อีกร้อยพวกแกก็รู้ดีกันอยู่แล้วว่าจะอะไรเป็นอะไร ชี้แจงใส่ใจชาวบ้านชาวช่องที่ดีแต่ในทาคคนอื่น รำคาญ!"

ทยาตาพูดทั้งที่แก้มยังตุ้ยไปด้วยอาหารมือเที่ยง เธอไม่ค่อยสนเรื่องพรรคนี้จริงๆ ดังว่า เพราะแค่เวลาทำงานก็มีไม่มากพอที่จะมาให้ราคาเรื่องไร้สาระทำนองนี้อยู่แล้ว

กลิ่นเงินมันหอมหวานกว่ากลิ่นปากหลายพันเท่า นี่แหละคติประจำใจของเธอ

"เออ ก็จริง จะสามสิบแล้วยังไม่เคยคบใคร ทุกวันนี้ยังใช้การได้อยู่มั้ยวะ" เมล็ดข้าวแทบกระเด็นออกจากปากทยาตาทันทีที่ได้ยินวลีนี้พูด แล้วยังมีหน้าหันไปหัวร่อต่อกระซิกกับนิسرائาวเป็นเรื่องขบขัน

"นี่หนึ่ง ถ้าแกไม่ใช่เพื่อนฉันตั้งแต่ ม.ต้น ละก็ แกโดนยันโครมติดกำแพงไปนานแล้วนะ" ทยาตาชี้หน้าข่มขู่เพื่อนสาว ทำเอานิสราหัวเราะหนักขึ้นกว่าเดิม

"ใครใช้ให้สเป็กสูงรอฟ้าประทานละ แกคิดว่าเนื้อคู่แกจะเดินชนกัน

แล้วภาพสโลว์มาประกองกอดกันแบบในซีรีส์เกาหลีเหอวะถามจริง"

ทยาดากลอกตามองบนเพดานอันกลายเป็นสัญลักษณ์แสดงความระอาของเธอไปแล้ว หญิงสาวยกน้ำขึ้นจิบอีกหนึ่งก่อนจะเตรียมตัวเทศนาในแบบที่เพื่อนสาวทั้งสองพูดตามได้แทบจะเป๊ะทั้งประโยค

"ถ้าคนมันจะมีเนื้อคู่ เดียวก็มาเองโดยที่ฉันไม่ต้องเสียเวลามาค้นหาใจอะไรมากนักหรอก พวกที่เข้ามาจีบมองจากบนดาวอังคารก็รู้ว่ามิจุดประสงค์อะไร ไม่ใช่พวกซี้หีลเป็นทุนเดิมก็หวังผลประโยชน์กันทั้งนั้น" คนพูดเว้นหนึ่งจังหวะก่อนจะเปิดประโยคไม่ตาย

"ให้มันรู้ซะบ้างว่าคนสวยๆ ก็ไม่ได้โง่" ประโยคสุดท้ายนี้ทั้งสามสาวพูดขึ้นแทบจะพร้อมกัน เพราะมันเป็นประโยคติดตัวทยาดาจนเป็นสโลแกนไปแล้ว

แม้ภาพรวมใบหน้าของทยาดาจจะออกหมวยเต็มขั้น แต่นั่นก็ยังทำให้เธอดูสวยโดดเด่นแปลกตากว่าคนไหนในสำนักงานใหญ่ อาจจะรวมไปถึงสาขาอื่นๆ ของบริษัทอีกด้วย เพราะยามที่ประชุมรวมทุกสาขาจะต้องมีหนุ่มสักคนสองคนเข้ามาขอทำความรู้จักเธอก่อนทุกที เรียกว่าไม่ต้องขอก็มา แต่ถ้าเลือกได้เธอขอให้ไม่ต้องมาเสียดีกว่า วุ่นวายชวนปวดหัวเหมือนกับตอนที่ เป็นข่าวโคมลอยก็เพราะความอยากเป็นเจ้าของเจ้าข้าวเจ้าของเธอจนถึงขั้นๆ เรื่องไม่เป็นเรื่องขึ้นมาของใครบางคน

ยามที่ยังต้องผ่อนรถผ่อนบ้าน เงินก็ยังคงสำคัญเหนือสิ่งอื่นใดสำหรับเธอ ไม่มีเวลามาให้คำคนประเภทนี้หรอก

"แล้วจะเอาอย่างไรกับพวกใช้หูรดพูดแทนปากพวกนั้นดี" นิสราเอ่ยถามทำให้ทยาดายิ้มมุมปากสวนกลับแทบจะทันที

"ก็ถ้าไม่มียอดส่งก่อนสิ้นเดือน ก็เท่ากับว่าชวดค่าคอมฯ กินเงินเดือนประทังชีวิตไปพลางๆ ก็แล้วกันนะ กินของดีมากก็ปากดีมาก อดอยากกันซะบ้างจะได้รู้สำนึก" ทยาดาดาแข็งกร้าวขึ้นในทันใด จนเพื่อนสาว

ทั้งสองรีบลู่แขนด้วยความขนลุกขนพองยามที่เจ้าตัวทำหน้าที่ทำตาแบบนี้
 อ่ามहितโหดเหี้ยมและเลือดเย็นแบบนี้แหละ ถึงได้ยืนหยัดขึ้นเป็น
 หัวหน้าเซลล์เบอร์หนึ่งประจำสำนักงานใหญ่มาสามปีซ้อน

ทยาตาใช้วิธีต้อนลูกค้ำไนมือคนเหล่านั้นให้มาสนใจในข้อเสนอและ
 ต่อรองกับเธอเป็นการส่วนตัว และก่อนที่เซลล์ทั้งหลายจะตัดสินใจอะไร
 ต้องผ่านเธอก่อน เธอเองก็มักมีลูกล่อลูกชนที่เจนจัดจนลูกค้ำหลายคน
 ต้องเปลี่ยนใจเลิกคุยกับมดตัวกระจิดริดเหล่านั้นมาต่อรองข้อเสนอกับเธอ
 แทนแทบทั้งสิ้น นั่นเท่ากับว่าไม่มีใครที่จะได้ส่วนแบ่งค่าคอมมิชชั่น หรือ
 ถ้าได้ ก็เป็นแค่เศษเล็กน้อยที่เธอแบ่งให้ส่วนในการขายด้วย ถือชะว่าเป็นบุญ
 เป็นคุณ แต่หนนี้ทยาตาคิดว่าคงจะไม่ได้ เพราะเล่นใหญ่เล่นโตกันไป
 จนถึงว่าได้เสียกัน

จะ เสียค่าคอมฯ ให้ฉันสักคนละเดือนสองเดือนก็แล้วกันนะ พวกปากดี!

ภายใต้ดวงตาเรียวเล็กแต่ดูตันที่พร้อมจะฆ่าให้ตายด้วยสายตา
 เพียงอย่างเดียว กอปรกับการเซ็ดหน้าไม่สนใจคำนิทาใดๆ ทำให้บุคลิก
 ของเธอดูร้ายกาจในสายตาผู้หญิงทั้งบริษัทอย่างเสียไม่ได้ เพราะทั้งหน้าตา
 รูปร่าง และความเก๋าเกมในตำแหน่งของทยาตาคือจุดศูนย์รวมความ
 นำห่มั่นไส้ในสายตาผู้หญิงด้วยกัน

แต่นั้นก็กลายเป็นภาพลักษณ์ที่น่าค้นหาสำหรับผู้ชายที่ยังไม่รู้จักนิสัย
 ของเธอดีพอเสียด้วย

"พูดถึงเรื่องอีตาสพลอะไรนั่นแล้วนึกถึงเพื่อนเขานะ ที่ล้มมนารอบที่
 ไปกระบี่แล้วดันเกิดเรื่องนะ ผู้ชายอะไรก็ไม่รู้ หน้าด้านหน้าทน เกิดเรื่อง
 กับเพื่อนขนาดนั้นยังมามัวจีบสาวหน้าตาเฉย" นิสราเปิดประเด็น นลินีเอง
 ก็สนใจในเรื่องนี้ไม่ใช่น้อย

"คนไปสบายแล้วก็ปล่อยเขาไปดีเถอะ อย่าไปขุดคุ้ยเลย" ทยาตา
 เอ่ยตัดบท ยิ่งทำให้เพื่อนสาวทั้งสองอยากซักไซ้มากขึ้นไปอีก

"แกเป็นคนในประเด็น แล้วก็ยังเป็นคนสุดท้ายที่อยู่กับสองคนนั้น ก่อนที่จะเกิดเรื่อง"

"แต่ฉันก็ไม่ได้อยู่ตอนเขาตาย โอเคไหม ฉันรู้เท่าที่พวกแกรู้" ทายดาใช้สายตาดูต้นไม้ให้เกิดประโยชน์ด้วยการถลิ่งตาใส่เพื่อนที่หนึ่งจนสองสาวยกมือยอมแพ้ไม่ถามอะไรต่อ

"ถ้ามันเป็นเรื่องจริงอย่างที่เขาวากันว่าโดนแกหักอกเลยพุ่มพวยไปฆ่าตัวตายนี่ พี่เขาเฮ้ยนะเว้ยจะบอก" นิสราพูดขึ้นลอยๆ ส่งผลให้มือที่กำลังตักอาหารชะงักนิ่ง ทายดาปรายตามองเพื่อนสาวอย่างตำหนิ แต่นลินีกลับหัวเราะชอบใจ

เพราะทายดาผู้ไม่เคยเกรงกลัวต่อสิ่งใด หมาหน้าซอຍที่ว่าดูยังต้องยอมแพ้ หัวหน้าแผนกคนเก่าที่ตั้งแง่กับเธอยังโดนเหวี่ยงใส่ แม้แต่ลูกค้าที่ว่าเรื่องมากแค่นี้ไหนก็เสร็จเธอทุกราย

แต่ดันมาตกม้าตายเพราะกลัวผีขึ้นสมอง!

"พูดอีกทีฉันจะตีปากแกไอนิด!"

ทายดาชี้นิ้วคาดโทษเพื่อนสาว มือเรียวยาวเล็กแสร้งทำท่าจะตีตั้งว่า ทว่าเสียงแจ๊งเตือนจากกลุ่มแอฟฟิเคชั่นแซตไนโตรศัพท์ของนลินีดังขึ้น ชัดจังหวะหยอกล้อตบตีกันระหว่างสามสาว

นลินีเปิดอ่านดูรวดเดียวแล้วก็ลุกพรวด

"จับได้แล้ววะ!" ทายดากับนิสรามองเพื่อนที่จู่ๆ ก็โผล่ขึ้นมาไม่มีปี่มีขลุ่ย

"จับตัวคนปล่อยข่าวไอ้ทอยนะเธอ" นิสราถาม

"เปล่า จับตัวคนโกงที่สาขาอีสานได้แล้ว แล้วก็...สุดสัปดาห์นัดประชุม หัวหน้าฝ่ายทุกแผนกเรื่องแต่งตั้งกรรมการลำดับที่หนึ่งคนใหม่ เขาพร้อมเข้าบริหารงานแทนคนที่สัปดาห์หน้า" หัวหน้าแผนกทรัพยากรบุคคลอย่าง นลินีรายงานข่าวสารบริษัทให้เพื่อนทั้งสองทราบ

สามสาวจึงต้องรีบเร่งมือจับอาหารมื้อกลางวันให้เร็วที่สุด เพราะนั้น
 หมายความว่าอีกสองวันก่อนจะถึงวันประชุมพวกหล่อนต้องทำรายงาน
 กองโตเพื่อขึ้นนำเสนอให้แก่เจ้านายคนใหม่อย่างเร่งด่วนชนิดไฟลนกัน

บทที่ 1

ฉันรู้ว่าฉันสวย

พายุตกำลังหิวเสียวอยู่กับการวนรถในตึกห้างสรรพสินค้านานร่วมชั่วโมง ด้วยเหตุผลที่เธอแค่ต้องการแวะซื้ออาหารแมวถุงเดียวก่อนกลับบ้านโดยลืมนึกไปว่าวันนี้เป็นวันศุกร์แห่งชาติ วันที่เธอขยาดนักขยาดหนาที่จะต้องแวะที่ต่างๆ เพราะทุกพื้นที่เต็มไปด้วยรถ แล้วก็จอดแต่ถนนมีอยู่เท่าแมวดิ้นตาย

ก็รู้ตัวอยู่หรือกว่าขับรถหนึ่งคนต่อหนึ่งคันมันเปลืองพื้นที่ถนน แต่จะให้ทำอย่างไรได้ ก็คนมันตัวคนเดียวนี่นา

ดวงตาเรียวเล็กมองเห็นที่ว่างอยู่ข้างหน้าราวๆ หันมองหน้าหลังด้วยความหวังว่าที่ตรงนั้นจะตกเป็นของเธอ...แล้วก็สูญเปล่า เมื่อรถที่ต่ออยู่แถวหน้าเลี้ยวเข้าไปจอดเรียงร้อย พายุตาได้แต่ถอนหายใจ แต่แล้วเหมือนสวรรค์เป็นใจให้รถคันข้างๆ ที่เธอจอดเหลืออมรอคิวอยู่กำลังเลื้อนรถออก

เธอแทบจะลงไปกราบขอบพระคุณที่เจ้าของรถคันนั้นออกไปในตอนที่เธอต้องการที่จอดเป็นอย่างมาก แต่ยังไม่ทันจะตีไฟขอทาง รถคันข้างหน้าเธอก็ทำท่าจะไม่ถอยหลบให้รถด้านในออก หน้าซ้ายยังถอยหลังมาบังคับให้เธอต้องถอยตามทั้งๆ ที่รถคันอื่นนี่หลังอยู่แทบจะเกยกัน

อารมณ์คนกำลังโล่งใจว่าได้ที่จอดกลับคุกรุ่นขึ้นอีกเมื่อเห็นว่าคันท้า
ไม่ยอมง่าย ๆ ถ้าไม่คิดว่าเธอเห็นโฆษณาอาหารแมวเจ้าประจำกำลังลดราคา
มากถึงสี่สิบเปอร์เซ็นต์ที่หมดเขตวันนี้เป็นวันสุดท้าย และที่นี้เป็นห้างสรรพสินค้า
ที่ใกล้บ้านที่สุด เธอก็จะยอมล่าถอยให้อยู่หรือ

"คันนี้เขาก็จะออก ทำไมไม่เขยิบไปข้างหน้าเล่า จะถอยมาหาพระแสง
อะไรยะ!" ทายาตาตะโกนว่าคันท้าขังหน้าลั่นรถ ติดที่ไม่ได้ลดกระจกลงแค่นั้น

แต่แล้วก็มีผู้ชายคนหนึ่งในชุดพนักงานแอฟฟลิเคชั่นสั่งอาหารและ
บริการรับส่งผู้โดยสารเดินมาเคาะกระจกให้คันท้าเดินรถไปข้างหน้าเพื่อ
ให้คันท้าในออก แล้วส่งสัญญาณให้เธอเลี้ยวเข้าไปจอดแทน เรียกได้ว่า
ถ้าช้าอีกเสี้ยววินาทีคนที่ไล่คันท้าคงต้องเป็นเธอแน่นอน เพราะความ
หัวร้อนเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ ยามที่กระเบตติดหลังคันท้าขังหน้าเธอทำดีมีน
กักทางไม่ให้เข้าไม่ให้ออกจนแถวยาวไปกว่าเดิม

เสียงแตรจากรถคันด้านหลังเริ่มทยอยดังขึ้นทีละคันสองคัน บวกกับ
หนุ่มน้อยในชุดพนักงานคนนั้นยังคงส่งสัญญาณให้รถเจ้าปัญหาเขยิบไปหา
ที่จอดใหม่ให้ได้ คงจะไปกระตุ้นต่อมจิตสำนึกของคนขับได้บ้างว่าควรจะ
ต้องทำเช่นไรในภาวะคับขันเช่นนี้

กระเบตติดหลังคันท้าขังนั้นยอมเดินหน้าไปเข้าแถวใหม่ให้รถในช่อง
ได้ออก และที่จอดตรงนั้นก็ตกเป็นของเธออย่างเต็มรูปแบบเสียที ทำเอา
ทายาตาถอนหายใจโล่ง

"ขอบใจนะน้อง" ทายาตาลดกระจกลงพูดขอบคุณพนักงานคนนั้นที่
ยังคงยืนรอข้ามถนนกลับไปหารถตัวเองที่จอดแอบไว้ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม
อย่างเป็นมิตร ก่อนจะรีบคว้ากระเป๋าเดินเข้าห้างตัวปลิว

"พะยูนจำ โลมาเอ๊ย แม่กลับช้าหน่อยนะลูก รอหน่อยนะคะ" หญิงสาว
พิมพ์ไปด้วยพยางค์สับสนขัดแย้งขัน ไม่สนของฟรีที่ยืนแจกอยู่สักเจ้าเพื่อ
อาหารแมว ลูก ๆ สุดที่รักของเธอ

เวลาราวทุ่มเศษในวันศุกร์แห่งชาติเปรียบเสมือนเวลาเครื่องจักรมนุษย์กำลังทำงานในห้างอย่างไรอย่างนั้น ผู้คนเบียดเสียดเต็มลิฟต์และบันไดเลื่อนร้านอาหารชื่อดัง (แต่รอสั่ง) คนรอคิวยาวเลื้อยเป็นงูเพราะโปรโมชันมาลีจ่ายสาม มาสามจ่ายสอง มาคนเดียวไม่ต้องกินเพราะจ่ายเต็มอัตรา

ทั้งแถวรอซื้อตั๋วหนังดังที่เพิ่งเข้าโรง รวมถึงร้านขนมเพิ่มปริมาณผู้ป่วยโรคเบาหวานก็หนาแน่นไปด้วยคนที่ยังยอมต่อแถวซื้อกัน ไหนจะซูเปอร์ฯ ด้านล่างที่เธอกำลังรอให้มีรถเข็นสักคันวางหรือตะกร้าสักใบก็พอตอนนี้ไม่อยากเรื่องมาก

บางที่เธอก็รู้สึกคิดผิดที่อาจหาญเข้ามาในห้างสรรพสินค้าเวลานี้ แทนที่จะกลับบ้านแล้วเดินออกมาซื้ออาหารถุงเล็กๆ ที่มีนมมาร์ตหน้าหมู่บ้านแทนไปพวงๆ แล้วพวงนี้ค่อยออกมาซื้อมันตอนห้างเพิ่งเปิดเสียเลย จะได้ไม่ต้องไปเบียดกับใคร

แต่ไหนๆ ก็ได้ที่จอดรถแล้วเธอก็ควรจะซื้อของให้คุ้มค่ากลับเข้าบ้านไปเลยทีเดียว จะได้ไม่ต้องออกมาหลายรอบ จึงจัดการเปิดโน้ตในโทรศัพท์ดูรายการที่ต้องซื้อเพิ่มแล้วจัดแจงซื้อบั้งให้สมกับการที่อดทนเบียดเสียดผู้คนมาถึงขั้นนี้แล้ว

ระหว่างที่กำลังเลือกของสดกลับมีรถเข็นคันหนึ่งชนเข้าที่สีข้างของเธอเข้าอย่างจังจนหน้าเกือบจะทิ่มลงไปในกองปลาแซ่แข็งที่เลือกอยู่ ตาเรียวด่วนมองผู้ประทุษร้ายแทบจะทันที แต่กลายเป็นหนุ่มน้อยที่มีแววตาคุ้นเคยเข้ามาประคองเธอเสียก่อน

"ขอโทษครับพี่ ผมไม่ได้ตั้งใจ พอดีคันข้างๆ เขาชนผมมาอีกที" หนุ่มในชุดแอฟพลีเคชั่นสั่งอาหารและสินค้าอื่นๆ รีบยกมือไหว้ขอโทษเป็นการใหญ่ เธอมองไปยังรถเข็นคันดังกล่าวที่ถูกสมอ้าง เห็นเด็กสาวประถมต้นเป็นคนเข็นแล้วก็พอจะเข้าใจ

"ไม่เป็นไร" ทายดาเอ่ย คลายความหัวเสียลงไปบ้าง

"เจ็บไหมครับ ผมขอโทษจริงๆ"

"ช่างเถอะ ไม่เป็นอะไรแล้ว ขอบใจนะ" ทายาตาบอวกัดก่อนจะทรุดลงเก็บของที่เลือกไว้ใส่ตะกร้า หลังจากที่ได้โดนชนซะเสียหลักจนข้าวของในตะกร้าบางส่วนกระเด็นออกมาโดยมีพนักงานหนุ่มเป็นคนช่วย มือขวากว่าเอามือเธอเข้าในตอนที่กำลังหยิบของโดยไม่ตั้งใจ ดวงตาเรียวเล็กเบิกโพลงตกใจจะชกมือกลับ แต่มือนั้นเผลอรั้งไว้ นัยน์ตาคมสีดำขลับมองเธออย่างมีนัย จนเธอต้องกระแอมสองสามทีกว่ามือจะเป็นอิสระ

พอชายหนุ่มรู้สึกตัวจึงปล่อยมือแต่สายตายังมองหวานเชื่อม เวลาปกติเธอคงรู้สึกว่าการรักดีสำหรับลัทธิเล็กๆ บนแก้มนั้น แต่พอรีบๆ อะไรรอบตัวที่ทำให้เสียเวลาก็มักจะดูเกะกะขึ้นมาทันที

"น้องคะ ช่วยหยิบของชิ้นนั้นให้พี่ทีคะ พี่รีบ" หญิงสาวชี้นิ้วไปยังห่อผ้าอนามัยสีหวานที่ตกอยู่ข้างตัวหนุ่มคนนั้น แต่จู่ๆ กลับมีใครไม่รู้หยิบมันขึ้นมาพร้อมตบป้าผู้ชายตรงหน้าเป็นเชิงล้อเลียน

"เฮ้ย เตี่ยวันนี้รับจ้างซื้อผ้าอนามัยให้สาวด้วยเหอวะ" ร่างสูงโปร่งในเสื้อเชิ้ตสีขาวพับปลายแขนขึ้นมาอย่างลวกๆ ไม่เป็นระเบียบหยิบห่อผ้าอนามัยขึ้นมาพินิจพิจารณา

น้ำเสียงแซวอย่างเป็นกันเองกับหนุ่มซูดยูนิฟอร์มนั้นไม่ได้ทำให้ทายาจารย์รู้สึกขบขันไปด้วยเลยแม้แต่น้อย หญิงสาวหน้าขึ้นสีก่อนจะลุกขึ้นไปแย่งออกมาจากมือชายปริศนาสำหรับเธอทันที ดวงตาเรียวเล็กมองหรือลงเป็นเชิงตำหนิ แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้บุคคลผู้ไร้มารยาทตั้งแต่แรกเจอรู้สึกสลดแต่อย่างใด

"แฟนแกเหอไอ้วัน สวยนะรอบนี้ ตาถึงวะ" ร่างสูงไม่แพ้หนุ่มซูดยูนิฟอร์มอีกทั้งใบหน้ายังละม้ายคล้ายคลึงกันยืนกระซิบกระซาบให้รู้กันสองคน แต่ทายาตาเองได้ยินเต็มสองหูเพราะหนึ่งว่าเขาไม่ได้กระซิบอะไรเลยด้วยซ้ำ

"ขอบคุณนะคะที่ชมว่าสวย แต่ฉันไม่ได้เป็นอะไรกับเพื่อนคุณ"

ร่างบางบอกด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ ก่อนจะหยิบตะกร้าเดินออกห่างจากทั้งสองคนทั้งที่หงุดหงิดจนอยากจะฟาดวงฟาดงามันเสียตรงนั้น แต่เธอไม่ยอมเสียเวลาไปมากกว่านี้

"พี่ เห็นไหม เขาหนีไปเลย"

"เออ เห็น" กวินตบน้องชายหน้าตาเฉย

"เห็นจับมือจ้องตากันอยู่ก็นึกว่าแฟน ใครจะไปรู้ล่ะวะ" กวินเกาศีรษะพลาถกอดคอตะวัน น้องชายแท้ๆ ที่ชอบแอบมารับจับอับหลังเลิกเรียนทั้งๆ ที่เขาก็บอกแล้วว่าจะเป็นคนจัดการเรื่องเงินที่วันนี้ต้องใช้กินอยู่ในมหาวิทยาลัยให้ทั้งหมด ถึงแม้เขาเองจะไปอยู่ถึงเมืองนอกก็ยิ่งรับผิดชอบให้

"แต่สวณะ สเป็ก" กวินบอกน้องชายด้วยสายตาที่เหม่อมองตามร่างเพรียวนั้นไป ตะวันได้ยินดังนั้นก็หันขวับร้องห้ามเสียงหลง

"เฮ้ย! ผมเจอก่อนนะ ตั้งแต่ลานจอดรถแล้ว นี่พรหมลิขิตของผม"

กวินหันกลับมามองน้องชายด้วยสายตาประเมินตั้งแต่หัวจรดเท้าแล้วก็หัวเราะออกมา เล่นเอาตะวันหน้าแดงซ่านที่พี่ชายยังมองว่าเขาเป็นเด็กชายตะวันตัวจ้อยอยู่เหมือนเดิม

"พี่นี่มันนอกจากจะปากร้าย ปากจิ้งหะนรก แล้วยังชอบกันชินอีกไม่ต้องมามองแบบนี้เลย"

"ท่าทางพรหมลิขิตแกจะมีคนจองแล้วหรือเปล่าวะ เห็นเดินตามกันต้อยๆ" ไม่บอกเปล่า ยังชี้ไปที่หญิงสาวที่ยังคงต่อแถวรอจ่ายเงินที่เคาน์เตอร์เพื่อยืนยันคำพูดของตนเอง

ตะวันมองตามปลายนิ้วพี่ชายแล้วก็ได้แต่หันกลับไปมองหน้าคนเป็นพี่หนึ่งๆ ผิวหน้าที่ขาวอยู่แล้วของตะวันกลับขาวจนซีดอย่างเห็นได้ชัด เพราะแถวที่สาวคนนั้นต่อมีแต่ผู้หญิง ไม่มีผู้ชายเลยสักคน

"พี่...อีกแล้วเหอวะ" เสียงสั้นเล็กน้อยของตะวันสะกิดให้กวินเอะใจทันทีที่กวินได้ยินคำถามนั้น ชายหนุ่มถึงกับต้องหันไปมองอีกรอบ

"ซัดเลย..."

กวิณพูดโดยไม่ได้ละสายตาไปจากร่างเพรียวระหงนั้นเลยแม้แต่น้อย และสิ่งที่ไม่ใช่คนก็ยังตามต้อยๆ ไม่ไปไหนราวกับเป็นเงาของผู้หญิงคนนั้น ลิบกว่าปีที่แล้วเขาเคยเห็นอะไร ทุกวันนี้ก็ยิ่งเห็นเหมือนเดิม

ไม่รู้เมื่อไหร่ที่เขามองเห็นร่างของคนที่ย้ายไปแล้วได้ ถ้าจำไม่ผิด น่าจะเริ่มมาจากเพื่อนสมัยมัธยมของเขาในตอนที่อยู่ออสเตรเลีย เพื่อนคนนั้น ประสบอุบัติเหตุอยู่บ่อยๆ จนกระทั่งหนักสุดคือโดนรถชนอาการปางตาย กวิณไปถึงร่างเพื่อนได้ก่อนที่รถพยาบาลจะมา พอได้จับมือประคองเพื่อน เอาไว้แล้วเงยหน้าขึ้น ดันต้องมาเจอร่างสาวผมบลอนด์ในชุดคลุมท้อง สีขาว ทว่าหน้าท้องนั้นเต็มไปด้วยเลือด ไหลเประอะเปื้อนลงขา ยิ่งไปกว่านั้น คือมีดที่ปักคาอยู่กลางท้องโต

พอเห็นแค่นั้นเขาก็สลบไปคืนหนึ่งเต็มๆ นอนอยู่โรงพยาบาลเดียวกัน กับเพื่อนเพราะโดนรถพยาบาลเก็บไปพร้อมกัน

หลังจากวันนั้นกวิณลืมเสียสนิทไปแล้วว่าเคยเห็นอะไร และเมื่อเพื่อน อาการดีขึ้น ระหว่างตอนที่ตะแมือให้กำลังใจหลังจากออกจากโรงพยาบาล นั้นเอง เขาถึงเห็นภาพทั้งหมดชัดขึ้นมาพร้อมกับร่างของสาวผมบลอนด์ ที่ปรากฏตัวอีกครั้ง จึงได้รู้ว่าเพื่อนเขาทำเด็กสาวข้างบ้านท้อง และเด็ก คนนั้นเลือกฆ่าเด็กในท้องจนตัวตายไปด้วยเพียงเพราะพอบอกเพื่อนเขา แล้วไอ้เจ้าบ้านดันย้ายบ้านหนีทันที

ทั้งหมดนี้แค่เพราะเขาตะแมือเพื่อนไป จึงได้ไต่สวนจนมันเล่าเรื่อง ทั้งหมดให้ฟังเอง ส่วนทำไมถึงเป็นเขาที่เห็น เหตุนี้กวิณก็อยากรู้เหมือนกัน

ชายหนุ่มจึงเก็บงำความลับนี้ไว้ตลอด กระทั่งถึงวันที่ทนไม่ไหว จนต้องเอ่ยปากบอกกับทุกคนในครอบครัวออกไป แต่คำตอบที่ได้กลับมานั้น ช่างตกลงันดี คนอย่างเขาคงจะต้องมาเชื่ออะไรเช่นนั้นหรือ ฉะนั้นกวิณ

จึงเลือกปล่อยให้มันเป็นไปตามมีตามเกิด เห็นก็เห็น ไม่เห็นก็แล้วไป แต่เผอิญว่าเป็นหญิงสาวที่ถูกชะตา การเห็นแล้วไม่เข้าไปช่วยก็คงจะผิดวิสัยของเขาไปเสียหน่อย

ร่างสูงวิ่งตรงมายังลานจอดรถหลังจากเห็นหลังไวๆ ของสาวเป้าหมาย กวินหันรีหันขวางจนเจอว่าเธอยังคงเก็บของเข้ารถอยู่ เขาจึงรีบตรงปรีเข้าไปแตะข้อมือบางทันทีราวกับว่าไม่ได้ตั้งใจมากนัก

"มา ผมช่วย"

กวินเดินผ่านร่างที่ตามเป็นเงาไปอย่างไร้สติ แม้จะรู้ว่าสิ่งที่ไม่ใช่คนนั้นกำลังมองอย่างไม่สบอารมณ์ก็ตาม

ทันทีที่แตะลงไปบนมือของหญิงสาว กวินมองเห็นภาพชายหาอยู่ตรงหน้าและขบวนการลับสันดาน แต่ยังไม่ทันได้เห็นอะไรไปมากกว่านั้นก็ถูกสาวเจ้าสะบัดมือทิ้งอย่างแรง

"อะไรของพวกคุณเนี่ย" ทายาดตกใจตะโกนดั่งลั่นลานจอดรถ เป็นเหตุให้กวินต้องรีบยกนิ้วจุกปากให้เธอเงียบเสียงลง

"ผมแค่จะมาขอโทษเรื่องเมื่อกี้ มา ผมช่วยเก็บของให้" ไม่พูดเปล่า กวินยังพยายามแย่งของออกจากมือหญิงสาวด้วย แต่นั่นดูเหมือนจะเป็นการหาทางจับมือเธอเสียมากกว่า

ทายาดาเลยตัวตมือฟาดเขาไปเต็มแรง

"ไม่ต้องเลย อะไรกัน โรคจิตเหรือ หน้าตาก็ดี นี่เป็นแก๊งลวนลาม ผู้หญิงตามลานจอดรถใช้ไหม ทำกันเป็นขบวนการเลยนะ" ทายดารีบเปิดประตูรถเตรียมกดแตรดั่งๆ ให้สนั่นลานจอดรถพรางมองหาคนช่วย แต่ก็ถูกร่างสูงยื่นขวางประตูไว้ก่อน กวินอยากจะเชกคะโหลกตัวเองหนักที่ดันบุ่มปาม แต่ยังไม่พยายามเดินเข้าหาอย่างประนีประนอม

"คือจี้คุณ ผมกับน้องจะมาขอโทษจริงๆ คุณดูหน้าผมนะ หน้าตาไม่มีพิษมีภัยหรอก ออกจะดีชะขนาดนี้อย่างที่คุณบอกนะ"

ทยาดาท่าตาโตพร้อมเบะปากอึดโน้มติให้กับคำพูดเข้าข้างตัวเอง
ชั้นสุดของคนตรงหน้า

"นะจ้ ดึกกัน ผมขอโทษนะคุณ ผมมันปากไวไปเอง" กวินยื่นมือออกมา
อย่างเก้ง กังๆ ในใจกังวลว่าเธอจะจับหรือเธอจะตบกันแน่

ทยาดาทลบตามองต่ำลงไปที่มือหนานั้น ก่อนจะล้วงลงไปควานเอา
โทรศัพท์ในกระเป๋าโดยที่ไม่ละสายตาไปจากคนทั้งคู่เลยแม้แต่น้อย

"ช่วยด้วยค่ะ ดิฉันถูกชายแปลกหน้าสองคนรุมล้อมเอาไว้ พิกัด
สุดท้ายของฉันอยู่ที่ลานจอดรถชั้นสามพี ล็อกเอ ทะเบียนเลขที่..."

ทยาดากรอกเสียงลงไปโทรศัพท์ที่ขึ้นเบอร์ฉุกเฉิน กวินเหลือบเห็นเข้า
จึงกระโจนเข้าคว้าโทรศัพท์ที่มากดตัดสายทิ้งทันที ทั้งกวินและตะวันมีแววตา
ตื่นตระหนกอย่างเห็นได้ชัด และเป็นกวินที่ยกมือขึ้นเหนือศีรษะทั้งสองข้าง
อย่างยอมจำนน

"พวกผมมาดีนะคุณ ก็คุณมีผีตามอยู่ข้างๆ ตัวเนี่ย รู้หรือเปล่า" ร่างสูง
บอกออกไปอย่างลนลานเล็กน้อย เพราะปกติเขาก็ไม่เคยต้องทำอะไรอย่างนี้
มาก่อน บางคนเผลอมองแต่หน้าเขาโดยไม่ได้สนใจว่าเขากำลังทำอะไรเลย
ด้วยซ้ำ ทุกอย่างเลยเป็นเรื่องง่ายมาโดยตลอด

ผิดกับคนนี้

ทยาดาวิ่งไปพักใหญ่กับสิ่งที่ได้ยิน ก่อนจะหัวเราะแแกนๆ

"ผิ๊งั้นหรือ ไม่มีมุกอะไรดีกว่านี้แล้วใช่ไหม" พุดพร้อมส่งสายตา
เหยียดคนตรงหน้าเต็มที่

"พี่ผมพุดเรื่องจริงนะครับ มีบางอย่างตามคุณอยู่จริงๆ" ตะวันที่
เงียบไปนานเอ๋ยขึ้นมบบ้าง ก่อนจะหลบดวงตาเรียวเล็กที่ตัวดมองอย่าง
คาดโทษ

"น้องคะ ถ้าน้องสนใจจะจับพี่หรืออะไรก็แล้วแต่ มาคุยกันดีจ้ ค่ะ ไม่ใช่
พากันมาหลอกแต่้องชาวบ้าน ถึงจะหน้าตาดีแต่พี่ก็ไม่พินนะคะ พี่ไม่ได้

บ้ำผู้ชายหล่อเข้าเส้น"

"มันไม่ใช่อย่างนั้นคุณ ผมเห็นจริงๆ เขายืนอยู่ตรงนี้ ผมต้องจับมือคุณ ถึงจะรู้ว่าเขาต้องการอะไรหรือเกิดอะไรขึ้น ทำไมถึงต้องมาตามคุณ" กวินชี้ไปยังที่ว่างข้างเธอ ใจจริงเขาอยากบอกด้วยซ้ำว่าไอ้ผิ้นั้นมันเข้าไปนั่งรอในรถแล้วหลังจากที่เขาชี้

แถมยังทำหน้าที่ตาเหมือนว่าเมื่อไหร่จะเถียงกันเสร็จเสียที่อีกด้วย

"เอาอย่างนี้ ฉันผมจะจับคุณได้ไหม เมื่อกี้คุณพูดเองนะว่าให้คุยกันดีๆ ผมเข้าประเด็นเลยแล้วกันว่าคุณนะสเบ็กผม" กวินรีบเสนอตัวทันที มีโอกาสแล้วก็ต้องคว้าไว้ ถึงแม้เขาจะเป็นไอ้พี่ชายจิ้งหะนรกตามที่ตะวันว่าอยู่เป็นประจำก็ตาม

หญิงสาวมองแล้วถอนหายใจ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอโดนจับซึ่งๆ หน้า แต่ก็ต้องบอกว่าเป็นครั้งแรกที่ถูกชายแปลกหน้าที่ดี แต่สติไม่สมประกอบดี มาจับเธอด้วยเรื่องผีๆ นับว่าแปลกที่สุดที่เคยเจอในชีวิตเลยก็ว่าได้

"ฉันรู้ว่าฉันสวย" ทายดาเดินกลับไปปิดกระโปรงหลังรถหลังจากเก็บของไปหมดแล้ว แต่เรียกว่าโยนหน้าจะเข้าท่ากว่าเพราะเธอไม่อาจละสายตาไปจากชายแปลกหน้าสองคนนี้ได้ ถึงแม้หนุ่มน้อยอีกคนเธอจะจำได้ว่า เป็นพลเมืองดีที่ทำให้ตัวเองได้จอตลอดตรงนี้ก็ตาม

กวินพยักหน้ารับกับคำพูดของเธอ พร้อมชี้นิ้วหิ้วตาให้เป็นเชิงเห็นด้วย ยิ่งทำให้ทายดาชักฉุน

"แต่ไปหลอกเด็กข้างบ้านนะ ไอ้โรคจิต!"

ร่างเพรียวลึบเข้าไปนั่งในรถอย่างรวดเร็ว อาศัยจังหวะที่ชายหนุ่มก้าวมายืนมือให้มันรีบพาตัวเองเข้าไปแล้วปิดประตูกระแทกใส่หน้าร่างสูงอย่างจัง ซึ่งเธอจะเปลี่ยนใจเปิดประตูไปกระแทกหน้าเขาเข้าจริงๆ ก็ยอมได้ ส่งผลให้กวินที่ไม่ทันระวังรีบกระโดดออกห่างเมื่อเห็นว่าหญิงสาวสตาร์ทรถแล้วทำท่าจะเดินหน้ามาชนเขาที่ยืนอยู่ ตะวันจึงต้องรีบลากพี่ชายออกมา

พร้อมสำรวจว่าวินยังคงปลอดภัยครบสามสิบสองดีหรือไม่

ชายหนุ่มมองหน้าน้องชายด้วยสายตาเต็มไปด้วยคำถามมากมาย เขาไม่เคยเจอผู้หญิงคนไหนปิดประตูกระแทกใส่หน้าอย่างไม่ใยดีขนาดนี้มาก่อน ตอนกลับมาเรียนต่อมหาวิทยาลัยที่ไทย แทบไม่ต้องทำอะไรสาว ๆ ก็ตามหอมล้อมแถมเปิดประตูด้วยซ้ำ จะว่าคนอย่างเขามีสิทธิ์เลือกอย่างเสรีก็ว่าได้

"ความหล่อของฉันมันไม่ศักดิ์สิทธิ์แล้วเหอะ" กวินพึมพำกับน้องชาย พลังซีไปยังรถยนต์ที่เพิ่งเคลื่อนตัวออกไปโดยมีสารภีสาวตรงสเป็กที่เพิ่งดำเขาไปหมาดๆ นิ่งหัวเสียวอยู่

ตะวันสายหน้าอย่างอ่อนใจ ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปแค่ไหน ความหลงตัวเองของพี่ชายก็ไม่มีวันแว่วว่าจะลดลงเอาเสียเลย

เช้าวันหยุดอันแสนจะสดใสของทยาตาเริ่มต้นด้วยการล้างรถหลังจากที่เมื่อคืนวิ่งฝ่าพายุฝนมาตลอดทาง ทั้งที่เพิ่งจะเอารถเข้าคาร์แคร์ไปเมื่อกลางสัปดาห์ตอนที่เธอมีโอกาसออกไปพบลูกค้าแล้วฉวยโอกาสแวบกลับบ้านได้เร็วกว่าเวลาเลิกงานปกติ หากว่าวันนี้ล้างเองแล้วฝนตกอีก เธอจะถือตะไคร้สักสองกำมือไปปักแถวศาลพระภูมิหมู่บ้านดูสักครั้ง ถ้ายังไม่พออีกจะเหมาสักสองกิโลให้รู้แล้วรู้รอด

ที่คิดว่าน่าจะจะได้ผลก็เพราะเธอโสดมาจนอีกไม่กี่เดือนก็จะครบสามสิบปีบริบูรณ์แล้ว ตอนนี้แทบจะเหลือเธอคนเดียวในเซตกลุ่มเพื่อนสมัยมัธยมที่ยังไม่ได้แต่งงาน

ไม่สิ! แพนยังหาไม่ได้ จะไปเอางานแต่งมาจากไหนกัน

นลินีชอบค่อนข้างคิดว่าเธอสเป็กสูงลื้มเสียตฟ้า เรียกว่าต่อให้เจ้าชายจากบรูไนหรือมหาเศรษฐีที่รวยที่สุดจากดูไบชายตามองลงมานั้นก็ยังไม่เข้าตาเธอแน่นอน

"คนนั้นหล่อดีก็ไม่เอา คุณหมอมอทกแคร์ดีแกก็ยังไม่สน จนฉันคิดว่า แกจะลงเอยกับอีตาหัวหน้าฝ่ายส่งออกนั่นแล้วนะ เห็นเที่ยวไล่เที่ยวซื้อแล้ว แกดูไม่ปฏิเสธนะ" ปลายสายบ่นอย่างรำคาญเมื่อถูกทนายดาโทรมาลั้งเล้งถึงเรื่องเมื่อคืนให้ฟังแต่เช้าหลังจากล้างรถเสร็จ

"รุ่นนั้นอะนะ ถ้าไม่คิดว่าต้องดีลเรื่องงาน ฉันก็คงไม่คุยกับเขาหรอก" ทนายดา निक ไปถึงชายรุ่นพ่อตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายส่งออกสินค้าที่เข้ามาดีลงานกับเธอแล้วก็ได้แต่ทำท่าขุ่นข้องหมอง

"เห็นว่าชวนไปดินเนอร์ได้แสงจันทร์ที่ชั้นดาดฟ้าเรือสำราญใจกลางเจ้าพระยา ฉันว่าทั้งล่ำคงต้องเปิดเพลงลาวดวงเดือนถึงจะเหมาะ" นลินีแสวงพาเอาทนายดาหัวเราะไปด้วยเมื่อนึกถึงสภาพถ้าเธอยอมไปดินเนอร์เพื่อให้ได้โปรเจกต์ใหญ่นั้นมา ฝิ่ปู้ย่าตายายได้บิ่บคอเธอตายแน่

ระดับหัวหน้าเซลล์อย่างทนายดาไม่จำเป็นต้องเอาตัวเองไปแลกเพื่อให้ได้งาน แค่นี้ฝิ่ปากให้เป็นประโยชน์เธอก็ขายของได้สบายๆ อยู่แล้ว ยิ่งมาเจอความซื่อไม่เลือกรุ่นของชายรุ่นพ่อของพ่ออีกทีแล้วด้วย เธอยิ่งอยากปิดดีลให้เร็วที่สุดเพื่อจะได้ไม่ต้องพบเจอกันอีก คราวหน้าก็แค่ส่งใครสักคนในทีมไปติดตามผลงานก็เพียงพอ

"มีแฟนสักทีเถอะแก จะได้มีคนช่วยดูแลพะยูนกับโลมาไง" นลินีแนะนำเป็นรอบที่ล้าน และทนายดาเองก็หนายที่จะฟังเป็นรอบที่ล้านเช่นกัน

"ฉันบอกแล้วว่าถ้าคู่กันจริงๆ เต็มใจก็เจอ ชี้เกี่ยจหา หาเงินกับหาข้าวให้แมวกินก็พอแล้ว อีกอย่างฉันตัวคนเดียวมาเป็นสิบๆ ปี อยู่คนเดียวได้สบายมาก"

ตั้งแต่พ่อแม่แยกทางกันตอนเธอเริ่มเข้ามัธยมปลาย ทนายดาก็ขอปลีกตัวออกจากทั้งสองท่านมาใช้ชีวิตคนเดียวในกรุงเทพฯ ด้วยเงินเก็บก้อนหนึ่งที่ได้มาจากการทำอาหารเซ้งง่าย ๆ อย่างแซนด์วิชขายเพื่อน ๆ หน้าโรงเรียนก่อนเข้าเรียน และเอาเงินไปต่อยอดตั้งแผงขายหมูบั้งที่ตลาดนัดทุกเย็น

ขึ้นมหาวิทยาลัยก็รับจ๊อบเป็นเซลส์ขายรถอิสระ ได้เงินมาต่อทุนการศึกษา จนกระทั่งความฉลาดนำพาให้คว่าทุนได้ไปเรียนแลกเปลี่ยนที่ออสเตรเลีย มาหนึ่งปี ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นฝีมือของเธอคนเดียว เพราะพ่อแม่ต่างก็ไปมีชีวิตใหม่

ชีวิตที่ไม่มีเธอเป็นคนในครอบครัวไปนานแล้ว...

ภาพที่เห็นทุกวันทั้งตอนตื่นนอนและหลังเลิกเรียนคือภาพพ่อแม่ทะเลาะกันและหายออกจากบ้านไปคราวละสามสัปดาห์สลับกันไป ทั้งให้เธออยู่คนเดียวมาตลอด จนตอนนี้การอยู่คนเดียวไม่ใช่ปัญหาอะไรในชีวิตเธอเลยสักนิด ทุกวันนี้ไม่เคยกลับไปในจุดนั้นอีก ในเมื่อไม่มีใครสนใจว่าเธอเป็นลูกก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะมาโหยหาความรัก

"เปลี่ยนเรื่องเถอะ ฉันว่าฝนมันจะมาอีกแล้วแน่ๆ เลย ตั้งเค้ามาตั้งแต่ดาวอังคาร เป็นอย่างนี้ทุกทีที่ฉันล้างรถ เทวดาเป็นคนตกลงนะเนี่ย" ทยาดาบ่นกระปอดกระแปด

"ว่าจะชวนออกมากินข้าว ถ้ามันตั้งเค้ามาแล้วก็แยกย้ายจ้า" นลินีเอ่ยปาก

"ตามสบาย ฉันสั่งเอาแล้วกัน ไม่อยากเอารถออกไปให้เปียก" ทยาดาตั้งใจ ในเมื่อชื่อของจากห้างสรรพสินค้ามาแล้วก็ป่วยการที่จะต้องเสียงดังกับฟ้าฝน และความซี้เกียจจากการล้างรถทั้งคันก็ทำให้เธอเลือกพึ่งพาความสะดวกสบายอย่างแอมพลิเคชั่นล้างอาหารให้มาส่งถึงบ้านแทน

"ไปให้หน่อย ไม่ไหวแล้ว" ตะวันร้องครวญครางเมื่อเห็นออเดอร์ร้านอาหารปรากฏขึ้นที่โทรศัพท์ซึ่งบ่งบอกว่ามีคนสั่งอาหารในละแวกนี้ ปกติแล้วจะต้องรีบกุ๊กกึ่งออกไปต่อแถวซื้อแล้วไปส่งให้ แต่ว่าพายุฝนกระหน่ำเมื่อคืนทำเอาตะวันนอนแบ็บติดเตียงอยู่ที่คอนโซล โดยมีกวีนิพนธ์ด่าก่ากับไม่ห่างไปไหนไกล

"ก็บอกแล้วว่าให้เลิกทำ เดียวฉันส่งเงินให้ พูดยังไม่รู้เรื่อง" พี่ชายตัวโตในชุดเสื้อยืดสีขาวเน่าๆ กับกางเกงบอลตัวโคร่งของตะวันตกยืนเท้าเอวบนไม้เล็กรา

"ไม่ไปไว้ย" ร่างสูงทรวดตัวนั่งบนโซฟา ก่อนจะโยนผ้าขนหนูเปียกที่เตรียมไว้ให้เช็ดตัวใส่หน้าน้องชาย

"กตริ้งงานแล้ว ไปให้หน่อย" ตะวันที่ตัวสูงไม่แพ้กวินแม้จะอายุห่างกันสิบปีนอนร้องโอดโอยขอความเห็นใจจากพี่ชายแท้ๆ ให้แลดูน่าสงสารที่สุดเท่าที่จะทำได้

กวินทำลอยหน้าลอยตาเล่นเกมในโทรศัพท์ต่อไม่สนใจต่อหน้าเสียงอ้อนวอนของน้อง จนเสียงของตะวันเจียบไปเพราะพิษไข้ เขาถึงได้ลุกขึ้นมาดูโทรศัพท์ของน้องที่บอกว่าออเดิร์ฟเข้ามาได้สักพัก ถ้าไม่ไปตามที่รับงานไว้จะโดนหักเงิน

"แล้วมันต้องทำยังไงวะ" ชายหนุ่มเอามือเชี่ยๆ ให้น้องชายตัวดีตื่นแต่ก็ไม่มีผล

"บังอาจใช้กรรมกรบริษัทให้ไปวิ่งส่งของ ไอนี้...มันน่าบิบบค้อให้ตายนัก" กวินบ่น แต่อีกมือก็กำลังกตริ้งดูวิธีการทำงานไปพลางๆ ก่อนจะลุกไปหยิบเสื้อทำงานของตะวันมาใส่

ร่างสูงอยากส่งข้อความไปสรรเสริญคนสั่งอาหารก็ตอนที่เขาต้องมายืนต่อแถวรอหน้าร้านอาหารเจ้าเด็ดเจ้าดังที่ริวิวแน่นไม่แพ้คนซื้อซึ่งเป็นผู้ร่วมชะตากรรมในการรอคิวเหมือนกัน จะแอบไปซื้อร้านอื่นมาให้ก็กลัวรสจะเพี้ยนแล้วดันรู้ขึ้นมาอีก

หลังจากได้มาก็ต้องดูแผนที่บ้านปลายทางอีกว่าที่ไหน แต่พอเห็นแล้วก็ต้องร้องอ้อเพราะโครงการหมู่บ้านอยู่ไม่ไกลกับร้านเท่าใดนัก ทำให้กวินอดก่อนขอไม่ได้

"แล้วทำไมไม่ออกมาซื้อเองวะ" ได้แต่บ่นตามลำพัง สุดท้ายเขาก็ต้อง

ทำแทนน้องชายอยู่ดี

ทันทีที่เลียวมอเตอร์ไซค์ของตะวันเข้ามาถึงหน้าบ้านที่เป็นจุดหมายปลายทาง ชายหนุ่มเองก็นึกแปลกใจที่รถในบ้านค่อนข้างสะอาดตาเขาเลยที่เดียว

มือหนากดกริ่งเรียกโดยไม่รู้ว่าจะต้องโทรศัพท์แจ้งผู้ซื้อก่อนว่าได้ของแล้วนั้นเพราะชายหนุ่มอ่านวิธีใช้งานจากในหน้าเว็บอย่างลวกๆ ไม่ได้ใส่ใจรายละเอียดมากนักด้วยเสียงแจ้งเตือนว่ากำลังจะถึงเวลาต้องออกไปรับออเดอร์ได้แล้ว ครั้นพอเงยหน้าขึ้นมาเห็นคนรับแล้วก็ตะลึงหนัก

แต่คนรับนั้นตะลึงยิ่งกว่าเขาอีก

"บอกฉันทีว่าไม่ใช่" ทายดาที่เปิดประตูรอเกิดการนิ่งงัน พิมพำราวกับว่าตัวเองแค่เพื่อนไป

กวินก็เช่นกันที่นิ่ง แต่แล้วเขาก็ยิ้มหน้าบาน ซึ่งทำทางแบบนั้นถึงทายดาให้หลุดจากภวังค์ พลันแวตาก็แปรเปลี่ยนจากความตั้งใจที่ได้ของเป็นสายตาขุ่นเขียวแทน ที่ได้เห็นคนไม่พึงประสงค์จะเจอยืนยิ้มแบ่นเส้นรอรอยู่

"ใช่คุณ ผมเอง" ทันทีที่เขาตอบ ทายดาก็แทบจะปิดประตูไปพร้อมๆ กันดีที่ชายหนุ่มเอามือยันบานประตูไว้ได้ แต่ทายดาเองก็ไม่ยอมแพ้

"รับของก่อนสิคุณ ผมมาแทนน้อง เดี่ยวมันไม่ได้เงิน" หญิงสาวที่กำลังย้อยุดประตูบ้านจำต้องหยุดมารับของตามที่เขาบอก เธอเองเห็นกรณีคนขับรถส่งอาหารแล้วปลายทางไม่รับหรือไม่มีตัวตนอยู่จริงจนต้องรับผิดชอบค่าอาหารทั้งหมดมานักต่อนัก ทำให้ต้องรับอย่างเสียไม่ได้

"เพราะหิวหรอกระ อ้อ! แล้วทำไมมาช้าขนาดนี้ ไม่แจ้งด้วยว่าถึงไหนแล้วคงต้องคอมเพลนบริษัทสิกรอบ" ทายดาเย็นมือไปรับของพลางชูปไปอย่างนั้นซึ่งมันเป็นจังหวะเดียวกันกับกวินที่มัวแต่กดโทรศัพท์ว่าเสร็จงานเรียบร้อยแล้วทั้งสองจึงแตะมือกันโดยไม่รู้ตัว

ภาพรถบัสที่กำลังวิ่งเลียบชายหาดกลับเข้ามาอีกครั้งพร้อมกับร่าง

เลือกรางของผู้ชายคนเดิมที่เขารู้สึกว่าปลอดภัยอยู่ข้างรั้วบ้าน

เป็นกวีเองที่ตกใจรีบสะดุ้งมือออกจนถุกอาหารเกือบร่วง ยิ่งทำให้
 ทายดาไม่พอใจเข้าไปใหญ่

"เฮ้! คนยังไม่ทันรับจะรีบปล่อยทำไม ถ้ามันร่วงจะให้ไปซื้อใหม่"
 ทายดาว่าเสียงดูจริงจัง

หลังจากตั้งสติได้เขาก็รีบปรับสีหน้าให้เป็นปกติ แม้จะเจอแบบนี้
 เป็นประจำแต่ก็มีผลตกใจบ้างในเวลาที่ไม่ได้ตั้งใจ

"กตริบอาหารให้ผมด้วย" เขายื่นโทรศัพท์ให้ดู ซึ่งปกติแล้วไม่จำเป็น
 ที่จะต้องกตริบจากโทรศัพท์ของคนขับ เพราะฝ่ายผู้รับสามารถกดได้จาก
 โทรศัพท์ของตนเอง แต่มือใหม่หมาดๆ อย่างกวีนั้นก็หลงไปด้วยความไม่รู้
 หน้าซ้ำหญิงสาวกลับเอื้อมมือมารับอีก และเมื่อเธอส่งกลับมา กวีก็คว้าหีบ
 เข้าทันทีที่มีมือนุ่มทำเป็นเนียนว่าจะรับโทรศัพท์คืน

รถบัสสองชั้นดูอ่ากำลังวิ่งเลียบหาด ภายในมีพนักงานในชุดฟอร์ม
 บริษัทนั่งกันเต็มคันรถ ก่อนจะเลี้ยวเข้าริสอร์ทที่มีป้ายต้อนรับพนักงาน
 ชิงไว้หน้าทางเข้า และรถบัสไม่ได้มีคันเดียว

"นี่! เมื่อคืนยังโดนด่าไม่พออีกหรือ หรืออยากจะให้ด่าอีก" เสียงทายดา
 ดั่งแหลมขื่น กวีเองก็หลุดออกจากภาพนิมิตนั้นมาเห็นหญิงสาวจ้องเขา
 ตาเขียวบัดพร้อมกับการชักมีอนุ่มหลบไปด้านหลัง

"ส่งเสร็จก็ไปได้แล้ว" เธอไล่

"เดี๋ยวก่อนคุณ" กวีในที่ตอนนี้เต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็นว่า
 เกิดอะไรขึ้นต่อจากนั้นส่งเสียงเรียกหลังจากทายดาปัดรั้วไปแล้ว

สภาพเขาตอนนี้คือการเกาะประตูรั้วด้วยสายตาอดอ้อนอนอยากรู้อยาก
 เห็นพร้อมกับส่งเสียงเรียกคุณๆ จนเจ้าของบ้านอย่างทายดาต้อง
 กลับใจหันกลับมามองด้วยความระอา เจอชายหนุ่มซี้ไปที่ข้างประตูแล้วก็
 ได้แต่มองตาม

"เขาอยู่ตรงนี่" กวินป้องปากบอกราวกับไม่อยากให้เพื่อนบ้านได้ยิน หญิงสาวทำหน้าที่เต็มไปด้วยคำถาม ก่อนจะถอนหายใจเมื่อนึกขึ้นได้ว่าเขาหมายถึงอะไร

"ไปเล่นกับน้องที่บ้านนะ" ทายดาชักไหล่เดินฉับๆ เข้าบ้าน ไม่หันกลับมาสนใจเขาอีก

กวินหันไปมองหน้าวิญญาณที่ยืนหลบลบล ซ่อนๆ ด้วยความขัดใจ

"อยากหนอยนะ คนไม่ให้ความร่วมมือ ไว้คราวหลัง" เขาปนลอยๆ แต่ทายดาหันกลับมาได้ยินพอดี

"อ้อ! แล้วนี่ไม่ต้องคิดจะมาอีกนะ มาอีกเมื่อไหร่ฉันแจ้งตำรวจแน่ ก่อกวนและคุกคามนะ เข้าใจไหม ถ้าเห็นคนขับชื้อนี้รับงานเมื่อไหร่ แม่จะกดแคนเซลทันทีเลย" เธอว่าเขา "แล้วก็มุกผีตามบ้านอะไรนั้นอีก เอาไว้ไปหลอกเด็กนะ เผลอๆ เด็กมันยังไม่กลัวเลยด้วยซ้ำ คงมองว่าตาลุงนี่เป็นโรคประสาท"

ทายดาร่ายยาวจนกวินอึ้งแล้วอึ้งอีก

"ไอ้โห สวยอย่างเดียวไม่ได้หรือคุณ ทำไมต้องตีฝีปากขนาดนี้ด้วยเนี่ย" เขาพูดออกมาบ้างหลังจากที่ยืนนิ่งให้โดนว่าตั้งนานสองนาน

"จะ ฉันรู้ว่าฉันสวย ขอคุณ ไปไหนก็ไปได้แล้ว" พูดจบร่างเปรี้ยวก็พาตัวเองเดินหายเข้าบ้านไปโดยไม่หันกลับมามองเขาอีก กวินทำเสียงในลำคอเชิงไม่พอใจ

"เดี่ยวได้เจอกันแน่ ปากจืดๆ อย่างนี้ละชอบนัก จะสวนกลับให้หนักเลยคอยดู"

ชายหนุ่มพึมพำก่อนจะขี้นิ้วเหมือนสั่งกับวิญญาณที่ยังยืนอยู่ให้คอยจับตาดูคนในบ้าน ซึ่งวิญญาณตนนั้นก็พยักหน้าตอบรับตามเขาไปเสียด้วย

บทที่ 2

ฉันรู้ว่าฉันช่วย

บอर्टแจ้งข่าวสำหรับพนักงานที่ชั้นล่างสุดของบริษัทถือเป็นประเด็นร้อนในการทำงานวันแรกของสัปดาห์ด้วยใบหน้าคนโง่งที่แปะหราอยู่เต็มพื้นที่อันประกอบไปด้วยกรรมการกิตติมศักดิ์ของบริษัท เลขานุการ หัวหน้าฝ่ายนำเข้าอุปกรณ์ และพนักงานฝ่ายขายสาขาภาคอีสาน พร้อมประวัติการโกงร้ายยาวเรียงต่อๆ กัน สร้างประเด็นฉาวในกลุ่มช่างเมาท์ได้ดีเลยทีเดียวทีเดียว เรียกว่าวันนี้แทบจะไม่ต้องฟังอะไรทั้งนั้นนอกจากเสียงซุบซิบยิบย่อยที่วิเคราะห์เหตุการณ์เป็นชั้นเป็นตอนราวกับเป็นผู้ร่วมขบวนการไปด้วยกัน ระบบสั่งแจ้งเตือนจากแอปพลิเคชันเซตกระเทือนอยู่ตลอดเวลา บ่งบอกให้รู้ว่าห้องเซตของสามสาวกำลังสนทนากันอย่างออกรสชาติแน่นอน

'ตามคำให้การบอกว่ากรรมการเป็นคนต้นคิดและบงการให้เลขาฯ กับฝ่ายนำเข้าเป็นคนปลอมแปลงราคาสินค้า'

นลินีพิมพ์ส่งข่าวไปในแอปพลิเคชันเซตกรู๊ปที่มีทั้งสามสาวอยู่ด้วยกันตามที่โดนเรียกไปร่วมฟังคำให้การเมื่อสุดสัปดาห์

'แล้วก็ไปเสนอฝ่ายบัญชีว่าต้นทุนวัตถุดิบจากทางต่างประเทศราคาสูงขึ้น
เลยต้องเบิกเงินเพิ่ม'

'ร้ายกาจมาก'

นิสรามีพท์ตอบพร้อมทั้งส่งสติ๊กเกอร์เป็นรูปตัวการ์ตูนกำลังโดนตี

'กรรมการสารภาพว่าที่ทำเพราะกรรมการกับเลขาฯ เอาเงินไปเที่ยว
ต่างประเทศด้วยกัน เสนอบัญชีว่าต้นทุนเพิ่มไม่พอ ยังไปบังคับให้ฝ่ายขาย
โก่งราคาลูกค้าขึ้นนอกเหนือจากใบเรียกเก็บเงินโดยอ้างว่าเพื่อลดภาษีให้ลูกค้า'

นลินีเล่าต่อ

'อ้อ โอนเข้าบัญชีตัวเองแล้วบอกว่าเนีย...เลี้ยงภาษีให้แล้ว อย่างนั้นนลินี
บริษัทเราเป็นพ่อค้าคนกลางก็เลยใช้ช่องโหว่นี้กันนี่เอง เข้าใจทำ'

ทยาตาสันทนาบ้างหลังจากอ่านมาได้สักพัก

'แต่เดี๋ยวนะ กรรมการกับเลขาฯ เอาเงินไปเที่ยวต่างประเทศ แสดงว่า
สองคนนั้น...'

นิสราส่งสติ๊กเกอร์รูปการ์ตูนทำหน้าสงสัย

นลินีจึงส่งกลับด้วยสติ๊กเกอร์ตัวการ์ตูนที่ยกป้ายเครื่องหมายถูก
เป็นการตอบคำถามนั้น

ทยาตาที่อ่านข้อความทั้งหมดได้แต่ทำหน้าเบ้ นึกถึงภาพกรรมการ

กิตติมศักดิ์รู้เรื่องราวราวพอลงพุงพลุกไปด้วยเลขาฯ สาวหน้าสวยตัวเล็ก ๆ แลดูนุ่มนวลบอบบางเมื่อครั้งที่ประชุมรวมทุกสาขาแล้วก็เกิดอาการกระอักกระอ่วนพิกล เธอละเกลียดกรรมการคนนี้นักตั้งแต่ตอนที่เจอกันครั้งแรก

ก็พวกเล่นทำหน้าที่กรูมกริมใส่เธอตลอดการประชุม จนเธออยากจะเอานิ้วจกตาให้บอดไปข้าง

'ฝ่ายนำเข้ากับฝ่ายขายเลยโดนร่างแหไปด้วยตามระเบียบ'

นิสรว่า

'ก็คำสั่งกรรมการนี่จะ ใครจะไปขัดได้'

นลินีสมทบ

'ฉันจำได้ว่าตาแก่มันก็เคยก่อเรื่องก่อตึกใส่แกนี่หว่าทอย'

นลินีกล่าวถึงประเด็นเมื่อครั้งก่อน ซึ่งพยายามเองก็ได้แต่ส่งสติ๊กเกอร์พยักหน้ากลับไป

'รอดไปวะเพื่อน'

พยายามเองก็ถอนหายใจอย่างโล่งอกที่ฝ่ายนั้นเปลี่ยนเป้าหมายไป

ทว่าอย่างไรก็ไม่พ้นการถูกนินทาอยู่ดี เพราะตอนที่เข้าประชุมกรรมการคนนั้นแสดงออกอย่างชัดเจนว่าสนใจในตัวเธอเป็นอย่างมาก คงมีคนเข้าร่วมประชุมคนไหนสักคนสังเกตเห็นและไปแพร่กระจายข่าวกันอย่าง

รวดเร็ว กระจายว่าเธอหวานแสนให้ใส่ตาแก่นั่น!

แม้จะเป็นแค่การเข้าร่วมประชุมใหญ่แค่สองสามวัน แต่การนิเทศยังยาวนานอยู่เป็นเดือน บางข่าวถึงกับบอกว่าเธอไล่ตามไปถึงบ้านใหญ่ของกรรมการคนนั้นเพื่อแสดงตัวเป็นเมียน้อยอย่างออกหน้าออกตา ไม่รู้ไปทำเวรทำกรรมอะไรไว้ แต่แต่งหน้าแต่งตาจัดเต็มตามอารมณ์ในแต่ละวัน เข้าหน่อยก็หว่าวชอบอ้อย จนต้องมาพักสัปดาห์ที่ทำงานและการเงินมากกว่าเสี่ยงนิเทศ ไม่เช่นนั้นเธอคงเป็นบ้าและลาออกจากบริษัทไปแล้ว

*'กลางวันแจ่มที่โต๊ะหน้าร้านป่าเหมือนเดิมนะ มีเรื่องเด็ดกว่านี้
จะเล่า ตอนหนึ่งงานเช้า 'ไม่ว่างพิมพ์แล้ว'*

นลินีพิมพ์บอกทั้งสองสาว

อันที่จริงงานก็ยุ่งด้วยกันหมดทั้งสามคน แต่สกิลความไวในการพิมพ์ทั้งสามก็ไม่เป็นรองใครเหมือนกัน

หนึ่งวินาทีคุยกันได้เป็นหน้ากระดาษ...

ทยาดายังเคยแอบขำที่นิสรสารภาพว่าที่พิมพ์เก่งขนาดนี้ไม่ใช่เพราะวิชาการพิมพ์ในสมัยเรียน แต่เป็นวิชาการจับผู้ชายสมัยโปรแกรมเซตบนโลกออนไลน์ถือกำเนิดขึ้นมาใหม่ๆ รวมไปถึงสกิลการแต่งภาพขั้นเทพของนลินีอีกคนหนึ่งด้วย

ส่วนทยาดาเองเก่งเพราะตอนเรียนล้วนๆ เนื่องจากเรียนไปด้วยทำงานไปด้วย ไม่ค่อยมีเวลามาใช้โปรแกรมเซตหาใครเหมือนคนอื่นเขา

สภาพห้องอาหารสำหรับพนักงานในวันนี้เนื่องแน่นไปด้วยเหล่าพนักงานที่จับเป็นกลุ่มเยอะกว่าทุกวัน เนื่องจากเป็นช่วงใกล้สิ้นเดือน ห้องอาหารส่วนกลางแห่งนี้เลยกลายเป็นสถานที่สำคัญขึ้นมาในทันตาด้วยราคาอาหาร

ที่ย่อมยากกว่าร้านอาหารของบริษัท ทายดาไม่แปลกใจเพราะมันก็วนลูปแบบนี้เช่นทุกเดือน ในขณะที่ตัวเธอใช้บริการเป็นประจำ น้อยครั้งที่จะออกไปหาทานข้างนอกกับเพื่อน หรือไม่ก็ออกไปพบลูกค้านอกสถานที่ที่เก๋เท่านั้น

ฉะนั้นหลายๆ กลุ่มในบริษัทมักจะรู้ว่าโต๊ะหน้าร้านข้าวราดแกงจะเป็นโต๊ะประจำของเธอ นิสรา และนลินี ให้ความรู้สึกประหนึ่งสามสาวคนเด่นคนดังประจำโรงเรียนมัธยมอย่างไรอย่างนั้น

วันนี้เป็นทายดาที่เคลียร์งานเสร็จก่อนใครจึงได้ลงมานั่งรอประจำที่ระหว่างนั้นอีเมลส่วนตัวที่ใช้เฉพาะภายในบริษัทก็แจ้งเตือนจอบ๊อทแจ้งเตือนเครื่องกะทัดรัด หมิงสาวไล่เปิดอ่านก่อนจะบันทึกนัดหมายลงปฏิทิน

'พรุ่งนี้เวลาเก้าโมง มีประชุมใหญ่หัวหน้าแผนกทุกแผนกที่ห้องประชุมใหญ่'

"ห้องประชุมใหญ่" นั้นก็หมายถึงหัวหน้าแผนกทุกสาขาล่ะสิ" ทายดาพิมพ์

เมื่อใดที่มีการเรียกประชุมที่ห้องใหญ่ เมื่อนั้น 'สพล' ก็ต้องมา บุคคลที่ทายตามอบโล่น่ารังเกียจให้เป็นอันดับหนึ่ง แชนหน้ากรรมการเพิ่มารายนั้นเข้าไปอีก

คนที่ทำให้เธอโดนนิทาไปสามบ้านแปดบ้านว่าใจง่ายไปนอนให้ทำเมื่อสัปดาห์ที่แล้วแค่เพราะสพลมีโอกาสติดตามเข้ามาดูสินค้าที่สำนักงานใหญ่เมื่อต้นเดือน พอมาเจอเธอที่เพิ่งกลับจากนัดพบลูกค้าเข้าก็ตามมาตื้อจนน่ารำคาญ แม้จะปฏิเสธไปแต่เขาก็กลายเป็นว่าเธอเล่นตัวกลบเกลื่อนเพราะอยู่ในเขตบริษัทเลยไม่กล้าเปิดเผย บ้างก็ว่าโดนเมียหลวงตาเผาคนนั้นเล่นงานจนต้องหาเป้าหมายใหม่ เลยต้องทำตัวราวกับจับตัวเองใส่ตะกร้าล้างน้ำเข้าเสียหน่อยให้ดูมีราคา

ทายดาแทบอยากจะจับคนต้นคิดกุข่าวมาตัดลิ้นที่ละคน แต่ก็ยัง

จับไม่ได้เสียที จับได้แต่พวกลูกจ๊อกที่ไปพึ่งเขามาอีกที สาวไปไม่ถึงคนคู่ขาว
ไม่พอ ไอ้คนที่พยายามอยากจะเป็นช่อกับเธอก็ขยันสร้างเรื่องนัก

คำโบราณที่ว่าหมากัดต่อยากัดตอ ทยาดาชักเริ่มไม่แน่ใจแล้วว่าเธอ
ควรจะเริ่มกัดตอบ้างเสียทีดีไหม

นิสรา กับ นลินี ตามมาพร้อมกับแก้วชาไข่มุกรสโปรดของทยาดา โบกไม้
โบกมือให้อีกคนที่ก้มหน้าก้มตาเลื่อนนิ้วบนแท็บเล็ตไม่สนใจใคร

"อัฟเดตช่าวกับเขาเหมือนกันหรือ" นิสรา ตบป้าทยาดาจนเจ้าตัว
สะตั้ง

"มีอะไรให้อัฟเดตอีก ก็แค่บันทึกนัดหมายการประชุมพุงนี้เอง"

เพื่อนสาวชะงอกหน้าดู เห็นอย่างที่ทยาดาบอกว่ากำลังบันทึก
นัดหมายจริงๆ ก็ได้แต่ทำหน้าเนือยๆ

"ตกช่าวตลอด" นิสรา สายหน้าอย่างอ่อนใจ

"เข้าเรื่องต่อจากเมื่อตอนเช้าดีกว่า" นลินี ถือจานข้าวลงนั่งพร้อมกับ
เปิดประเด็นของเมื่อช่วงเช้าเสียเอง

"กรรมการบริษัทยอมรับว่าตอนนี้ถึงแตก แล้วก็ได้น้องเลขาฯ เป็นเมีย
นานแล้ว ที่ต้องทำเพราะต้องเลี้ยงดูกันต่อไป"

ทยาดายิ้มมุมปาก สิ่งที่เธอคาดหวังไว้ในใจเงิบๆ คนเดียวไม่ผิด
ไปเลยแม้แต่น้อย "มีน้องแล้วละสิ"

นลินี พยักหน้า

"มันก็มีอยู่แค่ไม่กี่เรื่องหรอกที่คนสองคนจะรวมหัวกันทำอะไรผิดๆ
โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนสองคนที่ทำงานอยู่ด้วยกันตลอดเวลา แล้วทำงานกับ
คนพรรคนี้กันด้วยแล้ว ฉันสงสัยน้องเลขาฯ คนนั้นมากกว่านะ ไม่รู้ว่าเต็มใจ
หรือโดนหลอก"

"อย่าเพิ่งสงสัยอะไรมาเลย ฉันเองยังไม่มั่นใจว่าน้องเขาทำท่าจะ
อีตาลุงนั้นหรือกับใคร เพราะที่ยอมรับกันออกมาเหมือนน้องเขาทำท่าจะ

ซึ่งตาลุ่มนั้นด้วยซ้ำไป" นลินีอธิบายถึงสีหน้าของอดีตเลขาฯ ที่ได้รู้ว่
กรรมกรคนนั้นกำลังถึงแตก

แต่ยังไม่ทันจะได้เล่า เสียงฮือฮาวิ๊ตว้ายของกลุ่มพนักงานทั้งสาวแรก
สาวสองโตะเยื้องๆ กันก็ดังลั่นห้องอาหารจนสามสาวอดไม่ได้ที่จะเหลียวไปมอง
เห็นกำลังยื้อแย่งโทรศัพท์ที่กันใหญ่ นลินีได้แต่หันกลับมากลอกตามองบน
ด้วยท่าทางระอา

"ไม่เปิดตัวผู้ใหม่ก็ต้องจับโป๊ะใครได้สักคนแหละนะกลุ่มนั้น" นลินี
กล่าวถึงเหตุการณ์ที่มักพบเจอได้บ่อยๆ ตามประสากลุ่มสาวแสบสาวเทียม
เมื่อได้รวมทีมกัน

"ช่างเถอะ รีบกินรีบไปสิ จะได้ไม่ต้องไปทนฟัง" ทยาดาบอกพลาง
ตั้งหน้าตั้งตาทานอาหารที่ปลีกตัวไปสั่งมาอย่างรวดเร็ว

พนักงานกลุ่มนั้นเป็นพนักงานบัญชีที่ทยาดาต้องติดต่อด้วยบ่อยๆ
พอจะรู้นิสัยใจคอว่าไม่ค่อยชอบชี้หน้าเธอสักเท่าไรเลย ไม่ค่อยจะรุ่มววย
ด้วยมากนักถ้าไม่จำเป็น เพราะคนกลุ่มนี้แหละที่เธอสงสัยที่สุดว่าต้นตอของ
ข่าวลือน่าจะถูกปล่อยมาจากคนเหล่านี้ เพียงแค่นี้ไม่มีหลักฐาน

"อ๊ย กร๊อตอะไรกันนักหนา หนวกหูจะแยะ" นิสราប់น ทยาดาจึงเร่ง
ให้เพื่อนๆ ทานข้าวให้เร็วขึ้นอีก

"เออ ฉันลืมบอกแกไปว่าพุงนี้ไอ้สพลมันมาด้วย ระวังเนื้อระวังตัว
หน่อยนะทอย" นลินีที่เพิ่งนึกขึ้นได้รีบบอกเพื่อนสาวทันที

ทยาดารับคำ ไม่ต้องบอกเธอก็ระวังตัวจากคนนั้นจนแทบจะหาเกาะกำบัง
มาหุ้มไว้อยู่แล้ว คนบ้าอะไรที่แค่อยูใกล้ๆ ยังไม่ยากใจลมหายใจรวมกัน
ผู้ชายอะไรขี้ต้อสันดี หนาซ้ำยังหนาหนาหน้าทจนกระเบื้องต้องยอมแพ้
ยังไม่นับความปลุกโร้ระต้ออีก นอกจากนั้นก็หาอะไรดีจ จากคนที่ซื่อสพล
ไม่ได้เลย ยกเว้นหน้าตาที่เธอเองประเมินไว้แล้วว่ก็พอเข้าวัดได้แล้วหมา
ไม่หอน

"เรื่องข่าวลือไม่ทันช้า รอบนี้ฉันว่ามันมาพร้อมข่าวใหม่แน่ เดาไม่ถูกว่าจะมาไม่ไหนของมันอีก สันดานแบบนั้นไปขายของจังหวัดไหนก็ได้เมียไปทั่ว ช่างใจกล้าหน้าด้านมาวุ่นวายกับแก"

"ตบมือข้างเดียวมันไม่ดัง เว้นเสียแต่ว่าฉันจะตบหน้ามันนั่นแหละ มีโอกาสจะเอาให้หน้าสั่น" ทายดาพูดอย่างไม่เป็นทางการ แต่แวตาก็พร้อมเอาจริงดังคำพูด "แต่ก็ไม่อยากตบ คนแบบนั้นไปยุ่งด้วยมันจะพูดพล่อยๆ ใส่ร้ายอะไรเราก็ได้ เสียเปรียบทุกทาง"

นิสราตบมือดังอย่างถูกใจ "เนี่ย ก็บอกแล้วว่าให้มีแฟนเป็นตัวเป็นตน"

"มีแล้วจะช่วยให้ฉันหายจากการโดนนิทาหรือไง" ทายดาข้อนถาม "ถ้ามีไว้แค่นั้นไม่มีดีกว่า"

นิสรา กับ นลินี สายหน้าตักที่ทายดาทำตัวเป็นคนแอนตี้ความรัก เสียเต็มประดา แต่ก็ไม่มีใครเคยรู้ว่าสาเหตุใด ทำไมทายดาจึงคลั่งคล้ายคลั่งคลาจะเป็นโรคเกลียดความรักเข้าไปทุกที

"เจ้ชา ขอหนูนั่งเบียดหน่อย"

จริตอ่อนแอในร่างผู้ชายตัวผอมบาง ส่วนสูงไม่หนีกันกับสามสาวเท่าใดนัก ปรี่เข้ามานั่งข้างนลินีอย่างไม่ได้รับเชิญ ตามมาด้วยเหล่าเพื่อนสาวที่มายืนมุงด้วยข้างหลัง เมื่อแม่ทัพเปิดมาแล้วก็ไม่แปลกที่จะมีลูกทัพตามกันมาเป็นโขง

"เข้าเรื่องแล้วกันนะคะเจ้ชา" นลินีตัวดีตามองคนเรียกที่ใช้สรรพนามแทนตัวหล่อนว่าเจ้ราวกับหล่อนอายุหลักสี่หลักห้าไปแล้วด้วยความไม่พอใจ ก่อนจะเอ่ยตัดรำคาญ

"มีอะไรกันอีก นี่ส่งเสียงกรีดกรีดโวยวายจนฉันจะส่งไปตักเตือนอยู่พอดี"

ได้ยินดังนั้นพนักงานสาวไม่แท้ก็ไม่รอช้า รีบยื่นโทรศัพท์มือถือยี่ห้อใหม่ล่าสุด เปิดภาพบนหน้าจอขยายให้เห็นกันชัดๆ ทั้งโต๊ะ นิสราเองก็เปลือ

ลูกมามุ่งด้วยตามลัญจนาตญาณ ผิดกับพยาดาที่หนึ่งนึ่งใช้สายตาประเมิน
สถานการณ์อยู่เจียบๆ

"คนนี่ใช้กรรมกรรมคนใหม่แน่นะคะ คอนเฟิร์มให้พวกหนูทีคะ"

นลินีหยิบโทรศัพท์มาพิจารณาตุรูปที่ถูกแอบถ่ายจากด้านข้างไกลๆ
ในห้องประชุมที่เพิ่งเข้าร่วมไปเมื่อปลายสัปดาห์ วาดนิ้วขยายดูใบหน้า
ให้ชัดแล้วก็ส่งโทรศัพท์คืน

"ใช่ แต่ว่าใครเป็นคนส่งภาพนี้มาให้ รู้ใช่ไหมว่ามันไม่สมควร" นลินีเอ็ด
แต่กลายเป็นว่าเหล่าพนักงานทั้งกลุ่มนี้กลับวิตถว้ยเสียอาการหนักกว่าเดิม
ไปอีก สร้างความฉงนให้ทั้งสามสาวที่ถูกรายล้อมไปด้วยเสียงอันน่าปวดหู

พยาดาที่เริ่มจะรำคาญความวุ่นวายตรงหน้ารวบงานเข้าทั้งของตัวเอง
และเพื่อนไปเก็บยังจุดวางภาชนะใช้แล้ว กะว่าให้ทั้งกลุ่มสลายตัวไปแล้ว
ค่อยกลับมาหนึ่งใหม่

"รู้คะ แต่แหม คนหล่อใครๆ ก็อยากเห็น แบบนี้ค่อยกระชุ่มกระชวย
มีกะใจมาทำงานหน่อยเนอะ ว่าใหม่พวกแก" หน่วยกล้าตายที่อดสำห้คือรูป
มาตามหันไปแสดงอาการดีดักับบรรดาเพื่อนๆ "เจ๊อะ อยู่ที่นี่มาทีนาน จะ
มองแต่เพื่อนร่วมงานแก่งๆ โทรมลงพุงอยู่อย่างนั้นไปทำไมละคะ มีคนหล่อๆ
มาทั้งที อาหารตาอาหารใจจะตาย"

นลินีหยิกแขนพนักงานอ้วนแอ้นตรงหน้าด้วยความหมั่นไส้แถมเข่นเขี้ยว

"ทำอย่างกับว่าบอสจะลงมาให้พวกเธอมอง บอกเลยนะว่าอีกห่างไกล
เก็บรูปนี้ไว้ให้ดีจ้ะ แล้วกัน เพราะคงเป็นรูปเดียวที่ได้เห็น" หัวหน้าแผนกบุคคล
ชี้นิ้วดูเรียงรายคน

"เจ้มีโอกาสดได้ประชุมร่วมบ่อยก็พูดได้สิ"

พยาดาที่เก็บงานเสร็จแล้วกลับมาหยิบกระเป๋าเตรียมจะกลับขึ้นไปทำงาน
หลังจากประเมินดูแล้วว่าคงไม่มีใครลุดไปง่ายๆ เป็นเธอที่ไปเองจะง่ายกว่า

"เอ...ว่าแต่พี่ทอยคนสวยเห็นหรือยังคะ หน้าตากรรมกรรมคนใหม่"

หนึ่งในกลุ่มพนักงานเอ่ยออกมา ร่างเปรี้ยวที่กำลังจะเดินหนีหยุดชะงักทันที ด้วยอาการที่ถามนั้นเหมือนไม่ได้ตั้งใจถาม คล้ายตั้งใจถอนเธอเสียมากกว่า

"บ้า! แกร็กไปถามพี่เขาแบบนั้น เขาก็ต้องหมายหัว เอ๊ย! เห็นแล้วปะ"

แม่ทัพนำขบวนออกมารับเป็นลูกคู่ทันที แล้วก็หัวเราะคิกคักกันในกลุ่ม

นลินีที่เห็นท่าไม่ดีเตรียมจะไล่ทั้งแก๊งออกไป

"ยังไม่เห็น" ทายดาตอบหัวนง แต่ทั้งกลุ่มนั้นส่งยิ้มให้แกกันในแบบที่ไม่มีใครเชื่อ "ฉันเห็นหรือไม่เห็นแล้วมีอะไรแปลกไปหรือไม่" หญิงสาวถาม

"เปล่าค่า ปกติเห็นพี่ทอยไม่พลาด อู๋บัส!" จบประโยคทั้งแก๊งก็พากันฮาครืนเป็นเรื่องสนุก มีแต่สินธกรกับนลินีที่หน้าบอกลูกไม่รับ

"แยกย้ายๆ ไปไหนก็ไป จะได้เวลาทำงานกันอยู่แล้วยังมาจับกลุ่มเมาท์ไม่เลิกอีก" นลินีโบกมือไล่

"แค่ถามเฉยๆ เองค่า ไม่เห็นก็จะได้อาหารรูปให้ดู แต่ก็นะ เตียวก็คงได้เจอกันแหละมั้งคะ เรื่องแค่นี้ไม่เกินความสามารถของพี่ทอยคนสวยแน่นอน" ร่างอ่อนแอ้นเกินสาวบิตตัวหัวเราะกับเพื่อนด้วยความนำหมั่นไส้ไม่น้อยไปกว่าที่ทายดาเคยเห็นๆ มา แต่ก็พยายามระงับอารมณ์ ควบคุมสติเอาไว้ ไม่อยากต่อล้อต่อเถียงให้มากความ

"ระดับหัวหน้าเขาก็ต้องได้เจอระดับหัวหน้าหรือขั้นกว่าเป็นเรื่องปกติอยู่แล้วจะ เพราะฉะนั้นก็จริงตรงที่ต้องใช้ความสามารถแหละนะ เพราะถ้าไม่มีความสามารถที่จะก้าวขึ้นมาเป็นหัวหน้าคนได้ก็คงทำได้แค่มอง" ทายดาเอ่ย ใช้สายตาปราดมองตั้งแต่เท้าไล่ขึ้นศีรษะคนพูดพลางทำท่าขอตัว

"มิน่าละ ได้ระดับหัวหน้าหมดเลย พวกล่างๆ ไม่ชายตาแลนะจะรู้จักไว้จ้า" หนึ่งในกลุ่มโผล่ขึ้นมาอย่างลือเลือน

ทายดาในตอนนี้นำความพยายามอย่างมาก มีอบางกำแนนแล้วค่อยๆ ผ่อนคลายสลบกันไปเพื่อเตือนสติตัวเอง

ตบมือข้างเดียวไม่ดัง อย่าไปใส่ใจ กลับไปทำงานได้แล้วทอย

"เหลือคนนี้ไว้ให้มองให้ชื่นใจก่อนนะคะพี่ขา อย่าเพิ่งฮุบไปกินคนเดียว แบ่งปันน้องๆ ผู้ยากไร้ด้วย สวยแล้วต้องมีเมตตานะคะ" หนึ่งในกลุ่มเอ่ย โดยมีลูกหาคอยรับช่วงตามกัน

"นั่นสิ พี่จะเหมาหมดไม่ได้นะคะ"

หญิงสาวแทบจะหมดความอดทน ดีที่นิสราดึงแขนเอาไว้ แต่ก็ไม่วายส่งสายตาดูอันเป็นซิกเนเจอร์ประจำตัว

"เลิกแหงที่เข่าได้แล้วพวกแกก็ เขาเรียกว่าสวยเลือกได้ยะ แต่สวยมาก เลือดยากก็เหมาหมดแค่นั้นเอง" สาวไม่แท้ผู้กล้าเข้ามาร่วมโต๊ะก่อนปิดปากหัวเราะอย่างเหนียมอาย

เพียะ!

เสียงฝ่ามือกระทบแก้มสาวเทียมคนสุดท้ายที่พูดจนหน้าหัน ดวงหน้าเล็กขาวอย่างคนบำรุงผิวดีขึ้นเป็นรอยปั้นแดงเต็มแก้ม สร้างความตกตะลึงไปทั้งห้องอาหาร จากที่ฮือฮากันอยู่แค่กลุ่มเดียว ในพริบตากลับฮือฮาทัวร์บริเวณและค่อยๆ ททยอยจับกลุ่มเดินมามุ่งดูเหตุการณ์เป็นแถว

นิสรายากจะตีหน้าผากตัวเองที่จับทყาดาไว้ไม่ทัน

"ฉันสาธิตให้เห็นแล้วนะว่าตบมือข้างเดียวแล้วดั่งมันเป็นอย่างไง" ทყาดาหันมาบอกนลินีและนิสรา ก่อนเดินแหวกกลางวงออกไป "อ้อ แล้วแกก็เขียนใบตักเตือนมาด้วยเลยนะ เพราะฉันตั้งใจตบ"

นลินีหน้าเจ้าใจเมื่อทყาดาพูดออกมาแบบนั้น หล่อนไม่อยากจะออกไปตักเตือนให้เพื่อนเลยจริงๆ พลังหันไปมองคาคาโทษเหล่าไทยมุงทั้งหลาย

"มุงอะไรกัน เวลาช่างานแล้วยังไม่ไป อยากโดนใบเตือนทั้งก๊กหรือไงไปเลย"

"เพื่อนเจตตบเพื่อนหนูแล้วก็ไล่ให้แยกย้ายกันง่าย ๆ แบบนี้นะเธอ" หนึ่งในแก๊งนั้นถามขึ้นมา ทั้งยังประคองเพื่อนใจสาวที่กำลังเสียขวัญ

ปากสันระริกจากความซาที่เริ่มเกิดขึ้น

นลินีหงุดหงิดจนอยากจะลากทั้งกลุ่มออกไปพาดเรียงตัวหน้าบริษัท
ให้รู้แล้วรู้รอดแต่ก็ต้องอดใจ

"พวกเธอมาช่วยเพื่อนฉันเองซึ่งๆ หน้า ถ้าให้ฉันบ่นความผิดดูแล้วฉันว่า
ไม่น่าจะเป็นการเข้าข้างใครได้นะ เห็นกันอยู่ มันดูออก" นิสราช่วยไล่ให้ทุกคน
แยกย้าย รวมทั้งให้นลินีกลับไปทำงานด้วย แต่ไม่ก็้อใจที่สลายตัวกันไป
นลินีก็ส่งข้อความเข้าไปในกรู๊ปแชตของสามสาว

'กรรมการเรียกพบทุกคนในเหตุการณ์ เวลาบ่ายสามที่ห้องประชุมเล็ก'

สตีกเกอร์ตัวการ์ตูนทำหน้าร้องไห้แต่งตามขึ้นมา

*'ฉันขอโทษนะทอย มันเป็นหน้าที่ เลี่ยงไม่ได้จริงๆ ไม่รู้หน้าไหน
กระจายข่าวไปไว้มาก รู้ตัวแม่จะจับทำโพสไฟลิ่งสำนักข่าวรอยเตอร์ไปเลย'*

ทยาดามองข้อความแล้วได้แต่ถอนหายใจพลงส่งสตีกเกอร์หมिन้อย
ถอนหายใจตามอย่างที่เธอทำไปด้วย

'ช่างเถอะ ฉันผิดเองที่ไม่แย้งมือ เวลาโกรธมือมันไปก่อนสมองนะ'

หญิงสาวจบการสนทนาไว้แค่นั้น ไม่เปิดดูอีก แล้วรีบสะางงาน
คั่งค้างเตรียมตัวเข้ารับการอบรมในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้าแทน

นลินีเดินนำเพื่อนเข้าห้องประชุมโดยมีเจ้าหน้าที่อาวุโสฝ่ายทรัพยากร
บุคคลนั่งรออยู่ด้านในพร้อมกับคูณิที่เข้าห้องเย็นนำไปล่วงหน้าแล้ว และ

ตอนนี้ก็คิดว่าจะโดนสวดเสริจพิธีไปแล้วด้วย เพราะสีหน้าระรื่นขึ้นขึ้นมาที่
ได้กระแหนะกระแหนะเธอเมื่อตอนกลางวันกลายเป็นชิตเขียวพร้อมที่จะ
ขึ้นเมรุเผาใต้ต้นที่หลังสวดจบ

นลินีมองหน้าเพื่อนเชิงขอโทษ ก่อนจะปล่อยให้ทยาตาเดินเข้าไป
คนเดียวโดยมีสัญลักษณ์นิ้วบ่งบอกว่าโอเคส่งมาให้

"เชิญนั่งค่ะ" ทยาตาทำตามคำสั่งพลางมองหน้าคู่กรณีหนึ่งๆ สลับกับ
มองฝ่ายบุคคลด้วยท่าทางสงบ โนม้ตัวทำความเคารพและนั่งลงอย่างว่างาย

"นี่ถือเป็นครั้งแรกของเราเลยหรือเปล่าทอย" ฝ่ายบุคคลเอ่ยถาม

"ค่ะ"

"วันนี้แค่เรียกมาดักเตือน ในฐานะที่ทอยทำงานมานานและพี่เอง
ก็เป็นคนรับเราเข้ามาเองกับมือ ขอให้ถือว่านี่ไม่ใช่การตัดสินว่าใครผิดหรือถูก
เพราะผิดด้วยกันทั้งคู่"

ข่าวลือเกี่ยวกับเราที่พอได้ยินมาบ้างและได้ชี้แจงกับน้องไปแล้ว
ในเรื่องอุปนิสัยของทอยเบื้องต้นที่ร่วมงานกันมา และพี่คิดว่าน้องเขาก็
น่าจะเข้าใจแล้ว"

ทยาตาลอบมองอีกฝ่ายหลังจากฝ่ายบุคคลพูดจบ เห็นสีหน้าที่ดูคล้ายจะ
สลดแผล่ไม่สลดแผล่แล้วก็ไม่แน่ใจว่าเข้าใจตามที่บอกจริงหรือเปล่า

"แต่ทางนี้พี่คงต้องปรับโทษลดเงินโอทีสามสิบเปอร์เซ็นต์ของเดือนนี้
ออกไป เพราะไม่ใช่ครั้งแรกที่ได้ยินว่าไปพูดจาแบบนี้ใส่คนอื่นก่อน ครั้งนี้
มีพยานยืนยันด้วย ก็ต้องยอมรับในการกระทำของตัวเองนะ" คำสั่งประกาศิต
ของเจ้าหน้าที่อาวุโสฝ่ายบุคคลซึ่งหันมาบอกกับฝั่งคู่กรณีของเธอถือเป็นอัน
สิ้นสุด พร้อมกับแฟ้มประวัติการทำงานของทั้งสองฝ่ายที่ถูกปิดลง

ทยาตาเลิกคิ้วมองฝ่ายตรงข้ามที่ทำหน้าเฉือนเมื่อได้ยินบทลงโทษ
พยายามปรับสีหน้าตัวเองให้เสียใจอย่างสุดซึ้งเท่าที่จะทำได้แม้มุมปากจะ
เหยียดยิ้มออกมาจนปิดไม่มิด พร้อมกับที่เลิกขึ้นข้างหนึ่งราวประกาศให้รู้

ว่าใครแน่กว่าใคร

"ส่วนทอย อยู่ที่นี้ก่อน กรรมการจะขอพบกับสักครู"

ประโยคที่ตามมาทำเอาฝั่งคู่กรณีทำหน้าที่นายะเย้ยเปิดเผยยิ่งกว่าเมื่อรู้ว่าเธอต้องโดนอยู่ต่อ สายตาเดียวตื้นที่ที่ส่งมานั้นแทบจะแสดงออกมาเป็นประโยคให้เห็นได้เลยทีเดียวว่าเธอต้องโดนหนักกว่าแน่นอน

"ค่ะ" หญิงสาวเอ่ยเสียงอ่อนลงอย่างเตาไม่ถูกว่าจะต้องเจอกับอะไรอีก

ความเย็นของเครื่องปรับอากาศในห้องประชุมเล็กนี่ไม่ได้ทำให้ผิวเย็นสะท้านสะเทือนสักเท่าไร จวบจนกระทั่งประตูเชื่อมห้องประชุมถูกเปิดออกแล้วปรากฏร่างสูงในชุดสูทกรมท่าที่ถูกริดเนียบตลอดลำตัวแทบไม่มีรอยยับให้เห็น

บัดนั้นเธอจึงได้รู้ว่าเครื่องปรับอากาศในห้องประชุมนี้มันหนาวประดุจเย็นเปล่าเปลือยบนยอดเขาในขั้วโลกเหนือ

ร่างสูงของชายผู้มาใหม่ถอดเสื้อสูทตัวนอกพาดไว้ที่พนักเก้าอี้ เผยให้เห็นเชิ้ตสีขาวพับแขนครึ่งคอกตัดกับเนกไทสีดำขลับเป็นเงา

เขาบรรจงนั่งลงด้วยกิริยาท่าทางสุภาพ เพิ่มประวัติการทำงานของทนายดาที่มีมือหนาหยิบติดมาด้วยนั้นถูกวางลงบนโต๊ะอย่างใจเย็นพร้อมกับการเอ่ยน้ำเสียงที่แสนทุ้มนุ่มดูจมิตรสหายที่รู้จักกันมานาน มิตรหรือ... มิถนาซีพนะสียายบ้าเอ๊ย!!

"สวัสดิ์ครับคุณทนายดา พิธีบริรักษ์"

หญิงสาวเผยอปากค้างอย่างคนพุดอะไรไม่ออก สายตาเพ่งพินิจคนตรงหน้าอย่างไม่เชื่อสายตา ร่างสูงโปร่งที่คุ้นเคยในภาพจำครั้งแรกฉายชัดขึ้น คนที่ก้มเก็บห่อผ้าอนามัยขึ้นมาแล้วทำท่าตลกขบขันเหมือนได้ของเล่น คนที่วิ่งมาขึ้นประตูรถวางเอาไว้ไม่ให้เธอไป คนที่ฉวยโอกาสจับมือหน้าด้านๆ และคนที่มาส่งอาหารในสภาพโกโรโกโสแม้หน้าตาจะดูดีมากแค่ไหนก็ตาม

ทว่าคนตรงหน้านี้มาในมาตภูมิล้วนสมกับตำแหน่งกรรมการคนใหม่ และเขาคือคนเดียวกับภาพจำของเธอทั้งหมด ทายดาสาบานได้ว่าเขากำลังมองเธอด้วยความปิติยินดีอย่างมาก มากเสียจนเธอรู้สึกได้ว่าชนลุกชันไปทั่วทั้งร่างกายแล้ว

"หน้าตาคุณดูดีใจนะครับที่ได้เจอกัน" เขาส่งยิ้มเก๋ๆ ที่มีลึกลับมุ่มลึกกว่าคนเป็นน้องเล็กน้อยให้ ซึ่งต่างจากก่อนหน้าที่เอาแต่ยิ้มแป้นแบนอย่างเห็นได้ชัด

ทายดาประจักษ์แล้วว่าเขานั้นคนละลูกกับที่เธอเคยเจอราวกับเป็นคนละคน แต่แวตาทะลุซนที่ซ่อนไม่มิดนั้นทำให้เธอต้องเชื่อว่าเป็นคนเดียวกันแน่นอน

"หลังจากที่ได้ดูแฟ้มประวัติการทำงานของคุณแล้ว น่าชื่นชมนะครับ ที่คุณเป็นคนทุ่มเทในการทำงานอย่างมาก ไม่น่าเชื่อว่าบริษัทที่เพิ่งเปิดมาสิบปีจะมีพนักงานที่เติบโตไปพร้อมกันจนได้รับตำแหน่งหัวหน้าทั้งที่อายุยังน้อยอย่างคุณอยู่ด้วย"

คำพูดเป็นงานเป็นการของเขาทำเอาทายดาเริ่มลังเลว่าตกลงเป็นคนเดียวกันหรือเปล่า สมองอันปราดเปรื่องรีบประมวลผลจากความทรงจำอย่างรวดเร็วเพื่อหาข้อจับผิดว่าคนตรงหน้าอาจจะเป็นคนหน้าเหมือนก็ได้ แต่ก็จบลงแค่นั้นเมื่อร่างสูงเอ่ยต่อ

"น่าเสียดายที่ผมเพิ่งกลับมารับตำแหน่งนี้ ถ้ารู้ว่าคุณทำงานอยู่ที่นี่คงไม่ต้องคิดวางแผนหาทางไปบ้านคุณอยู่เป็นคืนๆ ว่าจะทำยังไงให้มันเป็นแค่เรื่องบังเอิญ" รอยยิ้มแสนเจ้าเล่ห์ที่ระดับบนใบหน้าหล่อง นั้นอาจทำให้คนอื่นหวั่นไหวในชั่วพริบตา แต่มันทำให้ทายดาคนนี้หวั่นกลัวเสียมากกว่า

"ล้อเล่นนะคุณ แต่ในฐานะที่เราได้เจอกันอีกครั้ง ผมขอแนะนำตัวอย่างเป็นทางการเลยแล้วกัน" ชายหนุ่มลุกขึ้นยืนเต็มความสูง เผยให้เห็นว่าที่จริงแล้วเขาสูงกว่าเธออยู่มากนักเท่าที่พอได้พิจารณาดูอย่างถี่ยวน

ซึ่งการพบกันก่อนหน้านี้ไม่ได้ทำให้เธอใครจะมาไล่สังเกตอะไรมากนัก พอเอาเข้าจริงจากคนที่ดูที่เล่นที่จริงกลับมีมาดซึ่งข้งเอาเรื่อง

"ผม กวิน ภูธนากุล จะเข้ามาดำรงตำแหน่ง..."

"เอ่อ...เดี๋ยวกะ" หญิงสาวเอ่ยขัดขึ้นมาอย่างเสียไม่ได้ "ไว้แนะนำพรุ่งนี้ก็ได้ค่ะ ยังไงก็ต้องเข้าประชุมพร้อมกันหมดทุกคนอยู่ดี"

ทยาตาโพล่งออกไปเท่าที่ใจคิด โดยลืมเสียสนิทว่าคนตรงหน้านั้นเป็นใครและเหนือกว่าเธอแค่ไหน แล้วก็ต้องสะดุ้งเมื่อคิดได้ถึงตำแหน่งของเขา "ขอประทานโทษค่ะ"

หญิงสาวอยากจะหยิกตัวเองที่แผลอหิมตัว ก็เพราะเห็นแต่ภาพจำทับซ้อนกันขึ้นมามากกว่าร่างสุขุมตรงหน้า ชายหนุ่มแอบหัวเราะเล็กน้อย ก่อนจะส่งยิ้มละลายโลกทั้งใบแล้วค่อยๆ ขยับเข้ามาใกล้อีกนิด ส่งมือหนา ยื่นเข้ามาถือวิสาสะจับมือของเธอขึ้นหักท่ายแบบสากลพลงพุดด้วยอย่างอารมณ์ดี

"ยินดีที่ได้รู้จักและได้พบอีกหลายๆ ครั้งนะคะ"

ช่วย! ช่วยแน่ๆ ชีวิตไม่มีอะไรแ่ไปกว่านี้แล้ววายทอย!

บทที่ 3

มันเกิดไปแล้ว

ร้อยไม่จริง พันไม่จริง หมื่นไม่จริง แสนไม่ใช่!

ทยาตาแอบจิกปลายเล็บลงบนผิวเนื้อตัวเองอยู่สองสามครั้ง เผยให้เห็นรอยเล็บบุ๋มลงไปใต้วงมือชาวจนแดงเป็นจ้ำๆ แต่เจ้าตัวยังคงจิกอยู่อย่างนั้น จนชายหนุ่มกระตุกข้อมือเธอเบาๆ ถึงได้รู้สึกตัว

"ตื่นตื่นจนเหงื่อซึมเลย" กวินแซว เพราะดูเหมือนว่าจะเป็นเขาฝ่ายเดียวที่กุมมือเธอไว้ ไม่ใช่การจับมือสอดประสานทักทายกันทั้งสองฝ่าย

ทยาตารีบสะบัดมือออกพร้อมถอยห่างออกจากเขาไปเป็นช่วงตัว ไกลจนเกือบถึงประตูทางออก

"ถอยไปทำไมขนาดนั้นคุณ ผมไม่ใช่ตัวเชื้อโรคนะ อยู่ใกล้ๆ ได้" ชายหนุ่มยื่นหัวเราะกับท่าที่ตื่นตระหนก แต่ทยาตาไม่ตกลงด้วย

เขาเพิ่งหลอกแต่ะอั้งเธอไปเมื่อไม่กี่วันก่อน แล้วจู่ๆ ก็เข้ามาเป็นกรรมการบริษัท เลือสุทที่เห็นนั้นก็เป็นสุทของจริง ไม่ใช่ชุดแสดงแทนเสื้อคลุมพนักงานแอปพลิเคชันขับรถส่งของ และเมื่อครู่เขาก็เพิ่งแนะนำตัวเองไปว่าชื่อกวิน ภูธนากุล ซึ่งตรงตามรายละเอียดที่แฉ่งมาในอีเมล

โฮ้ย! โลกกลมอะไรอย่างนี้วะ!

ชายหนุ่มนั่งลงกับที่ ทั้งยังผายมือและพยักหน้าเชื่อเชิญให้เธอกลับไปนั่งที่เดิม ทายดาจึงค่อยๆ เดินเข้าไปราวกลัวว่าเขาจะแฉกัดประมาณนั้น

"คุณเริ่มเข้าทำงานหลังจากบริษัทนี้ก่อตั้งมาสามปี ผลงานเด่นๆ คือสามารถตีผลงานขายกับสันติบาล สำนักงานประมาณ กรมป่าไม้ กรมบังคับคดีได้ภายในปีแรกที่เข้าทำงาน ในขณะที่พนักงานฝ่ายขายคนอื่นๆ ยังเจาะเข้าภาครัฐไม่ได้" กวินเปิดอ่านแฟ้มประวัติผลงานของเธออีกครั้งด้วยน้ำเสียงเป็นทางการราวกับสลับสวิตช์โหมดได้

"ไม่ทราบว่าคุณมีประสบการณ์การขายมาจากที่ไหนบ้าง" เขาถาม ในขณะที่หญิงสาวยังคงนั่งเหม่อ

"คุณทายดา" กวินเรียกจนเธอสะดุ้งเล็กน้อย

"เออ! ชายของมาตั้งแต่เด็กๆ มั้ง" หญิงสาวตอบหัวงง แล้วก็ตกใจเอง "เอ๊ย! ขอโทษค่ะ"

กวินกลั้นใจจนเห็นได้ชัดกับท่าทางตื่นตระหนกไม่เลิกของเธอ แต่ก็พยายามกระแอมปรับลुकให้หนึ่งที่สุด สุดท้ายก็ทนไม่ไหวต้องหัวเราะออกมาจนได้

"ได้คุณ ไม่ต้องระแวงเอาเป็นเอาตายขนาดนั้นหรอก ทำตัวตามสบายเหมือนวันที่คุณด่ามาก็ได้ ผมไม่ถือ" ชายหนุ่มหัวเราะเหมือนมีใครจ้ำจกณะตลกมาเล่นในห้องประชุมก็ไม่ปาน

ทายดาพ่นลมหายใจครู่ใหญ่ ก่อนจะเสยผมที่ปรกหน้าแล้วปรับสีหน้าให้กลับมาเป็นคนเดิม

"เราเริ่มต้นกันไม่ค่อยดีสินะ" กวินกล่าว เธอเองก็ตันพยักหน้ารับไปเสียอีก

"ต้องขอโทษด้วยค่ะ...ท่าน" คำขอโทษเธอพูดคล่องปาก แต่คำว่าท่านที่ตามมาทีหลังเหมือนคนกำลังรวบรวมลมหายใจเอือกสุดท้ายเพื่อสั่งลาประมาณนั้น

"ช่างเถอะ ไม่ต้องถึงกับท่านหรอก คนอื่นพูดคงไม่เท่าไร แต่คุณพูดผมรู้สึกขัดหูแปลกๆ" กวินว่า "จะเรียกคุณหรือบอส หรืออะไรก็แล้วแต่ได้หมด แค่นี้ไปไม่ถึงขั้นไอ้...ก็พอแล้ว"

พยายามหน้าเฉือนเมื่อถูกเน้นย้ำให้นึกถึงภาพเธอกำลังยื่นตัวเขาไปวางกลางลานจอดรถและหน้าบ้านตัวเองขึ้นมาเสียดน็ด ไม่รู้ว่าเขาจงใจย้ำหรือพูดขึ้นมางั้นๆ

"ก็แปลกนะ ผมเจอคุณที่ไรก็มีเรื่องทั้งนั้นเลย วันนี้ถ้าคุณไม่มีเรื่องทะเลาะวิวาทเราก็คงไม่ได้เจอกันเร็วขนาดนี้ เพราะต่อให้พรุ่งนี้ประชุมก็คงจะไม่มีโอกาสได้คุยกันเป็นการส่วนตัวแน่นอน"

"ไม่ได้ย้ำหรือหลอกตาอะไรกันใช่ไหมคะ" เธอเอ่ยอย่างสงสัย สีหน้าที่ว่าระแวงแล้วกลับยิ่งหนักไปกว่าเดิม จริงๆ ก็เป็นตั้งแต่เขาบอกให้ทำตามสบายเหมือนวันที่ดำเขาแล้ว

"คิดมากนะ แต่ก็ดีนะที่ทำให้ได้เห็นแฟ้มประวัติของคุณ คุณเป็นคนทำงานเก่งมากคนหนึ่ง ซึ่งอาจจะเก่งกว่าผมด้วยซ้ำ" เขากำลังชมจากใจจริง... ละมั้ง ถ้าสายตาของเขามันไม่โกหกเธออยู่

"ไม่หรอกค่ะ คุณเป็นถึงกรรมการบริษัท อย่งไรซะก็ต้องเก่งกว่าลูกน้องอยู่แล้วค่ะ" เธอพูดยกย่องเจ้านายหนุ่มแทน หลังจากที่คิดว่าเขาชมกันเกินไปแต่กวินกลับตืดนิ้วเปาะพร้อมยิ้มถูกใจ

"พูดจาได้ดี เปลี่ยนสีได้เร็ว สมแล้วที่ทำงานด้านนี้ เก่งสมคำโฆษณา"

สาบานเถอะว่าที่เขาพูดนั้นตกลงชมเธอแน่ใช่ไหม ความรู้สึกเหมือนมีเส้นคันบางๆ ระหว่างหลอกตากับแก้งชมตีกันให้ยุ่งไปหมด

หญิงสาวยิ้มเจื่อนรับคำอย่างแแกนๆ

"แล้วถามได้ไหมว่าเพราะอะไรถึงมีการทะเลาะวิวาทกันเกิดขึ้น"

เขาเข้าประเด็นในทันทีจนทนายดาลังเลใจที่จะพูด แต่มองจากสายตาอยากรู้ของคนตรงหน้าที่มีมากกว่าการตำหนิแล้วเธอก็จำต้องเอ่ยออกไป

"มันเป็นการพูดจากระทบกระทั่งกันนิดหน่อยค่ะ"

กวินเลิกคิดสงสัย "ถ้าแค่นั้นผมไม่คิดว่าคุณจะไม่ลงมือกันได้นะ ถึงแม้ภาพลักษณ์ของคุณที่ผมเห็นครั้งแรกมันจะสวนทางกับท่าที่เรียบร้อยของคุณในตอนนั้นก็เถอะ"

ทยาตานิ่งเงียบไปอีตื้อใจ

เขาไม่ได้กำลังว่าเธออยู่อีกใช่ไหม คนอะไรพูดจาเหมือนหลอกค้า ได้ตลอดเวลา

ใครๆ ต่างบอกว่าเธอเป็นคนแข็งกร้าว ไม่ยอมคน หน้าตาบอบกบฏไม่รับ จะแสรังยิ้มได้ก็ตอนพบลูกค้า เสมือนว่าถ้าใครไม่มีผลประโยชน์เธอก็พร้อมจะใช้สายตาดูใจได้ตลอดเวลา ทยาตาคนนี้เจอคำกล่าวหาจนชินชาไปหมด แต่ไม่เคยมีใครรู้หรือกว่าทำไมเธอถึงเป็นคนแบบนี้ ต้องทำตัวเหมือนใส่เกราะอยู่ตลอดเวลาทั้งที่มันน่าอึดอัดจะตาย การใช้ชีวิตคนเดียวในเมืองหลวง กว้างใหญ่ตั้งแต่อายุหลักสิบหล่อหลอมให้ทยาตาต้องปกป้องตัวเอง ไม่เช่นนั้น เธอจะอยู่ตัวคนเดียวมาจนถึงขนาดนี้ได้อย่างไรกัน

"ไม่ผิดหรอกค่ะ คนเราถ้าเจอการกระทบกระทั่งในเรื่องที่ไม่เป็นความจริง บ่อยๆ การประมวลผลส่วนผิดชอบชั่วดีมันก็ขาดๆ หายๆ กันไปบ้าง ถึงจะรู้ผลที่ตามมาแต่มันก็เกิดไปแล้ว ฉันทะไม่มีอะไรจะแก้ตัว รวมถึงตัวคุณด้วย ฉันทะขอโทษที่ทำให้риаไม่ดีใส่ตอนที่เจอกัน" ทยาตาพูดด้วยความรู้สึกผิดจากกันมั้งของจิตใจ

กวินหันมองคนพูดอย่างแปลกใจที่หญิงสาวมีท่าที่อ่อนลงจนเขาตัน รู้สึกใจอ่อนตามไปด้วย สีหน้าจริงจังปรากฏขึ้นบนใบหน้าवलอิม่นั้น ทำให้เขารู้สึกสนใจในตัวเธอมากขึ้น

"มันเกิดไปแล้วก็ช่างเถอะ ผมไม่ได้ติดใจอะไร" เขาพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง แต่ทยาดายังคงเหม่อลอยคิดไม่ตกจนชายหนุ่มต้องเรียกชื่อซ้ำถึงสองรอบ

"เอาเป็นว่าผมจะไม่คาดคั้นอะไรนะ เพราะฝ่ายบุคคลคงพูดแทนไปหมดแล้ว ทีนี้ผมจะพูดเรื่องของผมบ้าง" กวินัดตบเท้าเปลี่ยนเรื่องแทนบรรยากาศชวนอึดอัด "คุณยังจำได้ใช่ไหมที่ผมบอกกับคุณไปเรื่องนั้น"

ทยาตาฟังแล้วสงสัยได้แป๊บเดียวก็ต้องร้องอ้อ สายตาหม่นหมอง เมื่อครู่แปรเปลี่ยนเป็นไม่ไว้ใจเขาแทบจะทันที ชายหนุ่มยังคงยิ้มนิ่งๆ แม้เธอจะแสดงออกอย่างชัดเจนแล้วว่าไม่ยากสนทนาในหัวข้อนี้

"ผมเห็นเขาอยู่ข้างล่างบริษัท สงสัยเจ้าที่ที่นี้จะทำหน้าที่ได้ดีเลย ตามคุณขึ้นมาถึงบนนี้ไม่ได้" กวินว่า

"ไม่มีเรื่องอะไรจะพูดนอกเหนือไปจากนี้แล้วใช่ไหมคะ" เธอถามด้วยสีหน้าบงบอกได้ว่าเพสียงจะพูดถึง

"นั่นแหละ ผมถึงได้สงสัยว่าทำไมเขามาอยู่ที่นี้ แล้วก็เกินคาดที่เจอคุณเป็นพนักงานอยู่ที่นี้เอง"

ทยาตานึกค่อนข้างอดอยู่ในใจ *เขาไม่ได้สนใจที่เธอพูดเลยสินะ*

"ผมมองเห็นเขา นี่เป็นเรื่องจริงจังนะคุณ"

"ฉันก็จริงจังคะ แล้วก็คิดว่าคุณควรเลิกพูดเรื่องนี้เสียที ฉันไม่ใช่คนที่เชื่อเรื่องอะไรพรรคนี้เท่าไรหรอก" ทยาตาถอนหายใจ เบือนหน้าหนีอย่างลึมตัวว่าคนตรงหน้าอยู่ในฐานะเจ้านาย ไม่ใช่ไอ้โรคจิตในวันนั้นแล้ว ส่วนคำตอบที่เธอพูดออกไปก็แค่สร้างไม่让他รู้ว่าอันที่จริงเธอน่ะเชื่อหมดหัวใจ แต่จะออกอาการกลัวจนหัวลุกต่อหน้าคนอื่นไม่ได้เป็นอันขาด นั่นไม่ใช่ยาตาอย่างที่ควรจะเป็นต่อหน้าสาธารณชน

"ผมเพิ่งจับมือคุณเมื่อก่อนหน้านี้" เขาเอ่ยขึ้นลอยๆ ถึงตอนที่ถือวิสาสะจับมือที่กทายเธอ

"คะ จะพยายามคิดว่าไม่ได้ตั้งใจอีกเหมือนคราวที่แล้ว"

แต่กวินกลับส่ายหน้าและยอมรับ "ผมตั้งใจ และผมก็เห็น"

ทยาตาอยากจะทำถอนหายใจให้ดังถึงนอกห้องประชุม ถ้าไม่ติดว่าครั้งนี้

สถานะของเขากลายมาเป็นเจ้านายเธอแล้วละก็นะ

"ฉันกลัวผี เลยไม่อยากรับรู้อะไรทั้งสิ้น เป็นอันเข้าใจนะคะ" หญิงสาวจนใจจึงยอมรับเพื่อตัดบทให้สิ้นเรื่อง ก็คนมีความหลังฝังใจ ใครจะไปอยากทนฟัง

ตอนเด็ก ๆ ทายดาร้องไห้บ่อย เพราะพ่อกับแม่ชอบทะเลาะกันแล้วหนีหายออกจากบ้านไปนานๆ ทั้งให้เธออยู่คนเดียวกับพี่เลี้ยง กว่าจะกลับก็มีตาคำ บางวันเกือบเช้า

แล้วพี่เลี้ยงตัวดีนี่แหละที่ชอบพูดกรอกหูว่าถ้าเกิดยังร้องไห้อยู่อย่างนี้ผีจะมากินตับ วันดีคืนดีเธอร้องไห้จนหลับ ตื่นมาก็ร้องอีก ยายพี่เลี้ยงเลยแต่งผีมาหลอกซะจนได้

เหมือนจะตลก แต่ก็ทำให้เธอฝังใจมาตลอดว่าไม่เคยมีใครปลอมประโลมเธอเลยสักครั้ง รังแต่จะใช้วิธีหลอกล่อให้เธอกลัวเพียงอย่างเดียว และเวลาที่กลัวมันก็ไม่มีใครอยู่ข้างเธออยู่ดี

"ผมไม่ได้พูดให้คุณกลัว แต่ให้คุณรับรู้" กวินบอกด้วยน้ำเสียงอ่อนลงกว่าเดิม เพราะจับสังเกตได้ว่าที่เธอพูด แม้จะดูไม่ค่อยมีอารมณ์ร่วมแต่แววตาหวั่นลึกๆ นั่นคือเรื่องจริง

"คุณลองเดินไปพูดกับใครก็ได้สิว่านี่ มีผีตามหลังมา ระวังนะ ใครมันจะขี้มติดอกตีใจที่มีผีตาม ไม่ต่างว่าคุณบ้าก็ต้องเก็บไปคิดไปกลัวนั่นแหละคุณเหมือนคนโดนทักว่ามีผีเด็กตาม ชาติที่แล้วเคยไปทำแท้งมาละสิหาประมาณนั้นแหละคะ" ทายดาร่ายยาว

"ไม่ยักรู้ว่าคุณเป็นคนขี้กลัว แต่เชื่อผม ถ้าคุณไม่มีเรื่องอะไรเขาไม่ตามคุณแน่" กวินบอกน้ำเสียงหนักแน่น แต่นั่นไม่ได้ทำให้ทายดารู้สึกเชื่อมั่นในความหนักแน่นของเขามากขึ้นเลย

"ฉันว่าฉันเพิ่งพูดไปหยกๆ เองนะคะว่าเพราะอะไรที่ไม่อยากรู้"

กวินทำท่าหนักขึ้นได้ เขาได้แต่หัวเราะแก่เขินที่อุตส่าห์พูดจาเสีย

สวยหรู แต่สาวเจ้าก็ยังไม่คล้อยตามอยู่ดี

"ผมไม่ได้เป็นคนวิเศษอะไร แต่ที่ผมมองเห็นพวกเขาได้นั้นหมายความว่า เขากำลังมาเตือนคนที่เขาตามติดว่ากำลังมีอันตราย หรือไม่ก็คนที่เขาติดตามอยู่ไปทำอะไรไม่ดีเอาไว้"

ทนายารู้สึกหัวงันๆ แต่ก็แกล้งทำเป็นใจดีสู้เสือฟังต่อ แต่ที่ต้องฟังต่อก็เพราะยังไปไหนไม่ได้นี่แหละ ต้องมาฟังเขาพูดในสิ่งที่ไม่เข้าท่าอย่างแรง และไม่ช่วยให้รู้สึกดีขึ้นเลยตั้งแต่พูดมา

"ฉันอยู่ในจำพวกไหนคะ"

"เขามาให้เห็นแบบตึงๆ แสดงว่าเขากำลังมาเตือนคุณ" กวินบอกตามความเป็นจริง

"เรื่องอะไร" เธอถาม เป็นการถามอย่างต้องการคำตอบจริงๆ ไม่ใช่การลองใจคนตรงหน้าแต่อย่างใด แต่กวินก็ทำให้ความตั้งใจฟังมาเกือบตลอดลดลงเป็นศูนย์ด้วยคำตอบกำปั้นทุบดิน ทุบแรงเสียด้วย

"ไม่รู้..."

ทนายดาถอนหายใจเฮือกใหญ่พร้อมสั่นศีรษะเล็กน้อย "ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ดิฉันขอตัวไปทำงานก่อนนะคะ ใกล้เคียงเลิกงานแล้ว เกรงว่าจะเคลียร์งานของวันนี้ไม่เสร็จ"

บอกไปอย่างนั้นแต่จริงๆ เธอจัดการหมดแล้วเรียบร้อย แค่อยากไปให้พ้นจากตรงนี้เสียมากกว่า

"คุณทำเหมือนไม่เชื่อว่ามันพูดจริง ตั้งแต่วันนั้นแล้ว" เสียงทุ้มแผ่วลงพร้อมกับสีหน้าคล้ายคนหมดหวัง

ถ้าเขาหยิ่งรู้ได้ก็น่าจะเดาออกกว่าเธอจะพูดว่ายังไง ในเมื่อเธอแสดงออกชัดเจนขนาดนี้ว่าเหมือนคุยกับคนเพี้ยน

"คุณเคยนั่งรถบัสนี้มีคนเต็มคันรถ และคุณเองก็ใส่เสื้อโปโลสีเหลือง นั่งอยู่ริมหน้าต่าง ใส่ผ้าปิดตาไว้ตลอดจนถึงทะเล" กวินพูดขึ้นมาไม่มีปี

มีขลุ่ย แล้วก็จบการสนทนาเพียงเท่านั้น

จากที่เคยคิดว่าเขาเพื่อน ตอนนี้อยากดาที่ยังไม่เปลี่ยนใจหรือถอนคำพูด เพียงแต่ที่ว่าเขาพูดมันเรื่องจริง คนเพื่อนที่พูดเรื่องจริงเกิดขึ้นแล้ว เธอควรรู้สึกยังไงกับคำพูดนั้นดี ตกใจ ตะลึง อึ้ง ทึ่ง หรือสับสน? เธอทำตัวไม่ถูก ทยาดาดาได้แต่มองหน้ากวินด้วยสีหน้าที่เต็มไปด้วยคำถามล้านแปด ในขณะที่คนพูดกลับลอยยิ้มประหนึ่งว่าพูดจู้จู้เธอได้

หญิงสาวพาตัวเองที่ยังมีเงงไม่หายตึกลับบ้านมาด้วยอาการหัวสมอง ปลอดโปร่ง โลงจนไม่รู้จะคิดอะไร ยังกดีที่กลับบ้านถูกหลังจากที่โดนกวินหัก แล้วถูกสามตัวตรงชนิดที่เธอเถียงไม่ได้แม้สักนิด

'เจียบแบบนี้แสดงว่าผมพูดถูก' กวินยักคิ้ว

'ถ้าฉันบอกว่าไม่ถูกละ'

'ถ้าไม่ถูกคุณจะทำแต่แรก แถมมองผมเหมือนไส้เดือนกึ่งก็อ ไม่นิ่งเจียบติดอ่างกะทันหันแบบนี้หรือ'

เขาเป็นคนแปลกที่เจอกันแค่แวบเดียวแต่สามารถอ่านเธอจนทะลุปรุโปร่งได้ขนาดนี้ ในขณะที่หลายคนต่างบอกว่าเธอเป็นคนเข้าถึงยาก เอาอารมณ์ด้วยยาก ไม่มีใครอยากมาเดาใจว่าคิดอะไรหรือไม่แม้แต่จะเข้าใกล้ด้วย จะเรียกเขาว่าคนมหัศจรรย์หรือพิลึกพิลั่นดี

ทยาดาดาเดินเก็บของเล่นที่แมวน้อยทั้งสองตัวรีอระกะระกะให้เข้าทาง นำไปวางไว้บนชั้นสำหรับของแมวโดยเฉพาะ สายตาพลันมองไปยังตุ๊กตาหมา ไชลานของเก่าเก็บในชั้นนั้นซึ่งตัวเองก็จำไม่ได้ว่าเอามาวางรวมกับของเล่นแมว ตั้งแต่เมื่อไหร่

เธอหยิบมันขึ้นมามองด้วยสายตาหม่นหมอง ของเล่นชิ้นแรกของเธอ ที่ได้ในวันเกิดครบรอบสิบขวบจากพ่อและแม่

แต่ซาของหมามันหัก เพราะพ่อกับแม่ทะเลาะกันในวันนั้น วันที่เธอ ควรจะได้เป่าเทียนบนเค้กฉลองวันเกิด ไม่ใช่เก็บซากของเล่นกับกวาด

เศษเค้กกลางขยะทิ้งน้ำตา

'ชื่อของให้ลูกทั้งที่ได้มาแค่ตุ๊กตาเน่าๆ แค่นี้แหละ ทีกับเมียน้อย
ชื่อใหญ่ชื่อโต ทุเรศ'

มารดาของเธอเอ่ยเหยยหยันบิดาที่ถือของเล่นชิ้นนี้มาให้ มือของบิดา
ที่กำลังยื่นของเล่นมาหาเธอดึงกับชะงักลง ร่างหนาท่วมลุกขึ้นยืนจ้อง
ประจันหน้ากับคู่ชีวิตที่อยู่กันมาจนมีเธอโตถึงขนาดนั้นแล้วด้วยสายตา
แข็งกร้าว

'วันนี้วันเกิดมัน แทนที่จะพูดจาให้มันดีให้มันสร้างสรรค์ เสือกพูด
ทำลายบรรยากาศ มึงไม่ชอบก็เรื่องของมึง ไม่ต้องสาระเนพูด กูรำคาญ'

หยาดตายืนดูบิดาที่ตวาดเสียงสั่นด้วยความโมโห สลับกับมองหน้า
มารดาที่พร้อมเอาเรื่องเต็มที่

'ทำไม กูพูดจี้ใจดำล่ะสิ'

มารดายิ้มเยาะพลางถือเค้กเดินเข้ามาหาเธอด้วยสีหน้าแววตาที่ดู
อ่อนลง ผิดกับตอนหันไปว่าบิดาเมื่อครู่

'ปากมึงมันหาเรื่องแบบนี้แหละ ถึงได้โดนมือโดนตีนกูบ่อยๆ' มือที่
เตรียมจะจุดไฟเทียนที่ปักบนเค้กลดลง

'คิดว่ามึงมีมือมีตีนคนเดียวหรือ ที่มึงมีทุกวันนี้ มีเงินไปเลี้ยงอีเมียน้อย
ไม่ใช่เพราะมึงได้เมียอย่างกูหรือหรือ ถ้ากูไม่ไปลากมึงขึ้นมาทำสวนยาง
จะเอาปัญญาที่ไหนไปเลี้ยงกะหรีพวกนั้น แหม ทีกับลูกให้เหมือนขอทาน'
มารดาสวนกลับ

'อ้อ ล่าเลิกบุญคุณ ถ้าแม่มึงไม่ยัดเยียดมึงมาให้ก็ผันไปเถอะว่าจะ
มีใครมาเอาคนอย่างมึง ทำห่าอะไรไม่ได้เรื่องสักอย่าง ดีแต่ใช้ปากคำ
เป็นอย่างเดียว กับข้าวหาให้ลูกให้ผัวยังต้องจ้างเขา ถ้ากูรู้แต่แรกกูไม่เอา
มึงหรือก!'

หยาดตาเห็นท่าไม่ดีจากอาการที่มารดากำมือแน่น เธอจึงวิ่งเข้าไป

กระตุกแขนบิดาเบาๆ

'พ่อจ๋าแม่จ๋าอย่าทะเลาะกัน หนูอยากเป่าเค้ก'

หยาดน้ำตาเริ่มไหลอาบแก้มทาดาในวัยเด็กโดยไม่รู้ตัว แต่เธอยังพยายามฝืนยิ้มเพื่อให้บรรยากาศผ่อนคลายลง ทั้งที่รู้ว่ามันไม่เป็นผล

'อ๊อทย มึงดูไว้นะ โตขึ้นอย่าหาหัวแบบพ่อมึง แม่มึงออกไปทำงาน ในสวนงๆ ยังต้องมาปรนนิบัติรับใช้คนงอมืองอตีน!'

เพียงเท่านั้นตุ๊กตาในมือบิดาก็ถูกเหวี่ยงกระเด็นเข้าฟาดผนังบ้าน จนขาหัก พร้อมกับร่างท้วมอ้วนอ้ายที่ทาดาในวัยเด็กพยายามยื้อยุดหลุดออกจากการเกาะกุมของเธอปรีเข้าไปบีบคอร่างที่เล็กกว่าของมารดา ในขณะที่มือของมารดาข้างที่ถือเค้กอยู่ที่พาเอาเค้กก้อนนั้นฟาดลงบนใบหน้าของบิดาพร้อมละเลงจนไม่เหลือเค้าเดิม

สองฝ่ามือสู้กันดุเดือดไม่มีใครยอมใคร ในขณะที่ตัวเธอเองพอเข้าไปห้าม ก็ถูกผลักกระเด็นจนแขนขี้นรอยช้ำเพราะผิวขาวๆ ที่มองเห็นรอยได้ง่าย เสียงร้องของเธอตอนนี้ยังไม่สามารถกลบเสียงพ่อแม่ทะเลาะกันได้เลยด้วยซ้ำ จนกระทั่งคนแถวบ้านมาเห็นและช่วยแยกคนทั้งสองออกจากกัน เหลือเพียงเธอที่ยังนั่งร้องไห้อยู่มุมบ้าน ไม่มีใครสนใจสักคน

บิดาหันกลับมามองเธออีกครั้งหลังจากเพื่อนบ้านบอกให้เข้ามาปราม ที่เธอร้องไห้อย่างหนัก แต่กลับได้คำตอบที่ฟังแล้วบาดลึกดังมีดกรีดใจ

'ช่างหัวมัน มันก็แหกปากบ้านแตกอย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไร ให้อ๊อแม่มันไปตุลุกมันเอง กูรำคาญ!' ร่างท้วมสะบัดตัวออกเดินหนีขึ้นรถแล้วบึ่งออกไปอย่างรวดเร็วทั้งๆ ที่หน้าตายังเลอะเทอะเปรอะเปื้อน ส่วนมารดาที่ไอโซลิ่งๆ เพราะถูกบีบคอก็รีบค้ำหน้าขึ้นมาทันที

'สันดานหน้าตัวเมียเอาไม่เลือกไปทั่วแล้วมาโยนว่าเป็นลูกกูคนเดียว'

คำที่เหมือนว่าเธอไม่ใช่ลูกของใครทั้งสิ้นถูกกรอกหูอยู่เป็นประจำ เกิดเป็นเธอจิตใจต้องเข้มแข็งเพียงไหนถึงมีทุกวันนี้ได้...ด้วยตัวเอง

ทยาดานีกีย้อนไปวันที่ขอออกจากบ้านมาเรียนกรุงเทพฯ ขอออกไปขายของหาเงินมาใช้เองแล้วก็ได้แต่สมเพชตัวเองในใจที่รู้ว่าตั้งแต่เด็กจนโตเธอมันก็ตัวคนเดียวมาตลอด เธอจะทำอะไรมันก็ไม่มีใครสนใจแต่แรกอยู่แล้ว จะต้องไปขอทำไม มีแต่คนสนใจเรื่องตัวเองกันทั้งนั้น

ยิ่งได้เห็นภาพถ่ายวันแต่งงานของบิดามารดาสลักับภาพวันที่ทั้งคู่ทะเลาะกัน เธอก็ยิ่งปลงเรื่องความรักความสัมพันธ์ คนเธออยู่ด้วยกันเพราะผลประโยชน์ล้วนๆ ไม่มีใครเลยที่จะเข้ามาด้วยความจริงใจ หมิงสาวเลยต้องสร้างพื้นที่ไว้ปกป้องตัวเอง ยกเว้นนลินีและนิสราแค่สองคนที่ทำให้รู้จักคำว่าเพื่อนที่ยังมีความหมายอยู่จริง แต่กระนั้นทั้งสองคนก็ยังเคยเปรยว่าเธออ่านใจยากอยู่ดี

ว่าตอนนี้มีกวินที่ดันอ่านไปถึงความนึกคิดเธอออก

นิ้วเรียวยาวกดหยดน้ำที่หัวตา ก่อนจะหยิบตุ๊กตาหมาไซลานมาวางทิ้งไว้ให้แมวเล่นพลางเก็บกระเป๋า จัดการตัวเองให้เรียบร้อย แล้วหันมาสนใจเอกสารการประชุมที่จะต้องเตรียมในวันพรุ่งนี้แทน

การประชุมรวมครั้งใหญ่ที่หมายถึงการรายงานผลประกอบการของแผนกต่างๆ ให้กรรมการคนใหม่ทราบกำลังเริ่มขึ้น กวินในชุดสูทพร้อมทำงานก้าวลงจากรถด้วยท่าที่สง่าสมกับมาดกรรมการบริษัทหลังจากปล่อยตัวเองทำร้านอาหารอยู่ที่ออสเตรเลียเสียนานจนผู้เป็นบิดานึกว่าเขาจะไม่ยอมกลับมาทำงานให้บริษัทเสียแล้ว

ร่างสูงก้าวกระฉับกระเฉงผ่านเข้าตึกโดยไม่ต้องแสดงบัตรเหมือนพนักงานคนอื่นๆ ที่อยู่ร่วมตึกเดียวกัน จังหวะนั้นเองเขาก็ชนเข้ากับชายอีกคนที่เดินออกมาจากห้องน้ำชั้นล่างเพื่อตรงไปยังลิฟต์เหมือนกัน จนกระเป๋าเอกสารทั้งของเขาและอีกฝ่ายร่วงกระจัดกระจาย แต่ด้วยราคาของกระเป๋าที่ผิดกันลิบลับ กระเป๋าของกวินจึงแค่ร่วงหล่น ไม่เปิดอ้ากระจาย

เท่าอีกคน

"ขอโทษครับ ผมไม่ทันมอง" อีกฝ่ายเอ่ยขอโทษ ร่างสูงก้มลงเก็บ กระเป่าเอกสารของตัวเองพลางจัดเสื่อให้เข่าที่ แต่เห็นอีกฝ่ายยังคงไล่เก็บ กระดาษเข้าแฟ้มอยู่เลยยื่นมือเข้าไปช่วย

สายตาคมกวาดมองชื่อบริษัทที่หัวกระดาษ จึงเอ่ยทักไปด้วยน้ำเสียง เป็นมิตร

"ทำงานอยู่บริษัทนี้หรือครับ"

อีกฝ่ายพยักหน้ารับ

"ผมก็อยู่ที่นี้เหมือนกัน ยินดีที่ได้รู้จักครับ"

กวินยื่นมือไปทักทายตามปกติ ซึ่งอีกฝ่ายที่เก็บเอกสารเข้าแฟ้มเสร็จ เรียบร้อยก็ยื่นมือมาจับทักทายกลับ

กระแสดมเย็นพัดผ่านร่างสูงจนเขารู้สึกได้ ไบหน้าคมหันขวับไปทางลม ทางที่เขาเคยเห็นบางสิ่งตรงหน้าศาลทางเข้าบริษัท เขาเห็นร่างซีดเซียว อันคุ้นตา แล้วภาพตรงหน้าก็พลันเปลี่ยนไป

เปลือกตาหนาปิดลงท่ามกลางความวุ่นวายหน้าลิฟต์ในเช้าวันทำงาน เห็นเพียงชายคนหนึ่งกำลังลากร่างเล็กๆ ของใครบางคนถูกลูกกังไปตามทางเดิน คอนโดมิเนียม มองดูแล้วเหมือนร่างนั้นจะไม่ได้สติ เพราะแม้แต่แขนตัวเอง ยังบังคับให้กอดคอชายคนนั้นไว้ไม่ได้จนถูกอุ้มปลิวหายเข้าไปในห้อง

อีกสักพักภาพชายหาคก็ปรากฏขึ้นแทน มีผู้คนจำนวนไม่น้อยกว่าสิบคน ยืนทำกิจกรรมอะไรบางอย่างอยู่ริมหาดยามเย็น โต๊ะริมหาดเต็มไปด้วย อาหารและเครื่องดื่มมากมาย อีกทั้งคนเหล่านั้นต่างร้องเล่นกันอย่าง สนุกสนาน กวินจำได้แค่ว่าทุกคนใส่ชุดสีเหลืองเหมือนกันหมด ร่างสูงโปร่ง พยายามพาตัวเองออกจากภาพนิมิตนั้นแล้วหันกลับไปมองหน้าประตูอีกที

คนเดียวกัน!

กวินมองคนตรงหน้าสลับกับมองไปทางประตู ก่อนจะคลายมือออก

เพราะลืมหิวว่าจับมือที่ทักทายฝั่งตรงข้ามนานเกินไป ซึ่งอีกฝ่ายก็แสดงสีหน้า
ประหลาดใจเช่นกันที่ถูกเขาจับมือเอาไว้ยาวนานเกินปกติที่คนจะทักทายกัน

"พี่สพลมาแล้วหรือคะ" เสียงเล็กๆ ดังก้องพร้อมผู้หญิงตัวเล็กคนหนึ่ง
ทักคนตรงหน้าโดยที่ไม่ได้สนใจมองเขาแต่อย่างใด

กวินเลยปลื้มตัวออกมาจากคนทั้งคู่เพื่อรอลิฟต์รอบต่อไป แต่สายตา
ของเขายังกวาดมองที่หน้าประตูเช่นเดิมเพื่อให้แน่ใจว่าเขาเห็นไม่ผิด...
วิญญาณตนนั้นเหมือนกับวิญญาณที่ตามทยาดาดไม่มีผิดเพี้ยน

เขาไม่แน่ใจว่ามาสภาพอย่างไร เพราะค่อนข้างไกลกับระยะสายตา
ที่จะมองได้ชัด แต่พันธงใจได้แน่นอนว่าผีที่ตามทยาดาดต้องเป็นตนเดียวกัน
กับที่เขาเห็นจากผู้ชายคนนั้น เพราะภาพส่วนหนึ่งที่เขาเห็นมันก็น่าจะเป็น
ชายหาดที่เดียวกัน ไหนจะสีเสื้อผ้าอีก ชายหนุ่มเก็บความสงสัยไว้เงียบๆ
ก่อนจะขึ้นลิฟต์ไปยังห้องทำงานของตัวเองเพื่อเตรียมประชุม อีก็ใจก็
อยากเจอตัวทยาดาดเร็วๆ ด้วย

ร่างสูงเข้าห้องทำงานของตัวเองมาก็เห็นบิดานั่งรอรับทำหน้าที่อยู่
หน่อยๆ

"ทำไมมาช้า วันนี้วันประชุมครั้งแรกของแคะนะ" เสียงทรงพลังพร้อม
ท่าทางอันน่าเกรงขามที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ประจำตำแหน่งกรรมการหันมามองเขา
ที่เพิ่งเปิดประตูเข้ามา

กวินก้มขอโทษทันที

"มีเรื่องนิดหน่อยนะพ่อ" ชายหนุ่มจับเนกไทให้เรียบร้อย วางกระเป๋า
บนโต๊ะแล้วทรุดตัวนั่งลงบนโซฟาตัวเล็กในห้องอย่างผ่อนคลาย

"เรื่องอะไรที่มันสำคัญกว่าการที่แคะจะมาเป็นกรรมการบริษัทไอวิน"

กมลภพ ผู้ก่อตั้งบริษัทนำเข้าอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์เพื่อการประชุม
ทางไกลแห่งนี้เอ่ยถามผู้เป็นบุตรชายคนโตที่นั่งทำตัวตามสบาย ไม่เคร่งเครียด

ในการเข้ารับตำแหน่งกรรมการอย่างเป็นทางการในวันนี้

"เรื่องที่พ่อก็น่าจะรู้" เขาว่า

กมลภพถอนหายใจยาว ผู้เป็นบิดาทราบดีถึงความสามารถพิเศษที่ติดตัววินมา แต่ก็มิอาจช่วยลูกชายไปได้มากกว่าการให้คำปลอบและยอมปล่อยให้ชายหนุ่มทำอะไรตามที่ตัวเองต้องการโดยไม่บังคับกัน ยกเว้นบังคับให้กลับมารับตำแหน่งกรรมการแทนคนที่ถูกไล่ออกไป

"แกอย่าเที่ยวไปช่วยคนนั้นคนนี้นัก ทำเป็นมองผ่านมันไปเสียบ้าง ก่อนที่จะประสาทกินไปเสียก่อน ฉันทเองก็ยังหาทางติดต่อหลวงลุงของแกไม่ได้ เขาน่าจะรู้วิธีอะไรบางอย่างที่จะทำให้แกหายนอกเหนือจากวิธีที่แกไม่เชื่อแน่ เพราะฉะนั้นช่วยทำเป็นปล่อยผ่านไป เดียวมันก็น่าจะดีขึ้นเองถ้าแกไม่ไปใสใจมัน"

"ท่าจะยากนะพ่อ เพราะผมดันใสใจไปแล้วด้วย" ชายหนุ่มตอบเสียงอ่อน

เขาสนใจทยาตาตั้งแต่ที่เห็นภาพเข้ามาในหัวตอนจับมือแล้ว แม้คราแรกจะสนใจในหน้าตามากกว่า

และเมื่อครู่ก่อนมาถึงห้องเขาดันเห็นภาพคล้ายกันกับอีกคนที่เป็นพนักงานของที่นี่ด้วย ความอยากรู้อยากเห็นยิ่งพุ่งทะยานไปกันใหญ่ ซึ่งบิดาได้แต่ส่ายหน้าให้กับความรั้นของลูกชายคนโตด้วยอาการปลงตก

จะว่ากวินเป็นคนง่ายก็ใช่ จะหัวรั้นก็ใช่ จนบางทีกมลภพก็ออกจะปวดหัวกับลูกชายคนนี้บ่อยๆ แม้เขาจะไม่ได้สร้างความเดือดร้อนอะไรก็ตาม

รดา เจ้าหน้าที่อาวุโสฝ่ายบุคคลเข้ามาเคาะประตูเรียกบุคคลทั้งสองไปที่ห้องประชุมทันทีที่เรียกหัวหน้าแผนกทุกฝ่ายเข้าไปรอพร้อมกันในห้องแล้ว ชายหนุ่มก้าวเข้ามาพร้อมบิดาโดยมีทุกคนยืนต้อนรับเป็นอย่างดี แต่สายตาของเขากลับเห็นแค่ทยาตาที่วันนี้สีหน้าดูหมองพิกล

"ทุกคนคงทราบถึงการทุจริตที่เกิดขึ้นภายในบริษัทแล้ว ฉะนั้นผมจึงขอแนะนำกรรมการบริษัทคนใหม่ที่จะมารับตำแหน่งเพื่อดูแลต่อในส่วนงานนี้" หลังจากเข้านั่งประจำที่ในแต่ละตำแหน่ง ประธานสูงสุดอย่างกลมกลพก็พยักพยิตให้กวินลุกขึ้นแนะนำตัว

สายตาของชายหนุ่มแทบไม่ได้ละไปจากทยาดาเลยสักกนิต แม้เธอจะไม่ได้มองเขาเลยตั้งแต่เข้ามา

"ผมกวิน ภูวนากุล จะเข้ามารับตำแหน่งกรรมการลำดับที่หนึ่งซึ่งมีหน้าที่ดูแลและบริหารในทุกๆ ส่วนของบริษัทนี้โดยตรง หากพนักงานท่านใดมีปัญหาในเรื่องการทำงานก็สามารถนำเรื่องส่งมาที่ผมได้เลย"

ร่างสูงแนะนำตัวอย่างเป็นทางการ และทุกคนก็ดูจะให้การตอบรับที่ดี ด้วยการลุกขึ้นยืนโค้งรับเช่นกัน แม้แต่ทยาดาที่ทำหน้าบอญญไม่รับก็ยังลุกขึ้น

กวินมองตามสายตาที่ทยาดาหันไปสบแล้วเสมองทางอื่นอย่างรวดเร็ว ประหนึ่งไม่อยากจะสายตาแล จึงได้เห็นร่างของคนที่เพิ่งเดินชนเขาเมื่อเช้า ซึ่งชายผู้นั้นกำลังจ้องหญิงสาวตาเป็นมันราวจะกลืนกินเธอเข้าไป พอเห็นแบบนั้นแล้วก็รู้สึกตงตงๆ ขึ้นมาเล็กน้อย

หลังจากจบการแนะนำตัวของเขา แต่ละฝ่ายก็เริ่มทยอยลุกขึ้นรายงานการทำงานในแต่ละฝ่ายของแต่ละสาขาให้ฟัง แม้จะตั้งใจรับฟังเป็นอย่างดี แต่สายตาเขาก็ยังมองไปทางทยาดาเป็นระยะ สลับกับคนที่แนะนำตัวเองว่าสพลนั้นด้วย

กวินรู้สึกได้ถึงความไม่ชอบมาพากลที่สพลจ้องมองหญิงสาวอย่างกรุ่มกริม แต่ทยาดานั้นกลับหลบสายตาเป็นพัลวัน เผลอๆ ถ้าดวงตาเธอเอ่ยออกมาได้คงได้ยินเสียงต่ำสนั่นออกมาจากสายตาก็กัตุ้นนั้นเป็นแน่ เพราะดูท่าทางหญิงสาวไม่ได้มีการตอบสนองที่ดีนักต่อชายผู้นั้นเลย

เห็นทีว่าเขาคงจะต้องทำความรู้จักทั้งสองคนนี้ให้มากขึ้นเสียแล้ว

บทที่ 4 หนี

"เชิญครับ"

กวินผายมือเชิญหัวหน้าทีมฝ่ายขายประจำภาคกลางให้ลุกขึ้นรายงานผลประกอบการไตรมาสแรกของบริษัทตามลำดับที่ไล่ลงมาจกเหนือ อีสาน จนมาถึงภาคกลาง สफलย์มรับก่อนจะลุกขึ้นด้วยความมั่นใจ พร้อมกางแฟ้มรายงานในมือเอ่ยอย่างฉะฉาน

"สวัสดีครับ ผมสफल ชนะมิตร ผู้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าทีมฝ่ายขายประจำภาคกลาง ขออนุญาตรายงานผลงานไตรมาสแรกของสาขาดังนี้"

ชายหนุ่มมองสफलด้วยท่าทีพิจารณาอยู่เงี้ยวๆ สफलเป็นคนที่ดีว่าหน้าตาดีคนหนึ่ง แต่แววตาบ่งบอกว่าน่าจะเป็นคนค่อนข้างเปิดเผย เพราะอาการที่มองทยาตาอย่างไม่ปิดบังความรู้สึกนั้นทำให้กวินรู้สึกได้ถึงความปลอดภัยของสफलที่น่าจะมีอยู่ไม่น้อย

ยังดีที่ทยาตาไม่มีอาการตอบสนองต่อสิ่งเร้าใดๆ ซ้ำยังออกอาการรังเกียจจนเห็นได้ชัดด้วย

"จากการที่ผมได้แนะนำและอบรมพนักงานฝ่ายขายของสาขาเป็นอย่างดี ส่งผลให้ลูกค้าภาคกลางของบริษัทมีจำนวนการสั่งซื้อในปริมาณที่

มากขึ้นกว่าปีที่แล้วถึงสามสิบเปอร์เซ็นต์ อีกทั้งยังได้รับความไว้วางใจจากหน่วยงานภาครัฐที่มีการจัดประชุมภายในจังหวัดมาเลือกซื้อสินค้าสำหรับใช้ในการประชุมวิดีโอคอนเฟอเรนซ์ทางไกล รวมถึงบริการติดตั้งอุปกรณ์ที่ต้องใช้ในห้องประชุมแบบครบวงจรกับทางเราด้วย"

กวินลอบมองอากัปกริยาของทยาตาที่กำลังรับฟังด้วยความตั้งใจ แม้จะไม่มองหน้าคนพูด แต่เขาเห็นมือบางกำลังบันทึกผลการรายงานของแต่ละสาขาอย่างขะมักเขม้น เขาเลยคิดไม่ตกว่าเหตุใดผืนหน้านั้นถึงปรากฏตัวกับทั้งทยาตาและสพลพร้อมกัน เพราะเท่าที่ดูคงจะมีแค่สพลฝ่ายเดียวที่สนใจในตัวหญิงสาว

หรือทยาตาอาจจะเก็บอาการเพราะทำงานร่วมกัน ไม่อยากให้ใครรับรู้หรือเปล่า

สพลยังคงยืนอธิบายยอดขายเป็นนกแก้วนกขุนทอง และทุกครั้งที่ยื่นรายงาน กวินก็รู้สึกได้ถึงความภูมิใจนำเสนอว่าทุกผลงานเกิดขึ้นจากการที่สพลเป็นผู้นำทุกเรื่องจนเขาชักเอียงในการอวยตัวเองจนเวอร์เกินเหตุ

"ไหนลองอธิบายถึงแผนงานในไตรมาสสุดท้ายของปีให้ฟังหน่อยครับ" กวินแก้มองถาม เพราะเขาเป็นคนสั่งให้รายงานผลงานที่ผ่านมา แต่ไม่ได้บอกให้เตรียมตัวเพิ่มเติม ซึ่งติดนิสัยมาจากสมัยเรียนที่ต้องค้นคว้าล่วงหน้า เพื่อให้การเรียนราบรื่นและจบการศึกษาได้อย่างรวดเร็วขึ้นกว่าเดิม

ชายหนุ่มสังเกตเห็นถึงความนิ่งงันไปชั่วครู่ของสพล กวินยิ้มยื่นพร้อมกับที่ทยาตายอมเงยหน้าขึ้นมาดูปฏิกิริยาของสพลเช่นเดียวกัน และถ้าเขาไม่ได้ตาฟาด เห็นว่าหญิงสาวยกยิ้มมุมปากยัยหยันเสียด้วย

"ต้องขอประทานโทษที่ผมไม่ได้ติดตามแผนงานการทำงานในอนาคตมาร่วมประชุมในวันนี้ด้วย เพราะผลงานที่ผ่านมาภายใต้ความดูแลของผมมีปริมาณค่อนข้างเยอะที่จะนำขึ้นมารายงาน เลยเกรงว่าถ้านำแผนงานอนาคตมานำเสนอด้วยในวันนี้การประชุมอาจจะยืดเยื้อครับ"

แค่เวลาชั่วพริบตาสพลที่นิ่งไปก่อนหน้ากลับแก้สถานการณ์ได้ดีจนน่าทึ่ง ความไหลลื่นนั้นกวินเองยังต้องยอมรับว่าสพลแลดูน่าสนใจในไหวพริบที่รวดเร็ว ถือว่าสมแล้วที่ทำงานด้านนี้

ผิดกับหยาดดาที่เบะปากเปื้อนหน้าหนีทันทีที่สพลตอบ

การรายงานผลประกอบการของสาขาภาคกลางจบลง ถึงคราวการรายงานผลประกอบการของสำนักงานใหญ่กรุงเทพฯ และปริณทนลที่มีหยาดดาเป็นผู้นำอยู่ ทำให้กวินเปลอสั่งยิ้มให้หญิงสาวที่กำลังลุกขึ้นรายงานโดยไม่รู้ตัว

วันนี้หยาดดาในชุดเสื้อเซ็กซี่ขาวพอดีตัวคลุมด้วยสูทหลายทางตั้งสีกรมกับกางเกงสแล็กส์ชายาวเข้ารูปสีเดียวกัน อวดสะโพกผายและเรียวยาวที่รับกับส่วนสูงทั้งตัว ซึ่งเขากล้าพูดได้เต็มปากว่าเธอเหมาะกับการแต่งตัวสไตล์นี้มาก

ผมสั้นดำลึบตัดกับสีลิปสติกแดงบนดวงหน้าขาวนวลนั้นทำให้หยาดดาน่ามองยิ่งขึ้น ดวงตาเรียวเล็กที่แต่งแต้มให้ดูโฉบเฉี่ยว พอรวมกับท่าทางการรายงานที่กระฉับกระเฉงด้วยแล้วกวินก็แทบจะละลายตาจากเธอไปไม่ได้ ขนาดหยาดดาอ่านรายงานไปตั้งหลายหน้าแล้วเขายังมัวมองแต่ริมฝีปากอวบอิมที่ยังคงพูดไม่หยุดอยู่เลย

"ต้องการให้นำเสนอแผนงานในไตรมาสสุดท้ายของปีหรือเปล่าคะ" หญิงสาวถามท่ามกลางความตั้งใจฟังของผู้ประชุมทุกคนในห้อง

หญิงสาวรู้สึกแปลกๆ ตั้งแต่เริ่มรายงานจากการที่ได้เห็นสายตาคมเข้มของกวินมองเธออยู่แทบจะไม่กะพริบหรือเปลี่ยนองศาไปไหน จ้องเอาเป็นเอาตายอะไรขนาดนั้น เธอก็ไม่ได้ทำอะไรผิดเสียหน่อย

หยาดดารายงานไปพลางสำรวจความผิดปกติของตัวเองไปด้วย หลังจากที่อยู่รู้สึกว่ากวินซักจะมองกันนานไปแล้ว อีกทั้งแวตาท่าดูชื่นชมขนาดนั้นทำเอาเธอประหลาดใจ

"ต้องการใหม่คะ" เธอเอ่ยถามอีกครั้งหลังจากเห็นเขานั่งเงยไป กวินเริ่มตื่นจากภวังค์ความคิดก็ตอนที่สบกับสายตาโฉบเฉี่ยวดูดูของเธอเข้าไป

"ครับ ถ้าเตรียมมาก็เริ่มเลย" เขาตอบพลางผายมือให้หยาดตาได้พูดต่อ

"เป้าหมายในไตรมาสสุดท้ายของปีสำหรับสำนักงานใหญ่จะไม่ใช่การเพิ่มยอดขาย แต่เป็นการดูแลและบริการลูกค้าหลังการขาย เพื่อคงสภาพการใช้บริการของลูกค้าไว้ให้นานที่สุดและเตรียมตัวนำเสนอเทคโนโลยีใหม่เข้ามาแทนที่ผลิตภัณฑ์รุ่นเก่า" หยาดนำเสนอไอเดียที่แปลกออกไป

"โดยเราจะหยุดอัปเดตผลิตภัณฑ์ตัวเก่าเพื่อปูทางให้ลูกค้าเปิดงบประมาณสำหรับการจัดซื้อครั้งใหม่ เพราะตอนนี้สินค้าที่จำหน่ายออกไปอยู่ในช่วงปลดระวางครบรอบสามและห้าปีตามลำดับ ซึ่งถ้ามีการจัดซื้อในหน่วยงานราชการ หากเราไม่เตรียมการไว้ก่อน การได้รับเงินจากลูกค้าก็จะล่าช้าไปอีก" เธอสาธยายระบบการทำงานของฝ่ายขายที่วางแผนเอาไว้อย่างเป็นขั้นตอน

"อีกอย่างปีนี้เป็นปีที่ผู้ผลิตต้นทางสร้างเทคโนโลยีตัวใหม่ขึ้นมาพอสมควร ดิฉันคิดว่าฝ่ายนำเข้าและฝ่ายบริการหลังการขายสมควรอย่างยิ่งที่จะต้องศึกษาเทคโนโลยีตัวใหม่เพื่อรองรับกับการใช้งานอุปกรณ์ที่เรามีคะ" เป็นอีกครั้งที่หยาดจบบทการรายงานอย่างสวยงาม ท่ามกลางการพยักหน้ายอมรับในแนวคิดของคนทั้งห้องประชุม

"เป็นความคิดที่ดีมากครับ ผมค่อนข้างประทับใจที่การประชุมครั้งแรกในการเข้าทำงานของผมมีพนักงานที่ใส่ใจการทำงานถึงขนาดนี้" กวินกล่าวด้วยน้ำเสียงชื่นชม "ผมเชื่อว่าถ้าทีมนี้ทำได้ ทุกๆ ทีมก็คงมีประสิทธิภาพไม่แพ้กัน"

ถ้ามองไม่ผิดหยาดตาเห็นเขาปรายตามองไปยังสฟลที่แม้กระทั่งตอนนี้ก็ยังจับจ้องแต่เธอจนน่านำราคาญ ไม่ได้สนใจการประชุมตรงหน้าเลย เจอกัน

ที่ไรก็มีแต่เรื่องให้ขัดหูขัดตาเธอตลอด

ทยาดาลือลือกันหน้าก้มตาจดบันทึกสิ่งสำคัญที่เป็นประโยชน์ให้ตัวเอง ตัดราคาณาสผลที่จ้องเหมือนเธอเป็นปลาสวยงามในตู้กระจกอยู่ตลอดเวลา อันที่จริงก็มีอีกคนมองมา แต่นำราคาณน้อยกว่าสผลอยู่ดี

กวินพักเบรกการประชุมด้วยการปล่อยให้พนักงานออกไปยืดเส้นยืดสายก่อนจะกลับเข้ามาใหม่ เธอจึงรีบตรงไปยังมุกกาแพทันที หลังจากที่นั่งฟังไปนานๆ ก็ชักจะเริ่มมีอาการง่วงนอนขึ้นมาครั้น

"ซงให้เอาใหม่ ซอบอะไรละ" น้ำเสียงคุ่นหูแต่ฟังดูน่าขะแขงดั่งขึ้น จากด้านหลังเธอราวกระซิบกระซาบอยู่ใกล้ๆ หญิงสาวรีบเบี่ยงตัวหนีทันที ที่รู้ว่าสผลเข้ามาประชิดตัวเธอเกินไปแล้ว

"ไม่ต้อง ทำเองเป็น ไม่ได้เป็นง่อย" ทยาดาทะแค้นของตัวเธอหนึ่ง ตักกาแพสองสามช้อนและรินน้ำใสอย่างลวกๆ ก่อนจะรีบออกไปจากบริเวณนี้ ให้เร็วที่สุด แต่ก็ไม่ทันสผลที่คว้าทั้งมือทั้งเท้ากาแพเธอเอาไว้ทัน

น้ำร้อนในแก้วกระฉอกจนแทบจะลวกมือ และเกือบหกรตมาบนเสื่อของเธอ โชคยังดีที่หลบได้

"ให้ดีๆ ไม่เล่นตัวก็ไม่ต้องเสียงโดนน้ำร้อนลวกตั้งแต่แรกแล้ว" สผลเอ่ยอย่างขบขัน การกอดอกด้วยท่าทางยียวนกวนอารมณ์ทำให้ต่อมความมอดทนของทยาดาทำงานบกพร่องไปทันที

"ถ้าเล่นด้วยก็ไม่ต่างอะไรกับปล่อยหมาขี้เรื้อนเลียปาก สกปรก!" หญิงสาววางแก้วอย่างกระแทกกระทั้น "แต่ข่าวลือสัปดาห์นั้นก็ขยะแขงจะแยะอยู่แล้ว ไม่อยากเอาตัวลงไปเกลือกกลั้ววาม ไปหาคนที่เขารับปากเดินได้เถอะ"

เป็นฝ่ายสผลที่หน้าตั้งขึ้นบ้าง แต่ก็แปรเป็นยิ้มเย็นชาที่จับความรู้อีก ไม่ได้ว่าเจ้าตัวคิดจะทำอะไร ก่อนที่เขาจะเดินไปพาดแขนไว้ที่ขอบประตูห้องพักเบรก เอนกายสบายๆ พลังเสยผมให้เข้าที่ อีกมือยกกระป๋องกาแพ

สำเร็จรูปขึ้นจิบอย่างอารมณ์ดี

"อ้อ มิน่าละ ยังว่าขาลืออะไร"

ทยาตาอยากจะทำออกไปจากห้องพักเบรกให้ไวที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ติดที่สพลยืนขวางไว้ เธอแสดงความรังเกียจที่จะอยู่ในบริเวณเดียวกันกับคนตรงหน้าเต็มที่ไม่บีบบัง

"ยังแปลกใจที่เข้ามามีแต่คนถาม ว่าแต่ไม่ตีเธอ เป็นข่าวกับนายสพล มันไม่ง่ายนะ ไม่ได้เป็นกันได้ทุกคน เธอควรจะได้ใจมากกว่าที่ได้เป็นข่าวกับฉัน" สพลพูดด้วยความมั่นใจ

"เฮอะ! ผู้ชายสาส์อนได้เมียที่วราชอาณาจักรแบบนี้แหละ มีอะไร น่าสรรเสริญ ให้นั่งลุ้นว่าเลือดบวกไม่บวกเธอ อุบาทว์ยิ่งว่าน้อยไปเลย" ทยาตาสบถ

กิตติศัพท์ความเจ้าชู้ของสพล เธอเคยได้ยินผู้หวังดีรายหนึ่งบอกมา แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าเธอจะเชื่อจนกระทั่งได้เจอตัวเป็นๆ แบบใกล้ชิด ตอนที่เธอเข้ามาดูงานที่สำนักงานใหญ่ครั้งแรก แค้ใบหน้าเธอก็ไม่ถูกชะตา แต่ก็ยังไม่คิดว่าจะต้องมาเจอพฤติกรรมเจ้าชู้เรี่ยราด กวาดเบอร์โทรศัพท์สาว ๆ ตั้งแต่ชั้นล่างยันชั้นบน เหลือก็แต่แม่บ้านอายุคร่าวแม่ประจำตึกก็แค่นั้น

เธอเกลียดคนไม่ซื่อสัตย์ นั่นคือคุณสมบัติที่สพลบกพร่องอย่างที่สุด

"ก็พูดกันเกินไป ถ้าบอกว่าฉันมีเมียที่วราชอาณาจักร ก็คงขาดแต่สำนักงานใหญ่นี้แหละที่ไม่มี" สพลยิ้มกวน

"หลบไป" ทยาตาสั่ง เป็นจังหวะเดียวกันกับที่มีคนอื่นเข้ามาทานของเบรก สพลใช้จังหวะนี้ฉวยจับข้อมือหญิงสาวแล้วดึงเธอออกมาจนเกือบจะถึงตัวเขา แต่ทยาตาไหวตัวทันผลัดคนตรงหน้าออกไปได้ก่อนที่เธอจะตกไปอยู่ในอ้อมกอดของเขา ในขณะที่เดียวกันสพลก็เสียหลักหายใจหลังลงไปกองกับพื้นห้อง

คนเข้ามาใหม่ที่เห็นเหตุการณ์ตั้งแต่แรกต่างรีบหนีของว่างแล้ว
ออกไปกันอย่างรวดเร็วด้วยความไม่อยากรุ่นวายด้วย

"รุ่นแรงจัง" สพลเปรย แม้ตัวจะเจ็บที่กระแทกลงไปแต่ก็ยังยิ้มได้
ซึ่งนั่นเป็นยิ้มที่กวนประสาทที่สุดในชีวิตหยาดา

"ฉันบอกให้หลบไป" หยาดาสั่งอีกครั้ง ซึ่งสพลยอมหลบโดยดี

ทว่าสพลกลับคว้าข้อมือหยาดาเอาไว้ เป็นผลให้เธอล้มลงบนตัวเขา
ในท่านั่งทับตักกันบนพื้น ลำแขนแข็งแรงกว่าโอบกระชับร่างเปรี้ยวเอาไว้
แน่นไม่ยอมปล่อย แม้หยาดาจะดิ้นรนแค่ไหน

"เฮ้ย ไอ้ทอย!" เสียงร้องเรียกอย่างตกใจของนลินีดังมาแต่ไกลที่เห็น
เพื่อนตนเองอยู่ในสภาพล่อแหลมเช่นนั้น

นลินีรีบเข้ามาแยกหยาดาออก สพลที่อยู่ในอารมณ์ตกใจที่มีคนเห็น
รีบปล่อยตัวหญิงสาวจนแทบพลัด แล้วลุกขึ้นมาจัดแจงเสื่อผ้าอย่างรีบร้อน
ส่วนหยาดาบาดเจ็บเนื้อตัวด้วยความชยะแขยง

"ก็เพราะเป็นคนทุเรศแบบนี้แหละ ฉันถึงรังเกียจไอ้พวกสำสอนอย่างแก"
หยาดาดาวาดแหวนนลินีต้องปรามให้เพื่อนสาวใจเย็นลง

ผิดกับสพลที่มองหยาดากำลังโมโหด้วยความพอใจ "โดนดำวันนี้ก็
ถือว่าคุ้มกับการได้กอด"

"ฉันถือว่าให้ทานหมามัน"

"ทอยใจเย็น นี่ช่างๆ ห้องประชุมนะ" นลินีปรามหยาดาที่พร้อมปะทะ
เต็มที่ โดยสพลก็ยังลอยหน้าลอยตายั่วโมโหอยู่

"แกก็เห็นที่มันทำนะหนึ่ง" หญิงสาวเอ่ยเสียงสั้น ต่อสู้กับความอดกลั้น
ไม่ให้ร่างตัวเองพุ่งไปจัดการกับสพลจนสาแก่ใจ

"นี่นายช่วยออกไปก่อนได้ไหม อย่ามารังควานเพื่อนฉันให้มากนักเลย
ผู้หญิงมีตั้งเยอะแยะ ไปเลือกที่เขาเล่นด้วยเถอะ" นลินีเอ่ยไล่

"หึ ทำตัวเป็นเด็กในโฆษณาแม่หนูเกลียดผู้ชายไปได้ คิดจะเล่นตัว

ไปถึงเมื่อไหร่กัน เห็นมานักต่อนักแล้วหยิ่งๆ แบบเนี้ย"

"ไอ้สพล!" ทายดาสบถแรงพลางสะบัดแขนงลิ้นี้ออกแล้วกระโจนเข้าไปใส่สพลทันที แต่ติดที่ว่ามีคนเดินผ่านไป เธอเองเลยได้แต่ชะงักไว้ตรงนั้นด้วยความโมโหที่ไม่ได้ระบายออกมา หน้าซำสพลยังยิ้มเยาะอีกต่างหากที่เธอทำอะไรไม่ได้ไปมากกว่านี้

"ฉันไม่รู้ว่าคุณจะไปเจอคนงายๆ ที่ไหนมานะ แต่ขอให้รู้ไว้ว่าเพื่อนฉันไม่ใช่คนประเภทนั้น ครั้งที่แล้วก็รู้ไม่ใช่เธอ ตอนนี้อย่างจะมาต่อมันอีกทำไม" นลินีพูดไปพลางดึงทายดาไปพลางไม่ให้พุ่งเข้าไปใส่อีก

"ทอย ฉันว่าเดี๋ยวแกเอาของว่างไปช่วยฉันเสิร์ฟ ส่วนนาย ฉันขอล่ะ" นลินีดันตัวทายดาไปด้านหลัง แม้จะรู้ว่าตัวเองดันไม่ค่อยอยู่ก็ตามในยามที่เพื่อนสาวคนนี้โมโหขั้นสุด "พอเสียวที่ เพื่อนฉันจะทำงาน หยุคก่อนจนได้แล้ว ไม่อย่างนั้นฉันจะรายงานเข้าไปในสาขานาย"

สพลหัวเราะหึในลำคอ สาวเท้าเข้ามาใกล้นลินีที่กางแขนปกป้องทายดาเต็มที่ ก่อนจะโน้มตัวเข้าหาทายดาแล้วกระซิบเบาๆ ข้างใบหู

"หยิ่งๆ แบบนี้ชอบจัง"

พูดจบก็เดินผิวปากออกไป ทิ้งให้นลินีต้องปรามทายดายกใหญ่ มือบางกำหมัดแน่นพร้อมปะทะตลอดเวลา ดีที่ได้นลินีกอดพลาถลูบหลังให้เธอปรับอารมณ์ลงเร็ว "หายใจเข้า นับหนึ่งถึงสิบ มันมาวันนี้นั้นเดี๋ยวก็น่าจะไปแล้ว"

ทายดาหายใจเข้าลึกๆ นับหนึ่งถึงสิบครบตามที่ นลินีบอกแล้วค่อยๆ ผ่อนลมหายใจอย่างเชื่องช้า มือที่กำแน่นคลายตัว แล้วค่อยหยิบแก้วกาแฟขึ้นมาชงจัดชุดพร้อมของว่างอย่างตั้งใจที่สุด

"ฉันอยากจะตามไปฆ่ามันจริงๆ" ทายดาพูดตลอดไรรพด้วยความไม่พอใจที่ยังค้างคั่งอยู่

"เข้าใจ แต่ตอนนี้ต้องช่วยกันเอาของว่างไปเสิร์ฟก่อน คิดถึงงานเอาไว้เพื่อน" นลินีพูดไปช่วยจัดไป "ฉันล่ะอยากจะพาแกหนีไปให้ไกลๆ มัน

จิงเลยเขี้ยว ไอ้สพลนี่มันโรครจิตหรือไงนะ ชอบไปใครก็จะเอาให้ได้"

ทยาตาชะงักมือหลังจากนลินีพูดทันที ครั้งแรกที่เจอกันสพลเข้ามาประกาศต่อหน้าทุกคนหลังเลิกงานว่าจะตามจีบเธอ ครั้งที่สองหลังจากเธอรู้พฤติกรรมแยๆ ก็ยังจะมาตามตื้อ จนครั้งที่สามที่เป็นเรื่องราวใหญ่โต ลือกันไปสามช่วงถนนนั่น

แววตาของหญิงสาวแข็งกร้าวขึ้นอีกครั้ง เธอจะไม่ยอมให้มีครั้งที่สี่ และจะไม่หนีอีกต่อไป ในเมื่อเจอคนบ้า เธอก็จะบ้ากว่าให้รู้แล้วรื้อรถกันไปข้าง!

นลินีเดินถือของว่างนำทยาตาเข้าห้องประชุมไปก่อน บัดนี้เหล่ากรรมการระดับสูงยังนั่งประชุมกันอย่างจริงจัง ไม่ได้พักเฉกเช่นพนักงานอย่างพวกเธอ หญิงสาวเคยคิดอยากมีบริษัทเป็นของตัวเอง แต่พอมานั่งคิดแล้วว่าจะต้องมาดูแลบริหารคนเป็นร้อยเป็นพันก็คงปวดหัวไม่น้อย แค่บริหารเวลาตัวเองในแต่ละวันยังวุ่นวายเอาเรื่อง

มือบางวางจานขนมและกาแฟไล่เรียงไปที่ละคน จนกระทั่งมาถึงกวิณ เธอสบตาเขาเล็กน้อยแล้ววางจานขนมไว้ข้างๆ หลังจากที่เห็นชายหนุ่มหน้านี้ว้าวใจขมวด วุ่นวายกับเอกสารการบันทึกจากเลขชาย ส่วนตัวของคุณกมลภพ

เขาเอ่ยขอบคุณสั้นๆ ก่อนจะหยิบแก้วกาแฟโดยไม่ได้มองว่ามันไม่ถึง จนเธอต้องเลื่อนแก้วกาแฟให้

มือหนาแตะเข้าที่มือเธอพอดีจนตัวเขาเองชะงักและหยุดนิ่งไป ส่งผลให้ปากกาในมือร่วงผล็อย เขานั่งนิ่งเงิบ สีหน้าที่กลับมาเป็นปกติเมื่อครู่แปรเปลี่ยนเป็นครุ่นคิดจนตัวเข้ขมวดเข้าหากันอีกครั้งอย่างรวดเร็วจนเธอสงสัย

"คุณ" เธอกระตุกมือเบาๆ แต่กวิณยังนิ่ง

"ปล่อยมือได้แล้ว คนอื่นเขามอง" ททยาตาเอ่ยเสียงเบาให้ได้ยินกัน

สองคน แต่สีหน้ากวิณยังเคร่งเครียดราวกับไม่ได้ยินเสียงรอบข้างใดๆ หรือไม่ได้สนใจจะฟังเธอเลย

หญิงสาวมองอาการของเขาด้วยความประหลาดใจ ปกติที่เขาแก๊งทำเป็นจับมือ พูดแค่นิดหน่อยก็ปล่อย และยังต่อหน้าผู้บริหารหลายคนแล้ว เธอไม่คิดว่ากวิณจะแค่ต้องการหยอกเอนเล่นๆ เป็นแน่

"สผลทำอะไรคุณ" กวิณเอ่ยหลังจากที่ปล่อยมือ

ทยาตาตาลุกวาวทันทีที่เขาถามด้วยอารมณ์ใจ "คุณพูดอะไร"

ทยาตาทำเฉย รีบเดินออกห่างเขาไปนั่งประจำที่ของตัวเองให้เป็นปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่ภายในใจเต้นโครมครามจนมือเย็นเฉียบไปหมด

กวิณมองตามเธอไม่คลาดสายตา และสักพักก็ส่องมองไปทางอื่น แต่สีหน้าเคร่งเครียดยังคงฉายชัดบนใบหน้าคมคายนั้น เธอสังเกตเห็นว่าหลังจากสผลเข้ามาในห้องประชุมแล้วกวิณยิ่งคิ้วขมวดมากกว่าเดิม และคอยจับตามองสผลอยู่ตลอดแทนที่จะมองแต่เธอเหมือนก่อนหน้า

และถ้าไม่ได้คิดไปเอง กวิณคอยซักถามสผลอย่างเอาเป็นเอาตายตลอดการประชุมจนสผลไปแทบไม่รอดในหลายๆ ที่ แต่สผลก็คือสผลเอาตัวรอดเป็นเลิศ ไหลเก่งยิ่งกว่าปลาไหล จนเธอต้องยอมแพ้ในความปลิ้นปล้อนนั้น

"ก่อนจบการประชุมในวันนี้ผมอยากจะแจ้งการปรับเปลี่ยนการทำงานของพนักงานบางท่านเพื่อรองรับการทำงานในการเข้ารับตำแหน่งของผม" กวิณกล่าว ทำให้ทุกคนต่างหันมองสบตากันด้วยความสงสัยใคร่รู้

"แก้ว่าปรับขึ้นหรือปรับลงวะทอย" นลินีเอนตัวมากระซิบกระซาบข้างๆ ซึ่งเธอก็ทำได้แค่ส่ายหน้าเป็นคำตอบ

"จากการแสดงศักยภาพของพนักงานทุกท่านในวันนี้ ทุกคนต่างมีความสามารถ และตำแหน่งที่ขาดในวันนี้ก็ต้องใช้ความสามารถในระดับหนึ่ง

ซึ่งเป็นกรยากหากจะรับบุคลากรเข้ามาใหม่เพื่อดำเนินงานในตำแหน่งนี้ ในฐานะที่ตำแหน่งเลขานุการกรมการต้องการบุคลากรที่เหมาะสม จึงได้ลงความเห็นว่..."

ชายหนุ่มเงิบไปอืดใจ ทำเอาแต่ละคนลั้นตาม ยิ่งได้ยินคำว่าตำแหน่งเลขานุการที่หมายความว่าขึ้นเงินเดือนต้องถูกปรับขึ้นอย่างแน่นอนทำให้หลายคนต่างตาลุกวาว จากตอนแรกที่ยังหวั่นใจกลัวจะเป็นข่าวร้ายกันเสียยกใหญ่

"ขอแต่งตั้งคุณทยาตา พิธีบริรักษ์ขึ้นมาทำงานในตำแหน่งเลขานุการ เพื่อช่วยเหลือในการทำงานของผม"

"ฮะ!"

หุฟาด หุฟาดแน่นๆ

หญิงสาวมองไปรอบตัว เห็นทุกคนต่างปรบมือแสดงความยินดีให้สมองของเธอก็พลันประมวผลอย่างหนักหน่วงขึ้นมาทันที เธอเป็นพนักงานขาย ไม่เคยทำงานเลขานุการ มีอิสระในการทำงานมาตลอด จู่ๆก็โดนแต่งตั้งขึ้นมาทำงานนี้

เขาเล่นตลกอะไรอีกแล้ว

หญิงสาวหุบปากฉบับหลังผลออกุทานเสียงดัง ค่อยๆ ลุกขึ้นยืนรับตำแหน่งด้วยความงุนงง ดวงตาเรียวเล็กมองไปยังกวินที่ตอนนี้เขากลับปรบมือตักเกินหน้าเกินตากว่าใครในห้องนี้ด้วยความคาดโทษ แต่ก็ต้องอ่อนลงเพราะเขามีศักดิ์เป็นถึงเจ้านายคนใหม่ ไม่ใช่ไอ้โรคจิตคนเดิม

"คือดิฉันไม่เคยทำงานด้านนี้ เกรงว่..." หญิงสาวพุดถ่อมตัวด้วยความไม่อยากทำงานในตำแหน่งนี้

"คุณมีศักยภาพที่สุดเท่าที่ลงมตักกันแล้วครับคุณทยาตา"

ยังพุดไม่จบเลยว๊วย ททยาตาหน้าเจื่อน ทั้งที่เธอกำลังจะปฏิเสธอย่างนุ่มนวลที่สุด แต่เขากลับพุดตักคอขึ้นมาเสียอย่างนั้น มีบางอยากจะ

ทั้งผมตัวเองให้รู้แล้วรู้รอดกลางห้องประชุม

อิสระหลังพบลูกค้า เวลาแหว่งหลังเลิกงานเร็ว ทำไมต้องมาจบลงแบบนี้ด้วยลูกเอ๊ย

"ฉันไม่มีทักษะทางด้านการเป็นเลขานุการจริงๆ นะคะ ฝากช่วยพิจารณาใหม่เถอะค่ะ" เธอแทบจะยกมือไหว้กราบกรานอ้อนวอนให้เขาเปลี่ยนใจ *ขออิสระคืนให้อิฉันเถิดค่ะ ได้โปรด*

"มีปัญหาเรื่องไหนนอกเหนือจากการไม่มีทักษะด้านนี้อีกไหมครับ" กวินถาม แล้วก็ถามอะไรให้เธอตอบไม่ได้เสียด้วย

ใครมันจะไปบอกละว่าอยากทำตำแหน่งเดิมเพราะพบลูกค้าเสร็จก็แวกกลับบ้านได้ โอกาสแบบนี้สหายจะตาย

"มะ...ไม่มีค่ะ" เธอตอบอีกอ้อ

นั่นแหละทั้งสี่ข้างเธอ ยกมือเชียร์ให้ตกลง ทำทางอยากได้รับตำแหน่งนี้มากเสียจนเธออยากยกตำแหน่งให้เพื่อนสาวทำแทนไปเลย

"ถ้าจะบอกว่าไม่มีทักษะ ผมคิดว่าศักยภาพของคุณทำได้มากกว่าการเป็นเลขานุการด้วยซ้ำ นอกเสียจากว่ามีเหตุผลอื่น" กรรมการหนุ่มไฟแรงอย่างกวินเลิกคิ้วขึ้น ส่งสายตาเหมือนคนรู้ทันจนทยาจารย์อึ้งๆ หนาวๆ

"ในเรื่องของฐานเงินเดือน ปรับขึ้นตามตำแหน่งที่ได้รับแน่นอน ดังนั้นไม่ต้องกังวลนะครับ บริษัทเราประเมินฐานเงินเดือนตามความสามารถของพนักงานอย่างเป็นธรรมที่สุดแล้ว" กวินยิ้มกว้าง เชิญเธอนั่งลงแบบไม่ขอความเห็นใดๆ อีก

"ผมขอปิดการประชุมในวันนี้เลยแล้วกัน ขอขอบคุณและยินดีที่ได้ร่วมงานกับทุกคน ขอให้มีความสุขกับการทำงานร่วมกันนะครับ" เขาเอ่ยขอบคุณก่อนที่พนักงานหลายๆ คนจะเริ่มโค้งให้และทยอยลุกออกไปทำธุระของตนเองต่อ

ทยาตายังคงนั่งอยู่กับที่ มือที่จรดปากกาเขียนบันทึกยังคงคาเอาไว้ด้วย

ความคิดที่หนักอึ้ง ทำให้ไม่สามารถเขียนอะไรต่อได้ จนกระทั่งนลินีเขย่าว่างให้เธอรู้สึกตัวถึงได้เริ่มเก็บข้าวของออกไปบ้าง

"แกไปก่อนเลยหนึ่ง ฉันว่าฉันมีบางอย่างต้องเคลียร์" หญิงสาวพูดแต่สายตาดูกลับจับจ้องไปในทางที่กรรมการบริษัทคนใหม่เดินออกไปสลับกับมองมือตัวเองเป็นระยะ นลินีได้แต่ตบเบาเพื่อนอย่างเห็นใจและเข้าใจ ปล่อยให้เพื่อนสาวได้ 'เคลียร์' อย่างที่ตั้งใจไว้

กวินเข้ามาเก็บของในห้องทำงานของตัวเอง เตรียมตัวกลับตามบิดาที่ล่องหนออกไปได้สักพักแล้ว แต่ระหว่างเก็บของเขากลับนึกแต่ภาพที่ผุดขึ้นมาหลังจากแตะมือของทยาดาเมื่อช่วงบ่าย แขนของสพลกอดรัดหญิงสาวเอาไว้แน่นจนตื่นไปไหนแทบไม่ได้ และตัวทยาดาเองก็ไม่สามารถขยับขึ้นอะไรได้มากกว่าการตื่นไปตื่นมาบนटकของสพล

นั่นทำให้เขารู้สึกไม่พอใจเอามากๆ แบบไม่มีเหตุผล ดูก็รู้ว่าทยาดาพยายามขยับขึ้นแค่ไหน แต่ร่างแบบบางเพริยวลมแบบนั้นหรือจะสู้สพลได้ ทว่าถ้ามองให้ทยาดาเย็นได้ถนัด คงใช้ขยาวยๆ ฟาดก้านคอนายคนนั้นด้วยสันสูง นั่นเป็นสิ่งที่เขาคิดว่าเธอน่าจะถนัดกว่าด้วยรูปร่างราวนางแบบนั้น

และสักพักภาพก็ดันเปลี่ยนเป็นสพลกอดรัดทยาดาจากด้านหลังราวกับว่าเธอไร้สติในการประคองตัวเองอยู่ในดงพุ่มไม้ที่โหนสักแห่งในเวลากลางคืน เขาแทบจะหลุดสบตอกออกมาด้วยถ้อยคำหยาบคายต่อหน้าที่ประชุมไปแล้วด้วยซ้ำถ้าไม่ได้ยินเสียงของทยาดาเรียกสติเอาไว้เสียก่อน มือหนาเปลือยบนแก้มอย่างไม่ตั้งใจเมื่อนึกถึงอาการตื่นอย่างเอาเป็นเอาตายและอาการนั่งราวคนไร้ความรู้สึกของทยาดา เพียงแค่นั้นก็น่าจะบ่งบอกได้แล้วว่าหญิงสาวรู้สึกอย่างไรกับนายสพลคนนั้น นั่นยิ่งทำให้เขาสงสัยมากขึ้นไปอีกว่าทั้งสองมีเรื่องเกี่ยวข้องหรือบาดหมางอะไรกัน

เสียงเคาะประตูหน้าห้องดังขึ้น เขาจึงเอื้อมไปกดกริ่งให้ไฟแสดง

ที่หน้าห้องว่าเข้าพบได้ เพียงเท่านั้นประตูก็ถูกเปิดด้วยความแรงในระดับที่น่าจะหลุดติดมือออกมา พร้อมกับร่างของทยาดาที่ก้าวเข้ามาด้วยสีหน้ามึนตึ๊ง

"ขอโทษนะคะที่เสียมารยาท" ร่างเพรียวพ่นลมหายใจหอบเหนื่อย ก่อนจะเอ่ยขึ้นมาเสียงเข้ม

ชายหนุ่มที่กำลังเก็บของอยู่ตรงวางทุกอย่างในมือแล้วหันมาหาผู้มาเยือนด้วยความยินดี แต่พอเห็นแวตาดุและใบหน้าเนียนใสขึ้นสีแดงเรื่อแล้วก็ต้องหุบยิ้มลงเพราะรับรู้ถึงแรงอาฆาตเล็กๆ ที่ฉายชัดออกมา

"คุณแต่งตั้งฉันมาเป็นเลขาฯ ไม่ได้นะคุณกวิน" ทยาดาเปิดเรื่องก็เห็นว่าอะไร เขาหัวเราะในลำคอเล็กน้อยก่อนจะยิ้มให้

"ทำไมถึงไม่ได้ล่ะ ผู้บริหารทุกคนลงมติว่าคุณเป็นคนที่มีความสามารถที่สุดนะ"

"แต่ก็ควรจะถามความสมัครใจไม่ใช่การบังคับกัน ทำไมคุณชอบบังคับนู่นนี่นัก บังคับให้ฉันเชื่อคุณ บังคับให้ฉันทำงานกับคุณ ต่อไปจะมีอะไรอีกล่ะ" หญิงสาวบนแทบลีมหายใจด้วยความเซิดรันทันนั้นทำให้ในสายตาของกวินตอนนี้ทยาดาเป็นแค่เด็กกอแงยามไม่ได้ตั้งใจคนหนึ่ง

"ผมเห็นว่าคุณเจอแต่เรื่องไม่ดีเลยเลื่อนตำแหน่งมาเป็นเลขาฯ ถ้าคุณไม่อยู่ใกล้ผม ผมจะรู้ได้ไงว่าผีที่ตามคุณอยู่ต้องการอะไร" ชายหนุ่มเดินกลับไปยังเก้าอี้ด้วยความสบายใจ ปล่อยให้ทยาดายืนหงุดหงิดหน้าบอญญไม่รับอยู่กับที่

"แต่ฉันไม่เคยทำงานเลขาฯ และที่เจอเรื่องไม่ดีนั้นก็เพราะคุณพูดขึ้นมาเองทั้งนั้น ชีวิตปกติฉันดีอยู่แล้ว ไม่เห็นจะมีอะไรแปลกไปเลยสักนิด"

"ไม่เคยก็ลองสิ เพราะผมก็ไม่เคยจ้างเซลส์ให้มาเป็นเลขาฯ เหมือนกัน ก็ปกติดีนี่นา ชีวิตคุณจะได้มีสีสัน ทำงานในตำแหน่งเต็มๆ ไม่เบื่อบ้างเหรอ"

กวินพูดตามความจริง แต่ดูท่าทยาตาจะหัวเสียไม่ใช่หน่อย เพราะเจ้าหล่อนก้าวฉับๆ เข้ามาตรงหน้าโต๊ะทำงานแล้วยื่นคำขาดกับเขา "ฉันไม่รับตำแหน่งเลขานุการ"

"ผมให้เงินเดือนได้เท่าที่คุณจะขอ" กวินเสนอ ทว่าหญิงสาวกลับแค้นหัวเราะออกมาแทน

"ถ้าฉันขอเงินเดือนสิบล้านคุณจะให้หรือเปล่าล่ะ"

กวินนิ่งอึ้งไปกับจำนวนเงิน แม้จะรู้ว่าทยาตาพูดไปเพราะความอยากเอาชนะ แต่เขาก็ตกลง "ได้! ไม่มีปัญหาอะไรสำหรับผม"

กวินตอบรับข้อเสนอยิ่งทำให้ทยาตาหัวเสียหนักขึ้นไปอีก

"แต่เป็นคำสัญญาตลอดแล้วกันนะถ้าจะขอขนาดนั้น"

เขาตอบยืงยวน ยิ่งเห็นอาการหงุดหงิดงุ่นง่านของทยาตาแล้วยิ่งทำให้รู้สึกอยากปั่นหัวสาวเพอร์เฟ็กต์ตัวแม่ประจำบริษัทคนนี้ให้มากขึ้นไปอีก

"ไม่ต้องกังวลไป ผมไม่ใช่เจ้านายเง๋า ไม่ใช่ช่างานหนักหรอก" กวินหยอก "ประเด็นมันไม่ได้ยุ่งตรงนั้นค่ะ" ทยาตาค้าน

กรรมการบริษัทคนใหม่วางมือหนาเท้าโต๊ะ ประสีหน้าให้เครื่องขริ่มอีกนิดหนึ่ง ก่อนจะโน้มตัวมาจ้องหญิงสาวให้ถนัดขึ้นพลางเอ่ยอย่างจับผิด "คุณกลัวผม?"

"ถ้าคุณไม่ใช่เจ้านาย ฉันอยากจะบอกว่าคุณมันกวนประสาท" ทยาตาว่า ในขณะที่เขาผล่อทำปากคว่ำตาโตใส่ราวประหลาดใจ *ประหลาดที่คนตรงหน้าเพิ่งรู้ว่าเขากวนประสาทนี่แหละ*

"ก็เหมือนพูดมาแล้วละนะ" ชายหนุ่มมอมยิ้ม "รับเถอะ อยากรับแต่ไม่รับก็ไม่มีอะไร ฝ่ายบุคคลดำเนินการไปแล้วละมั้งตอนนี้"

คำตอบของเขาทำให้ทยาตาได้แต่ถอนหายใจ

"ฉันไม่สะดวกที่จะติดสอยห้อยตามคุณไปทุกที่ เพราะฉะนั้นฉัน

ขาดคุณสมบัติของการเป็นเลขาฯ แล้วละหนึ่ง" เธอขู่นี้ขึ้นมาเพื่อร้ายความไม่ตรงคุณสมบัติของตนเองกับตำแหน่ง

"สอง ฉันเสียมารยาทกับคุณ คุณคงไม่อยากทำงานร่วมกันแน่ๆ และสาม ถ้าฉันเป็นเลขาฯ ให้คุณ แล้วใครจะมาทำงานแทนฉัน การเป็นหัวหน้าทีมขายมันไม่่ง่ายที่จะจับใครมาเป็นก็ได้ นะคะคุณกวิน"

หญิงสาวลงน้ำหนักให้กับการเรียกชื่อของเขาด้วยความขุ่นเคือง ทყาดาหาข้ออ้างมาปฏิเสธให้มากที่สุดเท่าที่เธอนึกได้ ซึ่งทั้งหมดมันก็ไม่ได้อยู่เหนือความคาดหมายของเขาแต่อย่างใด

"เป็นเซลส์อิสระกว่าเป็นเลขาฯ ไซ้ใหม่ละ"

เขาพูดเสียตรงจุด เล่นเอาทყาดานิ่งอึ้งไปชั่วขณะ ดวงตาดูตัน โดบเฉียวมีร่องรอยสีนระริกอยู่ภายใน ยิ่งทำให้เขายิ้มกว้างขึ้นกว่าเดิม *ชั่วว้อ* อาการออกขนาดนี้

"คะ" ทყาดายอมรับเสียงอ่อนลง รวมไปถึงท่าทางซึ่งซังกึลดลงไปด้วย

"ผมก็ไม่เคยมีเลขาฯ กับเขาหรอกนะ แต่เท่าที่รู้ ผมไม่เคยใช้งานใครหนักหรือทำตัวเป็นภาระเพราะมีคนคอยรับใช้ คุณไม่ต้องห่วงแล้วเตรียมปรับตัวกับตำแหน่งงานใหม่เถอะ เพราะนั่นไม่ใช่แค่คุณที่ต้องปรับตัว ผมเองก็ต้องปรับเช่นกัน"

กวินพูดอย่างเป็นทางการ ที่พูดไปก็เรื่องจริงทั้งหมด คนเคยทำงานเป็นเจ้าของร้านอาหารในต่างประเทศลู่ๆ จะให้มาเป็นผู้บริหารบริษัทที่สายงานไม่ได้ใกล้เคียงในสิ่งที่เคยทำสักนิด เขาก็แปลกที่แปลกทางเช่นกัน

"ทุกคนที่ลงมติให้คุณขึ้นมาทำตำแหน่งนี้ต่างไว้ใจในความสามารถของคุณ"

ชายหนุ่มลงท้ายไว้เช่นนั้นพลางหนีบกระเป๋าเอกสารเดินเลียงทางที่เธอยืนเพื่อไปเก็บของต่อ ให้ทყาดาไปคิดต่อเอาเองว่าควรทำอะไรรเป็นลำดับถัดไป แต่ที่แน่ๆ ต่อจากนี้เธอจะหนีเขาไม่ได้อีกต่อไป อย่างน้อย

ก็จนกว่าเขาจะล่วงรู้ว่าเธอกำลังมีปัญหาอะไรเกิดขึ้น และถ้าเขาไขปัญหาให้ได้ เวลานั้นเธออยากหนีเขาไปไหนก็ได้ตามแต่ใจเธอเลือกเลย

บทที่ 5

หวั่นไหวโดยหน้าที่

หลังจากหยาตาเดินคอตักออกไปเขาเองก็รีบตามไปด้วย แต่เหมือนสาวเจ้าจะรีบมากเสียจนเขาไม่เห็นแม้แต่แผ่นหลังของเธอ เพียงแค่คลาดกันไม่กี่นาทีก็กลับเหมือนหยาตาหายตัวได้

กวินกดลิฟต์ลงไปยังชั้นลานจอดรถ เห็นเงาตะคุ่มยืนหันรีหันขวางอยู่ใกล้ทางออก และด้วยสัญชาตญาณอยากรู้อยากเห็นเขาเลยลองเดินเข้าไปหาที่หลบมุมใกล้ๆ เพื่อต้องการรู้ว่ามิอะไรเกิดขึ้น และพอยิ่งเข้าไปใกล้เขาเองก็ยิ่งแน่ใจว่าเงาตะคุ่มนั้นคือสพลอย่างแน่นอน

ภาพที่สพลฉุดหยาตาให้ล้มลงมาทับสุดชั้นมาจนคิ้วเข้มขมวดเข้าหากันอัตโนมัติ พร้อมกับเท้าที่ก้าวเข้าไปจนประชิดตัวสพลอย่างไม่อาจควบคุม

"ยังไม่กลับหรือรับคุณสพล" กวินส่งเสียงเข้มให้ได้ยิน แม้น้ำเสียงเขาจะเป็นปกติแต่ก็น่าเกรงขามอยู่ในตัว ส่งผลให้สพลที่ไม่ทันระวังตัวสะดุ้งเล็กน้อยก่อนจะหันกลับมายกมือสวัสดีด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

"อ้อ! กำลังจะกลับครับ" ปากบอกจะกลับ แต่สพลก็ยังหันซ้ายหันขวาเหมือนกำลังชะเง้อหาใครอยู่

"รอใครอยู่หรือเปล่าครับ" กวินลองถามแบบคนเสียมารยาทหลังจาก

สังเกตท่าทางของคนตรงหน้าได้สั๊กพัก แต่ภาพที่เห็นตรงหน้าคือสพลหน้า
ถอดสี ยิ้มระรื่นเมื่อสั๊กครู่เปลี่ยนเป็นถอนหายใจพลางเอ่ยด้วยน้ำเสียงสลด

"รอแฟนนะครับ ทะเลาะกันนิดหน่อย นี่ส่งสัยคงหนีกลับบ้านไปแล้ว"

กวินคือกระตุกทันทีที่ได้ยินคำว่าแฟนจากปากสพล "เป็นพนักงาน
ในบริษัทเหมือนกันหรือครับ" เขาหยิ่งเชิง แต่สพลดันพยักหน้ารับโดยดี

"หน้าตาเป็นยังไงบ้างครับ เพื่อผมเดินสวน" กวินแก้งถามอย่าง
คนมีน้ำใจ

สพลเปลี่ยนสีหน้าอีกครั้งเป็นยิ้มกว้าง ก่อนจะอธิบายรายละเอียดของ
คนที่กำลังชะเง้อหา "ก็ไม่ใช่ใครหรอกครับ คนที่คุณแต่งตั้งเป็นเลขานุการ
คนใหม่นั้นแหละครับ ทายดา"

มือหนากำแน่นจนเห็นเส้นเลือดปูดโปน ใบหน้าภูมิโง่ที่กล้าพูดสมอ้าง
ออกมาของสพลทำให้กวินอยากจะตะบันหน้าคนตรงหน้าสักที เขาเห็น
ทายดาตื่นหนีด้วยอาการรังเกียจเสียเต็มประดาขนาดนั้น แต่สพลกลับไมเม
หน้าตายได้อย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาว

"อย่างนี้เเอง คบกันมานานแล้วหรือครับ" กวินพยายามปรับเสียง
ให้เป็นธรรมชาติที่สุดพลางพยักหน้าในเชิงรับรู้

"สั๊กพักครับ แต่ก็ทะเลาะกันเรื่อยๆ พ่อแ่งแม่แ่งอนไปตามประสา"
สพลว่าไปเรื่อย "ยิ่งคุณแต่งตั้งทอยเป็นเลขขา ด้วยอย่างนี้แล้ว ผมคงต้อง
รีบ้อ เตียวไม่มีเวลาให้กันจนเขาไปมี 'คนอื่น' ละแยะเลย"

สพลหัวเราะเก้อเขินเหมือนคนมีความรักจริงๆ จนกวินชักเอะใจ...
หรือว่าสพลจะพูดถูก สองคนอาจจะคบกันอยู่จริงดังว่า และที่เขาเห็นมา
มันก็แค่การทะเลาะเล็กน้อยเป็นธรรมดาของคนคบกันทั่วไป ชายหนุ่ม
เกิดอาการลั้งเล ยกมือยื่นไปหาสพล โดยที่สพลเองทำหน้าที่งุนงงแต่ก็ยอม
จับมือเขากลับ

"ขอให้เป็นไปด้วยดีนะครับ ผมเองก็ต้องชื่นชมคุณที่ทำงานดีไม่แพ้

ทยาดาทาเหมือนกัน" กวินแกล้งพูดยกยอ ซึ่งสพลก็น้อมศีรษะรับคำชมของเขา

แต่ระหว่างนั้นกวินกลับนั่งไปหลังพุดจบ ใช้สมาธิทั้งหมดเพ่งไปยังภาพที่ผุดขึ้นมาอีกครั้งหลังจากได้จับมือสพล ภาพที่เห็นคือทยาดาทากำลังยืนโง่งนงนอยู่ข้างโต๊ะอาหารที่เขาเห็นว่ามิชวดแอลกอฮอล์วางเรียงอยู่บนลิบชวด มีนลินีที่คอยประคอง จนกระทั่งหญิงสาวขอปลีกตัวเดินออกนอกพื้นที่ทานข้าวไปยังริมหาด

มือบางบัตปายตันไม่อย่างสะเปะสะปะเพื่อยึดเอาไว้ไม่ให้ตัวเองเซล้มลงไป สักพักก็เป็นสพลที่เข้ามาโอบหลังและลูบไล้อย่างแผ่วเบาคล้ายต้องการให้หญิงสาวบรรเทาอาการที่เป็นอยู่ แต่สักพักก็เปลี่ยนเป็นโอบกอด ในขณะที่ทยาดาทรงตัวไม่อยู่

เปลือกตาของเธอกะพริบอ่อนลงจนแทบจะปิด สพลเลยพยายามที่จะอุ้มร่างเพียวขึ้น แต่หญิงสาวก็ขัดขึ้นเอาไว้ไม่ให้ถูกอุ้มจนตัวเองทรุดลงกับพื้นทรายหยาบนั้น ทยาดาบัตปายไปบนทรายเหมือนคนไร้สติโดยมีสพลที่พยายามจะอุ้มอีกครั้ง แต่ดีที่นลินีกับใครอีกคนวิ่งมาขัดจังหวะและยื่นน้ำเปล่าให้ทยาดาทืมไปอีกใหญ่ ส่วนสพลจำต้องละมือจากร่างทยาดาทาและเดินหนีไปอีกทางหลังจากที่มีสองคนผู้มาใหม่ประคองทยาดาทาขึ้นมาได้แล้ว

อาจจะไปหาใครมาช่วยหรือเปล่าวะ

กวินที่เห็นภาพนิมิตนั้นเริ่มสับสน เขาปล่อยมือลูกน้องหนุ่มออกก่อนจะเดินตรงไปขึ้นรถของตัวเองทันทีด้วยความคิดที่หนักอึ้ง

"ถามไปเลยดีไหมวะ จะได้เลิกคาใจสักที" ชายหนุ่มเพิ่มพ้ำกับตัวเอง

แต่ในท้ายที่สุดกวินก็ตัดสินใจขับรถกลับ ทว่าก็ต้องหยุดรถกะทันหันที่หน้าตึกเมื่อเห็นวิญญูณโปร่งแสงเลือนรางยืนอยู่ข้างศาลพระภูมิใหญ่ประจำตึกในสภาพใบหน้าขึ้นอืดเต็มที!

หญิงสาวกลับบ้านมาด้วยความเปลี่ยว เธอเกลียดการประชุมทั้งวัน แบบนี้ซะมด แม้จะแค่นั่งจดบันทึก ฟังคนอื่นพูด นำเสนองานตัวเอง แต่นั่นก็ดูตลกงานชีวิตเธอไปมากพอดู ผิดกับการออกไปขายของ พุดไม่ก็คำ ตีลไม่ก็น้ำที่ ปิดการขาย แล้วก็จบ แยกย้าย ง่ายกว่าเป็นไหนๆ

เธอเก็บเอกสารต่างๆ ที่รวบรวมมาจากฐานข้อมูลลูกค้ากลับมาเรียงลำดับ ความสำคัญของแต่ละงานเพื่อที่จะมอบหมายให้คนที่อาจจะต้องมาเป็น หัวหน้าทีมใหม่ต่อจากเธอเอาไปไว้ใช้ กวินให้เวลาเธอหนึ่งเดือนในการ จัดการเตรียมย้ายตำแหน่งใหม่ ส่งต่องานและเรียนรู้การทำงานในฐานะ เลขานุการให้เรียบร้อยสมกับเงินเดือนที่เรียกไป ชนิดที่ว่าถ้าเรียกจนตั้งตัวได้ เธอคงทำไปแล้ว

ไหนๆ ค่าคอมมิชชั่นก็จะได้ ค่าล่วงเวลา ค่าน้ำมันรถก็คงเบิก ไม่ได้ไปอีกต่อไป เธอต้องเรียกให้คุ้ม ในเมื่อเขาอยากบอกว่าเธอมีศักยภาพ ดีนัก แต่ในใจก็แอบหวังว่าถ้าเขาอกไม่สู้ค่าตัว เธอจะถูกเจตหัวหรือเปล่า แต่ก็คงไม่หรอก อย่างน้อยแค่น่าจะโดนเจตหัวกลับไปทำงานตำแหน่งเดิม แค่นั้นเอง เขาคงไม่ใจไม่ใส่ระกำไล่ออกเพราะเรื่องนี้

ทยาดาดาเดินขับผมออกจากห้องน้ำมาเจอสองแมวสาวคลอเคลียอยู่ ปลายเท้าแล้วก็อดไม่ได้ต้องลงไปเล่นด้วย ก่อนจะตรงไปนั่งหน้าคอมพิวเตอร์ เปิดไล่หาข้อมูลการทำงานเป็นเลขานุการเตรียมตัวเอาไว้ ซึ่งเธอก็ดันไม่มี พรรคพวกเป็นเลขานุการมาก่อนเสียด้วย เลยไม่รู้จะถามใครนอกจากถาม พี่กุเกิล

มือบางพิมพ์ข้อมูลลงไป ผลการค้นหาแสดงขึ้นอย่างรวดเร็วและ จำนวนมากจนตาลายไปหมด มือบางขยับกรอบแว่นให้เข้าที่ก่อนจะคลิก เข้าไปในเว็บที่น่าจะได้ข้อมูลตรงสายมากที่สุด

ทยาดาดานั่งอ่านจนมันไปหมดกับข้อมูลตรงหน้า... ข้อแรก เลขานุการ จะต้องเป็นผู้บันทึกข้อมูลต่างๆ ตามที่ได้รับมอบหมายจากผู้ว่าจ้าง ข้อสอง

เลขานุการจะต้องเป็นผู้จัดการตารางงานของผู้ว่าจ้างให้อยู่ภายในกำหนดเวลา และไม่ทับซ้อนกัน ข้อสาม เลขานุการเปรียบเสมือนผู้ช่วยส่วนตัวที่คอยบริหารเวลาและจัดการกับปัญหาในเรื่องต่างๆ ที่ได้รับมอบหมาย

และข้อสี่ เลขานุการกับเจ้านายมักได้กัน...

"หืม? ใครเขียนบทความนี้วะ" ทายดาถอดแว่นออกมาเพ่งมองข้อที่สี่ดีๆ ก่อนจะเลื่อนขึ้นไปอ่านชื่อเว็บและหัวข้อที่เธอคลิกเข้ามา

'เว็สดังรูม ได้แฟนเพราะเป็นเลขานุการ ให้เขา'

หญิงสาวกดปิดหน้าเว็บไซต์มือเป็นระวิงด้วยอาการตกใจ

"เว็บมีตั้งเยอะตั้งแยะไม่อ่าน มาอ่านอะไรวะเนี่ย" ทายดาถอนหายใจ

มือบางทาบหน้าอกแล้วก็ประหลาดใจที่ความรู้สึกข้างในเต้นระริวราวกับเพิ่งวิ่งสี่คูณร้อยมาหมาดๆ เธอค่อยๆ ภูมือเข้าหากันเพื่อเพิ่มความอุ่นจากที่เย็นเฉียบมาได้สักพักหลังจากที่เห็นหัวข้อเว็บไซต์ จนตอนนี้จังหวะหัวใจยังเต้นรัวไม่หยุดเมื่อนึกถึงประโยคสุดท้ายที่อ่าน หญิงสาวสะบัดศีรษะอย่างแรงไล่ความคิดฟุ้งซ่านออกไป หวังจะให้ข้อที่สี่หลุดออกจากหัวเสียที

แต่ร้ายที่แล้วที่ออกไปเขาก็ได้กันนะ

เธอตีมือตัวเองที่เผลอคิด ก่อนจะปิดการค้นหายังหมดลงไปนอนกลิ้งบนเตียงกับแมวทั้งสองแทน กวินเป็นคนหล่อก็จริง แต่เธอต้องห้ามหลงใหลหรือหวั่นไหวไปกับคนเพี้ยนนั้นเด็ดขาด คิดแต่เรื่องงานกับเงินเข้าไว้

เธอบัดนิ้วเลื่อนโทรศัพท์เพื่อหาเกมหรือหนังดีๆ ดูสักเรื่องไปเรื่อยเปื่อยใช้เวลาว่างด้วยการทำเรื่องไร้สาระบ้างแก้เซ็ง ก่อนจะเลือกหาอีบุ๊กนิยายแนะนำมาอ่านแทน และเหมือนระบบค้นหาอัจฉริยะจะแสนฉลาดเกินไปเพราะนำเสนอแต่นิยายที่มีเนื้อเรื่องเป็นเจ้านายกับลูกน้องขึ้นมาไม่หยุดจนทายดาชักหงุดหงิด

"เฮ้ย นิยายเรื่องอื่นๆ ไม่มีหรือไง ทำไมขึ้นแนะนำมาแต่พวกนี้" มือบางปาโทรศัพท์ที่ใส่ผ้าห่ม นอนคว่ำกอดเจ้าแมวแทนที่จะทำอะไรอ่านต่อ กระทั่งเสียงเรียกเข้าจากโทรศัพท์ดังขึ้น หญิงสาวหันไปคว้าโทรศัพท์ขึ้นมาดู เห็นว่าเป็นนิสราโทรมาเธอก็รีบคว้าอีกครั้งเพื่อรับสายหลังจากที่ปาทิ้งไปเมื่อครู่

"ยินดีกับตำแหน่งเลขาย ด้วยจ๊ะแม่คนสวย" ปลายสายทักทายอย่างยินดี แต่ทยาดากลับยื่นร้ายเสียมากกว่าที่ได้ยิน

"ไม่ยินดีเลยสักนิด" เธอตอบ

"เงินเดือนขึ้นเท่าตัวเลยนะ" นิสราว่าเช่นนั้น ทำเอาทยาดาสงสัย เพราะนิสราไม่ได้เข้าประชุม และต่อให้เข้าก็ยังไม่มีใครรู้ว่าเธอได้เงินเดือนเพิ่มเป็นเท่าไ้หรือที่ย้ายมารับตำแหน่งนี้

"รู้ได้ยังไง"

"อ้าว แม่ฉันเคยเป็นเลขาย มาก่อนนะจ๊ะ สมัยนั้นก็เงินเดือนอยู่สมัยนี้แกก็ต้องได้เยอะตามค่าเงินที่เพิ่มขึ้นสิ"

เสมือนฟ้าประทาน ทยาดาแทบจะหมอบกราบนิสราที่โทรมาถูกเวลาที่ที่สุด

"นิดหน่อย ฉันรักแก รู้ใหม่ว่าฉันกำลังหาอยู่เลยว่าเลขานุการเขาทำอะไรกันบ้าง หากจนปวดหัวไปหมดแล้ว คนไม่เคยทำงานด้านนี้อยู่ๆ ก็มาแต่งตั้งเขาเฉย" ทยาดาได้ทีป็นให้เพื่อนสาวฟังราวกับฟ้อง

"มันก็ไม่มีอะไรมากนักนะ ก็สารพัดเป็นนั่นแหละแกล"

แค่ได้ฟังคำตอบของเพื่อนสาวเธอก็แทบจะหงายหลังตั้ง ทำงานรับใช้ทุกสิ่งอย่างนี้แหละที่เธอไม่ชอบที่สุด

"ฉันลาออกทันไหมนะ" เลือดแม่คำเต็มตัวขนาดนี้จะให้ไปทำงานเป็นคนรับใช้สารพัดสิ่ง ถึงจะเจอลูกค้ามาสารพัดรูปแบบก็จริง แต่ไม่เคยต้องมารองรับอารมณ์ใครนานๆ หรือต้องปรนนิบัติพิศวีเคร งานเซลล์

เจอกันไม่กี่นาทีก็แยกย้าย

"ได้ข่าวว่าบอสใจดีแล้วก็หน้าตาดีด้วยนี่ แก่ไม่ต้องเครียดหรือทอย เป็นเซลล์มาเจ็ดปีแล้ว เปลี่ยนงานบ้างก็ทำหายดี ฉันทนเองยังอยากเปลี่ยนเลย ติดที่ว่าไม่เก่งเท่าแก"

ทยาตาเริ่มขังความเก่งของตัวเองขึ้นมาทันที รู้แบบนี้ทำงานเรื่อยเปื่อย เป็นพนักงานธรรมดาน่าจะดีกว่า แต่เงินมันจูงใจนี่นา

"หรือนี่จะเป็นเรื่องราวดีๆ ที่แกอาจจะได้มีโมเมนต์ก๊ากกับใครเขาบ้าง" นิสราแห่ย์ ทำเอาหญิงสาวเบิกตาโพล่งอย่างตกใจ

"หยุดเลยนะ แก่เลิกพูดเรื่องนี้ไปเลย ฉันทนเขาไม่มีวันเป็นแบบนั้นแน่นอน" ทยาตารีบแก้ตัวพลัน

"อะไร! ฉันทนหมายถึงได้ตามเขาไปเจอคนใหญ่คนโตไม่กี่เพื่อนนักธุรกิจของเขา แก่อาจจะเจอใครสักคนที่ใจตรงกันก็ได้ ดีกว่าไปเจอลูกค้าประเดี้ยวประเดี้ยว" นิสราชิงแก้ตัว "คิดไรอะ"

ทยาตาออกอาการเหวอรับประทานที่เผลอร้อนตัวไปเต็มๆ โบกหน้าवलขึ้นสีระเรื่อลามไปยันใบหู ใจที่เต้นปุกตักกลับตีรัยยิ่งกว่ากลองเพลอีกครึ่งหนึ่ง

เขาเป็นคนพึ่ยน อย่าไปสนใจแค่หน้าตาสิ...แต่มีอใหญ่ๆ ของเขามันก็อู่่นชะมัด

"เปล่า! เปล่าเลย จะคิดอะไรได้...ฉันทนหมายถึงชีวิตฉันทนมีแต่งงาน ไม่มีเวลาไปมองใครหรือ" ทยาตาแก้ตัวพลันจนนิสราอดแหวมไม่ได้

"ก็นี่กว่าแกคิดอะไรกับบอสเสี่ยอีก" เธออยากจะมีเมะหงกเพื่อนสาวที่บังอาจแหวมอะไรไม่เข้าท่าเช่นนี้ ก่อนที่ทั้งสองจะเปลี่ยนเรื่องคุยจนเวลาผ่านไปเป็นชั่วโม่ง

เวลาใกล้ครบเดือนตามกำหนดที่เธอจะต้องย้ายตำแหน่งเข้ามาเต็มที่ บรรยากาศภายในออฟฟิศวันนี้ตั้งแต่เช้าดูแปลกไปจนเธอรู้สึกได้ เนื่องจาก

บรรดาสาวน้อยสาวใหญ่ต่างตื่นตื่นสนใจจนแทบไม่เป็นอันทำการทำงาน โดยเฉพาะในทีมขายของเธอตอนนี้

ทยาดายังคงเก็บงานที่ค้างค้างของตนเองและสั่งงานให้ลูกทีมตามปกติ แม้จะยังไม่รู้ว่าคนที่จะได้ขึ้นมาเป็นหัวหน้าทีมแทนเธอคือใคร เพราะพิจารณาคุณในทีมแล้วเธอคิดว่ายังไม่มีใครที่พอจะขึ้นมารับผิดชอบในงานส่วนนี้ได้ดีเลยสักคน จนกระทั่งชื่อบางคนลอยมาเข้าหูเพียงเท่านั้น เธอก็แทบเดินผาง

"ตกลงพี่สพลมาแทนคุณทอยจริงๆ ใช่ไหมคะ"

หนึ่งในลูกทีมรวบรวมความกล้าเดินเข้ามาถามเธอที่นั่งเก็บแฟ้มงานอยู่ ทยาดาเงยหน้าขึ้นมามองคนถามด้วยความแปลกใจปนไม่พอใจที่ได้ยินชื่อคนที่เธอเกลียดตั้งแต่เข้า รมกวนความสงบในการทำงานแต่หัววันจนคิดว่าเร็วได้รูปขมวดเป็นปม ก่อนเอ่ยถามลูกทีมเสียงแข็ง

"ไปรู้มาจากไหน" หญิงสาวถามกลับเสียงแข็งจนลูกทีมตัวหดเล็กลง ยิ่งบวกกับตาดูราวนางพญาของทยาดา ทำเอาคนถามเกือบร้องไห้

"เอ่อ...มะ...มีประกาศที่หน้าบอร์ดชั้นล่างค่ะ" คนตรงหน้าเธอตอบเสียงสั้นตะกุกตะกัก ส่งผลให้ร่างเพรียวลุกพรวด ทิ้งให้คนถามยืนทำตัวไม่ถูกอยู่กับที่ ทยาดาตรงดิ่งไปยังชั้นล่างทันทีเพื่อดูให้แน่ใจ และในทันทีที่ลงมาถึงชั้นล่าง สายตาของเธอก็สะดุดที่ชื่อของสพลเป็นลำดับแรก หมอนั้นมันเข้ามาแทนตำแหน่งเธอจริงดังว่า มีอบางกำหมัดแน่นจนเล็บจิกเข้าไปในเนื้ออุ้งมือ อีกทั้งใบหน้ายังแสดงความไม่พอใจชัดเจนถึงขั้นปิดไม่มิด

กวีเล่นตลกอะไรกับเธอ ทั้งย้ายเธอไปเป็นเลขานุ และย้ายสพลมาประจำที่สำนักงานใหญ่แบบนี้ มีน่าละว่าทำไมบรรยากาศยามเช้ามันแปลกจนรู้สึกได้ว่าสาว ๆ ในที่นี้กระตือรือร้นเป็นพิเศษ และสิ่งที่ตามมา ก็คงไม่พ้นกลายเป็นคนในหัวข้อการนิทาอีกแล้วแน่ๆ

เธอกดอินเตอร์คอมที่หน้าห้องกรรมการบริหาร ก่อนจะกรอกเสียงลงไปจนกระทั่งสัญญาณไฟแดงเตือนว่าบุคคลภายในห้องอนุญาตให้เธอเข้าไปได้ นั่นเพราะว่าคนในห้องยังไม่มีเลขานุการมารับตำแหน่งอย่างเป็นทางการ การพบเขาในช่วงนี้จึงไม่ใช่เรื่องยากสำหรับว่าที่เลขานุการอย่างเธอ

พยายามมองโต๊ะทำงานตัวเล็กที่ถูกย้ายเข้ามาใหม่ ก่อนจะมองเลยเข้าไปในบานกระจกสีขุ่นที่มีกวีนนั่งทำงานอยู่ในนั้น เนื่องจากห้องนี้ถูกกั้นเป็นสองส่วน โชนกระจกใสที่มองผ่านจากข้างนอกเข้าไปได้คือส่วนของเลขานุการหน้าห้อง และด้านหลังที่เป็นกระจกฝ้าที่บั้นนั้นคือส่วนทำงานของคณะกรรมการบริหาร

ไม่ก็อึดใจเธอก็ได้พบกับคนที่มีอำนาจสามารถอนุมัติให้ใครย้ายตำแหน่งไปไหนก็ได้ตามใจ...อย่างกวีน

"คุณให้สพลเข้ามาทำงานเป็นหัวหน้าฝ่ายขายแทนฉันหรือคะ" เธอเปิดเรื่องทันทีอย่างไม่รีรอ

กวีนที่นั่งอ่านแฟ้มอยู่เงยหน้าขึ้นมามองหยาดดาในชุดเสื้อเชิ้ตสีดำกับกางเกงขากระบอกเข้ารูปด้วยสายตาสำรวจ จนเธอต้องทรุดตัวลงนั่งเพื่อไม่ให้เขาจ้องเธอไปมากกว่านี้

"ใช่" เขาตอบเพียงสั้นๆ จนหยาดดาต้องพ่นลมหายใจแรง แสดงอาการไม่พอใจที่คุกรุ่นอยู่

"คุณเห็นว่าเขาก็น่ามีศักยภาพเหมือนฉันอย่างนั้นหรือคะ"

"ใช่" กวีนยังคงตอบสั้นๆ ยิ่งทำให้หยาดดาหงุดหงิดกว่าเดิม แต่ก็เลือกจะเก็บอาการไว้ เพราะคนตรงหน้าไม่ผิดที่เลือกสพล แต่สพลนั้นแหละที่ผิด!

"คุณมีปัญหาอะไรกับเขา" กวีนโพล่งถามขึ้นมา เป็นคำถามที่คล้ายกับการหยั่งเชิงว่าเธอไม่ชอบว่าที่เพื่อนร่วมตึกทำงานใช่หรือไม่

หยาดดาอยากจะทำอะไรสักอย่างหนึ่งเพื่อเขียนปัญหาตามที่เธออยาก

แต่เธอก็อีกอีกที่จะตอบ เพราะว่าทั้งหมดมันเป็นปัญหาส่วนตัวมากกว่าเรื่องงาน

"เปล่าค่ะ" เธอตอบบัดไป แต่ไม่ถนัดอย่างนั้น เพราะกวินคือคนที่อ่านเธอได้อย่างทะลุปรุโปร่งเป็นคนแรก

"อย่าตอบเปล่า...เพราะผมรู้ว่า มี และจำได้ว่าผมเคยถามถึงเรื่องที่สพลทำอะไรคุณด้วย"

หญิงสาวมองหน้ากวินอย่างงงๆ ไม่คิดว่าเขาจะยังจำได้ เพราะขนาดตัวเธอเองยังลืมไปแล้วด้วยซ้ำ หรือจะเรียกว่าไม่อยากจะให้ภรรยาของตัวเอง

"เงียบ...ต้องการให้ผมพูดแทนไหม" กวินถามพลางยกไหล่ในเชิงที่แสดงว่าเขารู้เรื่องทั้งหมดก็ไม่ปาน

"คุณรู้อะไรก็เล่าออกมาเลยดีกว่าค่ะ" เธอเอ่ยกลับ เป็นผลให้กวินนิ่งไปอีตื้อใจ มีอหามาเก็บแฟ้มเอกสารทั้งหมดเสียบเข้าที่ชั้นวางบนโต๊ะ แล้วหันมาสนทนากับเธออย่างจริงจัง

"ผมเห็นเขากระซอกคุณล้มลง แล้วกดรัดคุณ" ชายหนุ่มเปิดประเด็นทยาดานี้ก็ย้อนไปในวันประชุมช่วงพักเบรก สพลทำเช่นนั้นกับเธอจริงๆ เท่ากับว่าคนตรงหน้านี้รู้เห็นเป็นแน่แท้ เพราะเธอเอาหัวเป็นประกันว่าคนอย่างนลินีไม่มีทางบริภาษเล่าให้ใครฟังสู่มสู่มหัว

"สรุปว่าคุณเห็นจริงๆ?" หญิงสาวพูดอย่างไม่อยากเชื่อ เสียดายถามในสิ่งที่เธอพยายามจะไม่เชื่อ

"บอกตั้งนานแล้วไม่เชื่อเอง" ชายหนุ่มว่า สู่มเสียงของเขาเหมือนน้อยใจ

"ได้ยังไง"

กวินส่ายหน้า "ถ้ารู้ก็ดีสิ ผมเบื่อกับจะเห็นอะไรพวกนี้เต็มที" ชายหนุ่มยกไหล่อย่างแสดงความรำคาญและลำบากใจในคราเดียวกัน

"ตอนนั้นฉันคิดว่าคุณเพี้ยนจริงๆ นะคะ" ทยาดาดตอบอย่างตรงไป

ตรงมา แต่ก็ลดความแข็งกร้าวลงเล็กน้อย

"ตอนเลิกงานผมบังเอิญเจอเขาที่ลานจอดรถ เขาบอกว่ากำลังรอ ดักเจอคุณเพราะคุณกับเขาทะเลาะกันนิดหน่อยตามประสาแฟน"

ทยาตาผลอกำมือทุบโต๊ะดังปัง แกวต้อ่อนลงเมื่อสักครูเปลี่ยนเป็น เกรี้ยวกราดจนกวินชะงักผงะถอยไปนิดหนึ่งด้วยอารามไม่ทันตั้งตัว

"ไอ้บ้านั้นมันพูดหมาๆ ได้ไง ฉันไม่เคยเป็นอะไรกับคนแบบนั้น แน่นอน แค่ว่าไปมองฉันยังกลัวเป็นตากุ้งยิงเลยด้วยซ้ำ!" เธอโมโห โมโหมากที่สพลกล้าดีถึงขนาดนี้

"เกลียดขนาดนั้นเชียว" กวินถาม เธอพยักหน้าจนคอแทบหลุด

"ใส่เดือน กิ่งกือ แมลงสาบ ตัวเงินตัวทอง ฉันยังไม่เกลียดเท่าไอ้บ้านี้เลย มันยิ่งกว้างพิชเสี่ยอีกให้ตาย!" พุดจบทยาตาก็ทำท่าขะแยงประกอบ ความเกลียดไปด้วย

"ถ้าอย่างนั้นเขาก็โกหกผมที่ว่าคุณเป็นแฟนเขา แล้วคุณละ ทำไมถึงเกลียดเขาขนาดนั้น บอกได้ไหม"

หญิงสาวทำหน้านึกได้สักพักก่อนตอบ "เริ่มแรกสพลเข้ามาจีบ แต่ฉัน บอกดีจ ว่าไม่นิยมมีแฟนทำงานที่เดียวกัน แต่มันก็ยังตามตื้อไปทุกที่ที่สามารถไปเจอกันได้ ทั้งดักรอ ดักเจอตามงาน มันน่ารำคาญแค้นคุณรู้ไหม ขนาดบอกว่าไม่ชอบไปตรงๆ ยังไม่เลิก"

อีกอย่างที่ผมเกลียดมากคือคนปลิ้นปล้อน โกหกตลบตะแลง เจ้าชู้ แต่สพลมันเหนือชั้นกว่านั้น หน้าด้านหน้าทนกกว่าที่คุณคิด" เธอสบโอกาส ระบายให้เขาฟังเสียจนลืมนึกไปว่าตอนนี้เป็นเวลาทำงาน และเธอกับเขาก็อยู่ในสถานะเจ้านายลูกน้อง ซึ่งเรื่องที่กำลังคุยกันอยู่นี้ไม่ใช่สาระของการทำงานเลย

"ดูจากความกระล่อนในการตอบคำถามในห้องประชุมแบบเอาตัวรอด หลุดหวัดของเขาผมก็พอจะเข้าใจ"

ทยาตาทักหน้าเห็นด้วยกับกวินที่สามารถสังเกตเห็นแต่แรก

"รู้แล้วไซ้ใหม่ว่าเขาจะเริ่มเข้ามาทำงานสัปดาห์หน้า"

"อ้อ...คะ ไซ้ ฉันทะลืมเสียสนิทเลยว่าจะมาพูดเรื่องนี้กับคุณ" เธอตอบอย่างชัดเขินเล็กน้อยที่ออกนอกเรื่องไปตั้งไกล

"คุณพูดมันออกมาหมดแล้วละ" กวินเอ่ย เล่นเอาทยาตาสะอึกที่เธอผลอตัวพูดกับเขาไปเสียมากมาย ถึงขนาดที่ต้องให้เขาบอกซ้ำเชียวหรือนี้

"ผมไม่ได้เห็นแค่เรื่องวันนั้น ครั้งแรกที่เราเจอกันผมก็เห็น แต่ทุกอย่างมันไม่ชัด คุณยังจำได้ไหมที่ผมบอกว่าคุณอยู่บนรถบัสและไปจอดที่ริมทะเล มันเกิดอะไรขึ้น" กวินเล่าพลางชักไซ้อย่างใครรู้

เธอทำหน้าที่ครุ่นคิด นึกถึงเหตุการณ์ในวันนั้นซึ่งเป็นวันสัมมนาประจำปีของบริษัททั้งหมดทุกสาขา มันก็แค่การพักผ่อนกินเลี้ยงกันตามธรรมดาเหมือนที่อื่นเขาทำกัน

"เป็นวันสัมมนาประจำปีของบริษัทคะ ก็ไปสังสรรค์ตามปกติ ไม่มีอะไรนี่คะ" เธอตอบไปตามจริง ทว่ากวินกลับหรือตามองอย่างจับผิด แต่ทยาตาก็ยังยืนยันว่ามีแค่นั้น

"ผมเห็นนะว่าเขาพยายามจะอุ้มคุณไป" ชายหนุ่มเอ่ยตามที่ตัวเองเห็นจากภาพนิมิต

ทยาตาทึ่งแล้วอ้าปากค้างที่เธอนึกอะไรไม่ออกเลยสักนิดว่าโดนสผลทำอะไรแบบนั้น หญิงสาวได้แต่ผลอเอามือบางลูบไล้แขนตัวเองด้วยความขยะแขยงสุดฤทธิ์

"เหมือนว่าคุณจะเมานะตอนนั้น" กวินยังคงเล่าต่อ

"ฉันไม่รู้เรื่องอะไรเลยจริงๆ นะคะ และถ้าคุณพูดจริง ฉันก็เพิ่งรู้ว่าไอ้สผลมันทำอะไรอุบาทว์ๆ แบบนั้นด้วย"

"คุณควรระวังตัวให้มากกว่านี้" กวินแนะนำ แต่ทยาตาก็ยังแอบเถียงคอบั่นเอ็นว่าระวังตัวเองทุกฝีก้าวอยู่แล้ว "ถ้าอย่างนั้นสผลก็เป็นตัวอันตราย

สำหรับคุณ"

"ใช่ค่ะ แล้วคุณก็พาตัวอันตราายมาหาฉันถึงที่"

เธอกล่าวโทษคนตรงหน้าที่เลือกสफलมาทำงานที่สำนักงานใหญ่ ในขณะที่เธอยังอยู่ที่นี้ แต่ก่อนทำงานกันคนละที่ เธอยังได้ใช้ชีวิตแบบไม่ต้องระแวงใดๆ มาตอนนี้เธอคงต้องหาเสื้อเกราะแบบกรีกโบราณมาใส่ เพราะแค่ลำพังเสื้อเกราะธรรมดาอาจจะต้านความหน้าด้านหน้าทนและการบุกกรุกของสफलไม่อยู่

แล้วอีกอย่าง ถ้าลองได้ทำงานอยู่ที่เดียวกันแบบนี้ เธอไม่อยากคิดเลยว่าจะโดนนิโทษไปขนาดไหน ขนาดทำเป็นไม่ใส่ใจยังมีเสียงซุบซิบลอยเข้ามาเรื่อยๆ เป็นแบบนี้มีหวังเธอได้ซึ่งลาออกเพราะประสาทเสียกับไอบ้านั้นแน่ๆ

"ฉันต้องโดนนิโทษไปอีกนานแค่ไหนก็ไม่ว่าสफलมาอยู่ที่นี้" เธอบ่นอุบหน้ามุ่มบอบกบฏไม่รับ

"อย่าบอกนะว่ามีเรื่องทะเลาะกันก็เพราะคุณโดนนิโทษ?" ทยาดาอยากจะได้โคลงศีระชะให้กับเขาที่เพิ่งรู้สาเหตุ

"ก็ใช่ล่ะสิคุณ"

เหมือนเธอจะเห็นแวตตากังวลของกวิน ซึ่งไม่ใช่แค่เขาหรือที่กังวล เธอเองก็กังวลไม่แพ้กัน

"คนลือกันว่าฉันกับสफलได้กันแล้วจนทั่วทั้งบริษัท คนนะคะไม่ใช่พระอิฐพระปูนถึงจะทนฟังอะไรแบบนั้นได้นานๆ คนเรานั้นก็ต้องถึงจุดขีดสุดกันบ้างแหละ" ทยาดาฮึดฮัดกอดอกอย่างไม่พอใจ นี่ถึงตอนที่โดนรุมนิโทษแล้วก็เจ็บใจไม่หาย

"ไม่น่าเชื่อว่าสาวม่นอย่างคุณก็อ่อนไหวไม่ใช่เล่นเลยนะ" กวินเอ่ยอย่างขบขัน "เพราะเห็นแบบนี้ฉันถึงได้ให้คุณย้ายมาเป็นเลขชาย แทนนี้ไง"

ทยาดาร้องอุทานเสียงดัง เพราะเธอหาความเชื่อมโยงใดๆ ไม่ได้เลย

ในประโยคนั้น แต่กวินก็ไม่ปล่อยให้สงสัยนาน

"ก็คุณจะได้อยู่ในสายตามตลอดเวลา เพราะจากนี้ไปคุณไม่มีทางรู้ว่าเกิดอะไรไม่ดีขึ้นบ้าง ซึ่งผมเองก็ไม่รู้เหมือนกัน"

"อ้าว" หญิงสาวถอนหายใจคล้ายกับว่าไม่น่าเสียเวลาฟังเขามาได้ตั้งนานสองนาน ทายดาจึงเหมือนรู้สึกพลาดที่มานั่งคุยอะไรกับคนเพื่อนอย่างเขา แต่ด้วยความที่เขาเป็นเจ้านาย ยังไงเสียเธอก็ต้องฟัง (บ้าง)

แต่แล้วเขาก็ไม่ทำให้ผิดหวังด้วยคำพูดที่ทำให้ใบหน้าเธอเห่อแดง ร้อนวูบขึ้นมาอย่างประหลาดในแบบที่เธอไม่ได้รู้สึกมานานมากแล้ว

"แต่ผมคิดว่าผมปกป้องคุณได้นะ เชื่อผมสิ" กวินให้คำมั่นด้วยแววตาจริงจัง

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3tkyzUQ>